

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie P · número 57

Ple del Parlament

Sessió 28, segona i darrera reunió, dijous 7 d'abril de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball 300-00149/13	3
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'acollida de persones refugiades 300-00146/13	10
Interpel·lació al Govern sobre l'impacte econòmic de la guerra 300-00151/13	15
Interpel·lació al Govern sobre el sobreesforç fiscal de les famílies catalanes 300-00152/13	20
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la deslocalització d'empreses de les comarques de Lleida 302-00121/13	27
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acord de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat-Generalitat per a donar compliment a la sentència del Tribunal Suprem sobre la disposició addicional tercera de l'Estatut per al 2008 en matèria d'infraestructures 302-00122/13	37
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política sanitària 302-00123/13	47
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la deslocalització d'empreses de les comarques de Lleida (continuació) 302-00121/13	56
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acord de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat-Generalitat per a donar compliment a la sentència del Tribunal Suprem sobre la disposició addicional tercera de l'Estatut per al 2008 en matèria d'infraestructures (continuació) 302-00122/13	57
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política sanitària (continuació) 302-00123/13	57
Procediment per a designar sis membres del Consell de Garanties Estatutàries 287-00001/13	57
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els eventuais contactes entre l'Administració de la Generalitat i l'entorn del president de la Federació Russa 302-00124/13	64

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les necessitats de l'escola pública	
302-00125/13	74
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'educació	
302-00126/13	84
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els eventuais contactes entre l'Administració de la Generalitat i l'entorn del president de la Federació Russa (continuació)	
302-00124/13	94
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les necessitats de l'escola pública (continuació)	
302-00125/13	94
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'educació (continuació)	
302-00126/13	95

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 28.2

La sessió s'obre les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes i el conseller de Salut.

La presidenta

Molt bon dia. Reprenem la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball

300-00149/13

I ho fem en el tretzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, la diputada senyora Elena Díaz. (*Fora remor de veus i rialles.*) Veig que estem molt animats aquest matí, i donem ànims als diputats abans de prendre la paraula. Endavant, diputada.

Elena Díaz Torrevejano

Bon dia, presidenta. Gràcies al meu grup, també. (*Rialles.*) Bon dia, conseller, consellera, diputats, diputades. Abans de començar la meva intervenció, voldria saludar i donar la benvinguda al Parlament als representants de les entitats del sector que avui ens acompanyen. També voldria recordar que, tot just avui, 7 d'abril, celebrem els quaranta anys de l'entrada en vigor de la Lismi, l'actual llei general de discapacitat. Quatre dècades d'una llei que va suposar un abans i un després en la inclusió laboral de les persones amb discapacitat. I precisament va ser arran de la Lismi que van sorgir els centres especials de treball, el tema que avui ens ocupa.

Abans de re, m'agradaria, de manera molt breu, fer cinc cèntims sobre la situació del col·lectiu. Quan parlem de les persones amb discapacitat, hem de ser conscients de que estem parlant d'una mica més del vuit per cent de la població de Catalunya, amb dades de desembre del 2021. I, si ens centrem en la relació amb el mercat de treball, les persones amb discapacitat que es troben en edat de treballar actualment són una mica més de 300.000.

Ara bé, si analitzem la relació d'aquestes persones amb el mercat de treball, les dades són bastant esgarrifofes. Aproximadament una de cada tres persones potencialment actives, una de cada tres persones en edat de treballar, ho són. Només una de cada tres són persones actives. El seixanta-tres per cent estan inactives, són persones que es troben totalment fora del mercat de treball. I, a més, si parlem sobre la taxa d'atur d'aquest col·lectiu, veiem que és més del doble que la de la resta de la població.

Amb aquestes dades, conseller, creiem que la situació del mercat de les persones amb discapacitat és un tema que ens hauria d'ocupar, perquè, a més, són persones vulnerables a patir un major risc d'exclusió social i de pobresa, i l'accés al treball és condició necessària per garantir els seus drets fonamentals. Per això cal combatre la discriminació, cal eliminar les barreres d'entrada al mercat laboral i incentivar tant treballadors com ocupadors.

Però la inclusió també requereix altres factors, i n'hi enumeraré tres: el primer, l'existència d'entorns de treball en que les persones amb discapacitat puguin desenvolupar tot el seu potencial; el segon, serveis especialitzats per atendre les necessitats d'aquest col·lectiu, fent especial incís en els serveis públics d'ocupació, i el tercer, suport i reconeixement social als ocupadors que sí que ofereixen aquestes oportunitats.

I, tenint en compte aquests tres factors, ens hem de referir i hem de parlar, indubtablement, del paper que desenvolupen els centres especials de treball, que compleixen precisament aquests tres factors. Els CETs, que, com deia, es regulen a partir de l'entrada en vigor de la Lismi, han sigut i són un model d'èxit en la inclusió laboral de les persones amb discapacitat.

I això es dona, especialment, pel volum de l'ocupació que generen, l'aposta per l'ocupació de les persones amb especials dificultats i l'estabilitat laboral que ofereixen, qüestió que hem pogut comprovar especialment en els dos darrers anys de crisi econòmica provocada per la pandèmia. Només hi afegiré una dada: l'any passat, l'any 2021, el setanta per cent dels contractes signats per persones amb discapacitats es van fer dins l'àmbit dels CETs, mentre que el trenta per cent –la resta– es va fer a l'empresa ordinària i a l'Administració pública.

L'accés de les persones amb discapacitat al ple exercici dels seus drets econòmics és inconcebible, sense els centres especials de treball. I per això, conseller, creiem que és un sector que cal que l'Administració tingui en especial consideració i rebin i percebin el seu total recolzament.

En aquest sentit, el Govern d'Espanya va aprovar el passat mes de setembre el Reial decret 818/21, pel que es regulen els programes comuns d'activació per l'ocupació, com segurament ja vostè deu conèixer. Aquesta és una normativa estatal que millora les polítiques d'ocupació per a les persones més vulnerables. I, dins dels canvis que s'estableixen en aquest nou reial decret, dins del seu eix 3 d'oportunitats d'ocupació es regula una de les qüestions d'especial rellevància dels CETs, una de les demandes més històriques dels CETs, que és la subvenció de la despesa salarial.

En aquests moments tenim una normativa estatal que fixa el barem sobre el que s'ha d'establir la subvenció del salari dels treballadors i treballadores dels CETs. I aquest marc estableix que aquest ha de ser d'entre un quaranta i un seixanta per cent del salari mínim, segons el tipus i el grau de discapacitat de les persones destinatàries, així com també de l'estabilitat dels llocs de treball que ocupen.

Doncs bé, amb aquest reial decret, arribem a Catalunya i què ens trobem? Ens trobem que la Direcció General d'Economia Social redacta una proposta, una nova ordre per a la convocatòria pels CETs, on s'incompleix aquest barem. De nou, la proposta de la direcció general és fer més petit aquesta paraigua, i passa a ser del vint-i-cinc per cent al seixanta, la subvenció al salari mínim; a part..., una sèrie de limitacions i condicions a les que, si tinc temps, em referiré més endavant.

Conseller, el sector porta més d'una dècada patint un infrafinançament en la subvenció de la seva massa salarial. I el sector, en tot aquest temps, ha sentit excuses de tot tipus. Aquestes excuses ja no serveixen. Ja no serveixen, especialment perquè tenen una normativa estatal que els protegeix, els garanteix que el mínim ha de ser una subvenció del quaranta per cent per a determinades persones.

Li comentava a l'inici que el paper dels CETs és fonamental per garantir la inclusió de les persones amb discapacitat en el mercat laboral. Els CETs són una eina bàsica i s'ha de garantir la seva suficiència econòmica. I després, doncs, si vol, ja podem parlar de la necessitat o no de repensar o de refer el model de treball protegit, que és important, però ara estem parlant de l'urgent. Perquè, a més, tot i que la finalitat de les subvencions no ha de ser obtenir un retorn econòmic, sí que analitzar l'impacte d'aquestes subvencions ens permet avaluar la seva utilitat en termes de generació de valor afegit.

I, en aquest sentit, hi ha diversos estudis del sector que estableixen que, per cada euro invertit en CETs, el retorn econòmic és del voltant de 2,8 o de 3,4 euros. Conseller, destinar recursos als CETs està demostrat que no és una despesa; és una inversió que comporta un important retorn econòmic, i, per descomptat, també social.

Com li deia, a la nova ordre proposada per la direcció general ens trobem amb una rebaixa substancial respecte a la subvenció del salari mínim. Però, a més, el sector s'ha trobat amb altres aspectes destacats, condicions o limitacions a les subven-

cions que segurament, ara mateix i amb aquest poc marge de maniobra que tenen, li resulten del tot inassolibles.

I per això, conseller, nosaltres li demanem, com a màxim responsable del seu departament, en un inici dues coses. La primera, com li deia, que es garanteixi a la nova convocatòria que es compleix amb el que estableix el reial decret sobre la subvenció: sobre el suport salarial, que es marqui un mínim entre el quaranta i el seixanta per cent. I la segona, que, complint amb la primera, la convocatòria pugui sortir al més aviat possible.

Ens trobem amb una convocatòria, diguem-ne, ja en *el tiempo de descuento*, ja que lo ideal seria que aquesta convocatòria hagués sortit durant el primer trimestre de l'any i ja ens trobem al mes d'abril. Nosaltres entenem que aquesta nova ordre estigui adaptada a les demandes del reial decret, però ja han passat més de sis mesos des de la seva entrada en vigor. Esperem i desitgem que no s'estigui dilatant en el temps, ja que sabem que per a molts centres, sobretot els de mida més petita, amb una tresoreria molt ajustada, el temps és or.

Conseller, quina valoració té vostè dels centres especials de treball? Quina valoració fa vostè sobre la proposta de la nova ordre de bases de la direcció general? I si vostè avui ens pot garantir que per a aquesta nova convocatòria es garantirà l'establert al reial decret en matèria de subvencions pel suport salarial.

A Catalunya hi han prop de dos-cents centres especials de treball, que estan a l'espera de la seva resposta. Dos-cents centres especials que ocupen gairebé disset mil persones amb discapacitat, de les quals el vuitanta per cent estan considerades amb especials dificultats –el vuitanta per cent. Esperem, conseller, que avui puguem tenir el seu compromís de millora del finançament.

No li demanem res més que que es compleixi el que s'estableix al reial decret, i d'emplaçar-se properament a tractar altres aspectes rellevants, com és el canvi del model del treball protegit o la inserció a l'empresa ordinària, a la qual em referiré en el meu temps de rèplica –que ja no tinc temps–, perquè aquest és un debat extens, que s'ha de portar de manera tranquil·la i ordenada.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Roger Torrent, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats, consellera. Jo diria que hem tingut una nova mostra del que ja és un cert clàssic en aquest Parlament: un estàndard modern –podríem dir-ho així–, que és que surt una diputada o un diputat –no se m'ofengui, diputada–, del PSC, especialment, a fer apologia de la doctrina del «ja us espavilareu».

Què és la doctrina del «ja us espavilareu»? Almenys jo la considero així. És aquesta doctrina que explica que en molts casos... Vostè ha fet un recordatori històric. Ens podríem remuntar, efectivament, a dècades enrere, però també a qüestions més recents, a partir de les quals aquest Parlament, fonamentalment de caràcter pioner, en aquest sentit –i jo crec que ens n'hem de felicitar, tots plegats– genera nous drets.

És a dir, l'activitat parlamentària, l'activitat legislativa, genera nous drets, que formen part dels consensos generals a Catalunya, que després tenen la seva derivada a l'Estat, al Congrés dels Diputats, on normalment també s'acaba legislant per plantejar aquests drets. I s'acaba legislant normalment amb una estructura financera d'aquests drets que parla de corresponsabilitat, que parla de cofinançament, que vol dir que una part l'assumeix la Generalitat de Catalunya, certament, i una altra part l'ha d'assumir l'Estat espanyol.

Què passa, però, després, fruit d'aquesta doctrina del «ja us espavilareu»? Que és que l'Estat no compleix mai amb les seves obligacions. L'Estat no fa les aportacions

que toquen en la majoria del finançament d'aquests drets que van directament a les persones més vulnerables del país. I, tot i això, venen aquí i ens reclamen aquest sobreesforç que ja està fent la Generalitat de Catalunya per pal·liar allò que no aporta l'Estat. I el mateix discurs que fan en aquest faristol no els hi sentim fer, com a mínim amb tanta intensitat, a Madrid, al Congrés dels Diputats. I això és una realitat numèrica, objectivable, quantificable.

L'Estat no ha comparegut durant tots aquests anys en el finançament dels CETs. De fet, això ha obligat el Govern de la Generalitat a fer un sobreesforç. Vostè en certa manera ho ha reconegut. Ha parlat de l'infrafinançament històric dels centres especials de treball, que, hi insisteixo, ha obligat la Generalitat de Catalunya a fer un sobreesforç. Perquè, és clar, què passa? Doncs que a les conferències sectorials es planteja un repartiment dels recursos amb uns criteris que no són singularitzats, que tenen a veure amb la població i no amb les places dels centres especials de treball, que a Catalunya són unes setze mil.

I nosaltres, que tenim un grau de contractes en els centres especials de treball superior a la mitjana que ens pertocaria per població, rebem recursos en funció de la població. I, per tant, hi ha una bretxa claríssima des d'aquest punt de vista. I això, hi insisteixo, genera unes sobreobligacions al Govern de la Generalitat de Catalunya per incompareixença de l'Estat, perquè no compleix les seves obligacions.

I ho tornarem a fer el 2022, certament, perquè precisament no volem que ningú quedi enrere. Precisament, com que som conscients de la importància dels centres especials de treball per la seva funció amb relació a l'activitat productiva, per la seva funció social, però sobretot –i no ho perdem de vista– per la seva funció amb relació a la inserció al món laboral ordinari, continuarem fent aquest sobreesforç.

Com es quantifica aquest sobreesforç el 2022? Doncs amb un increment del vint-i-nou per cent, de 100 a 129 milions d'euros. Després el desgranaré i parlaré dels programes que estipulem des del Govern, des del Departament d'Empresa i Treball, per implementar aquest increment pressupostari. Però hi és, i l'hem hagut de fer.

I no ho reclamem nosaltres, només, que se solucioni aquest infrafinançament. Jo li recordo que a finals del 2019, amb el Cocarmi, el Govern va signar un manifest en el que es reclamava un finançament adequat, un finançament singularitzat, i, per tant, un finançament que garantís no només el funcionament dels CETs, sinó la dignificació de totes les seves places.

I, en aquest sentit, a aquesta trajectòria històrica últimament s'hi han afegit dos elements més que encara fan més complex aquest escenari. D'una banda, un element aparentment positiu –i també el llegim nosaltres, òbviament, com no podia ser d'una altra manera, amb aquesta positivitat–, que és l'increment del salari mínim interprofessional, certament. És veritat que és de mil euros, i a Catalunya nosaltres tenim quantificat, amb dades del 2019, que hauria de ser de 1.239, 1.240 euros. I, en tot cas, aquest any el revisarem.

És una bona notícia, l'increment del salari mínim interprofessional? Sí. Però això s'ha de veure reflectit, després, en el finançament que rebem les comunitats autònomes per poder finançar els centres especials de treball, i no passa. I no passa tampoc amb aquest segon element que vostè destacava, que és el Reial decret 818/2021, que s'ha fet, per cert, sense consens dels governs de les comunitats autònomes i amb unes implicacions que tornen a l'arrel del problema, amb les quals l'Estat centrifuga, traspasa a la resta d'administracions el problema. Que, hi insisteixo, entomem, hem entomat i continuarem entomant.

Per tant, què és el que nosaltres fem en aquest sentit? I per també generar un missatge de compromís, eh?, en aquest sentit. Com deia abans, hem incrementat en 29 milions d'euros el finançament per al 2022. Això suposa un vint-i-nou per cent més, que se suma als 50 milions d'euros d'increment que hi hem anat incorporant en els diferents exercicis que van del 2015 al 2022. Hem passat de 50 milions d'euros el 2015 a 129 per al 2022 –de 50 a 129. Per tant, un increment notable, obligat per

aquesta incompareixença per part de l'Estat, però que, evidentment, és imprescindible per poder afrontar el present i sobretot els reptes de futur que tenen els centres especials de treball.

Quins són els reptes de futur que nosaltres identifiquem i sobre els quals estem treballant? I em sembla que són fruit d'un acord, eh?, d'una anàlisi més o menys consensuada no només amb el sector, sinó que jo diria que políticament aquí també hi podem estar molt d'acord. D'una banda, òbviament, que volem preservar el model. Volem preservar el model dels centres especials de treball, vinculats, la majoria de vegades, a la iniciativa cívica, la iniciativa comunitària, la iniciativa de les famílies o les persones usuàries, que en el passat han fet un esforç molt important per crear aquests centres especials de treball, aquests dos-cents centres especials de treball, i que volem que continuï.

Per tant, preservació del model, d'un model que volem que mantingui, efectivament, l'objectiu principal, que no hem de perdre de vista, que és assegurar un treball remunerat, un treball digne a tots els treballadors i treballadores d'aquests centres especials de treball, que han d'estar –i aquest és un element clau, des del nostre punt de vista, del model– vinculats a objectius sense afany de lucre i, finalment, orientats a aquest propòsit darrer, que és, òbviament, el de la inserció laboral al món ordinari, al món ordinari laboral.

Molt bé. Aquests són els reptes de futur que estic convençut –de fet, vostè d'algun manera també els desgranava a la seva intervenció– que podem compartir. Ara bé, també hi ha una sèrie de problemàtiques que ens expliquen no només alguns dèficits de caràcter conjuntural, sinó alguns elements més de caire estructural que certament hem de continuar treballant.

D'una banda, un índex de rotació que és d'un vint-i-nou per cent de mitjana i que està per sobre de l'empresa ordinària. Vint-i-nou per cent de rotació, que, de fet, és la mitjana. En el cas dels centres especials de treball que són SLs és una mica superior, en el cas de les fundacions i associacions, una mica inferior; en tot cas, la mitjana és aquest vint-i-nou per cent.

I, d'altra banda, unes altres problemàtiques, que són aquest trenta-cinc per cent de temporalitat en els contractes, la major part de menys de sis mesos de duració. Per tant, evidentment, aquí hem de treballar-hi. I, finalment, que no hem de perdre de vista que hem d'aconseguir molta més incidència pel que fa a la capacitat d'inserció a l'empresa ordinària.

Aquests són els objectius i aquest és el dèficit històric amb el que treballem, i aquest és el sobreesforç que fa el Govern de la Generalitat. I aquest és el plantejament que habitualment ens fan, especialment quan parlem de drets de ciutadania, que és, escolti'm, el que dèiem al principi: es legisla, es planteja, arribem a uns determinats acords que generen coparticipació, però resulta que l'única part que s'aporta tal com s'estipula originalment és la de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, nosaltres fem aquest sobreesforç. El continuarem fent per a aquest 2022 per assolir aquests objectius que li deia. I ho farem amb els instruments que després, a la segona intervenció, m'agradarà molt poder desgranar.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies, presidenta. Bé, conseller, començaré pel seu inici. Nosaltres..., la nostra intervenció aquí avui no és per dir-li «ja us espavilareu», nosaltres el que venim a dir-li és que faci la seva feina. No que s'espavili, que faci la seva feina. *(Alguns aplaudiments.)*

Sobre la qüestió pressupostària..., un discurs que, sincerament, ja ens podíem esperar, és el discurs que hem escoltat any rere any. Val a dir que ahir, ahir a la tarda, es va celebrar la conferència sectorial on s'establien les transferències de l'Estat a les comunitats autònomes. L'eix 3 són 110 milions d'euros. Tot i no tenir el major nombre de centres especials de treball, som la comunitat autònoma que més rebrem en aquest eix 3. Amb un pressupost propi, a més, de 391 milions d'euros i 51 milions d'euros addicionals de l'MRR. En total, 448 milions d'euros per a polítiques actives d'ocupació, que vostè perfectament ja sap que hi ha una gran partida que és de lliure reassignació, la qual el seu Govern precisament pot destinar als centres especials de treball. No és un sobreesforç que ha de fer el seu Govern, com vostè ens deia.

Ens comentava que ha fet un esforç, una aportació extra, de 29 milions d'euros. Precisament sap, conseller, que no s'han executat totes les partides de polítiques actives d'ocupació en els darrers anys. S'estimen en una valoració de 50, 60 milions d'euros que no s'han executat. De què ens queixem, de que després el seu Govern hi ha d'invertir 29 milions d'euros? En el cas de que vostès sí que executin tot el seu pressupost i no els hi arribi per dedicar al sector 29 milions d'euros més..., doncs, d'això ja podríem parlar-ne. I, conseller, si vostè tan bé està fent la seva feina del seu departament, tan bé fa la seva feina, i l'esforç tan gran que fa, de què es queixa el sector? De què es queixa? Si tan bé s'està fent tot, quin problema té el sector? En fi...

Abans no m'havia donat temps de parlar sobre la proposta d'inclusió a l'empresa ordinària, una proposta de quotes que els CETs han de complir a l'any. I aquí hi han diversos aspectes a destacar: de qui és la responsabilitat de garantir la inclusió de les persones amb discapacitat a l'empresa ordinària?

Per una banda, tenim precisament l'empresa ordinària, que ha de complir amb el que s'estableix a la llei, la inclusió del dos per cent de la seva plantilla quan supera el cinquanta per cent dels treballadors. L'empresa ordinària i l'Administració pública, també. I, conseller, vostè ho sap, també: això no s'està complint. El nivell d'assoliment està al voltant de l'1,4, 1,5 per cent. No s'està complint la inclusió del dos. I aquí és on entra en joc i hi tenen un paper rellevant també vostès: la infracció de normes és competència seva, és feina de la Inspecció de Treball, que ha de ser la garant de que es compleixi amb aquesta inclusió o, si no, de manera supletòria, amb les mesures alternatives.

Els CETs segurament són conscients del seu paper i que un dels seus objectius ha de ser capacitar les persones per poder transitar cap a l'empresa ordinària, però volen que aquestes transicions es facin amb garanties i amb respecte a la lliure voluntat dels treballadors per decidir on treballar. Resoldre els problemes de la transició laboral i garantir l'estabilitat a l'ocupació de l'empresa ordinària són fets rellevants que cal solucionar abans d'establir quotes en la inserció, perquè, a més, no ens n'oblidem, l'oferta a l'empresa ordinària no la crearan els CETs.

Ja per acabar, conseller, tenim diversos reptes per endavant, que resumiré de manera molt breu en quatre. Programes d'activació –ho comentava en la meua primera intervenció–: dos de cada tres persones en edat de treballar estan inactives, i en moltes ocasions són persones amb formació i amb capacitats més que suficients. Però aquí hi ha una qüestió elemental: si no hi ha demanda, difícilment hi haurà oferta.

Segona qüestió, millorar el finançament, el suport salarial dels CETs. Tenim com a referència el que s'estableix al reial decret, i, si cal, a partir d'aquí, millorar la proposta.

Tercer punt, contribuir a fer més competitius els CETs perquè puguin créixer i generin valor afegit econòmic, per així poder reforçar el seu impacte social, sobretot tenint en compte el moment actual de canvis en el model, en el mercat productiu.

I, quart, aturar-nos a pensar sobre la inclusió a l'empresa ordinària: quin ha de ser el paper dels CETs, el paper de l'Administració pública i també el de l'empresa ordinària.

Esperem, conseller, que siguem capaços d'abordar aquests reptes. Si aquesta és la voluntat del Govern, sens dubte podrà comptar que ens tindrà al seu costat.

I, ja per últim, conseller, no m'ha contestat. Compliran amb el que s'estableix al reial decret? Li demanaria, si us plau, que em pogués respondre a aquesta pregunta. Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, en el torn de rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Diputada, deia: «Home, és previsible, el discurs pressupostari.» Sort que és previsible, diguéssim, eh?, el discurs d'increment pressupostari que hem de fer, perquè, si no, estaríem als 50 milions del 2015, i estem en aquests 129 del 2022. O sigui, allò que serveix per a l'Estat i per treure pit dels suposats esforços que fa el Govern de l'Estat no serveix per a Catalunya. És a dir, els esforços que fa cada administració es llegeixen en funció del color polític que es defensa, diputada.

I vostè aquí ens planteja, per exemple, la distribució de la conferència sectorial, que són 100 milions d'euros, per als CETs, certament, però també per a la resta de polítiques, i jo li estic parlant de 129 milions d'euros; per tant, d'un increment de 29 milions d'euros. I jo crec, modestament, honestament, que no li interessa entrar en el debat de l'execució pressupostària, si comparem els pressupostos de la Generalitat de Catalunya amb els pressupostos de l'Estat en tots els seus àmbits –en tots els seus àmbits.

Parlava de la feina de la Inspecció de Treball. Fantàstic. Hi estic d'acord. Si vol, ens n'anem vostè i jo al ministeri a dir-li: «Escolti'm, nosaltres tenim dotació pressupostària per incrementar la Inspecció de Treball. Tenim els recursos per tenir més inspectors i inspectores de treball.» Per què no els tenim? Per què no podem omplir aquestes places? Perquè qui no està fent la feina és el Govern de l'Estat. I llavors ens reclamen aquí increment de la Inspecció de Treball. Doncs anem a Madrid, anem al ministeri a reclamar-ho: «Escolti'm, entre altres coses, per controlar que es compleixi la llei d'integració, necessitem inspectors de treball. Tenim els recursos a Catalunya. Feu el favor de dotar-los, de dotar aquestes places.» Anem a Madrid a reclamar-ho.

En tot cas, diputada, escolti'm, nosaltres..., el plantejament respecte als centres especials de treball és de compromís per assolir els objectius que hem dit. I jo li comentava alguns dèficits estructurals –vostè també n'ha parlat–: del setanta en els CETs i del trenta a fora. Potser, només potser, és que la llei, que té quaranta anys, que vostè posava en valor quan ha intervingut en la seva intervenció inicial..., potser és que ha quedat desfasada. Potser és que no compleix els objectius que s'havia fixat inicialment. Potser el que toca és revisar, amb consens polític i amb les administracions de les comunitats autònomes, el marc legal, i no fer decrets com el reial decret que vostè mencionava i que ha estat fet, com li deia, sense compromís i sense consens amb les comunitats autònomes.

En tot cas, li he dit abans que volia desgranar quins són els programes perquè la gent que ens està escoltant, i específicament també les direccions i les persones que treballen en els centres especials de treball, tinguin clar quin és l'esforç que estem fent per intentar assolir aquests objectius que ens hem marcat, i que no són altres que, finalment, com hem dit i com hem anat repetint, la inserció en el món laboral ordinari.

En tot cas, hem parlat de l'increment pressupostari en conjunt. També de que volem mantenir, en el repartiment d'aquests recursos, els eixos estructurals de les anteriors ordres, certament, perquè pensem que van a fomentar el manteniment del model, però també el que volem és fer més àgil la tramitació administrativa de les subvencions. Per tant, compromisos en el fons, en els pilars que identifiquen el model de Catalunya, i, al mateix temps, facilitar l'accés a les subvencions.

Hem incrementat també al pressupost, amb més de 4 milions d'euros, la línia de suport a la inserció laboral a l'empresa ordinària, que vostè reclamava; 4 milions

d'euros més, fins a arribar als 15 milions d'euros. Per tant, aquí hi ha una voluntat real i efectiva en aquest sentit. També hem establert, en la mateixa línia, una línia de subvencions del treball amb suport que suposaran 12 milions d'euros en dos anys –més esforç.

Estem elaborant també un programa de transició de les persones amb envelliment prematur dotat amb 6 milions d'euros, una altra problemàtica concreta sobre la qual procurem actuar. I hem plantejat que les línies de subvenció del SOC... Per cert, estem desplegant el pla de xoc de polítiques actives d'ocupació amb un grau de compliment molt elevat, de més del vuitanta per cent –de més del vuitanta per cent. I, dintre les línies de subvenció del SOC, en les accions de formació professional per a l'ocupació, destinem com a mínim el cinc per cent del pressupost total a persones amb discapacitat.

I, finalment, estem desplegant el programa d'acreditacions de competències amb el Consorci per a la Formació Contínua, també, en aquest cas, molt dirigit a les certificacions professionals dels treballadors i treballadores dels CETs.

En definitiva, estem fent un esforç molt gran, pressupostari, de compromís; un esforç que ve a suplementar aquell que no aporta l'Estat.

I, en tot cas, li faig una proposta, com li deia abans. Escolti'm, anem, com hem fet amb les entitats de Catalunya, a reclamar un millor finançament per part de l'Estat. Un finançament just, que tingui a veure amb les places dels centres especials de treball i no amb la població, amb el pes de població, amb el pes demogràfic a l'Estat. Perquè aquí hi ha un *gap* que afecta els centres especials de treball; no a vostès, no a mi, no a aquesta cambra, sinó directament les places dels centres especials de treball.

Per tant, fem front comú. Segur que, amb el que ha dit aquí, devem estar d'acord que podem fer un llistat molt clar de quines són les reivindicacions que podem fer conjuntament al Govern espanyol per millorar les condicions materials de vida dels treballadors i treballadores dels centres especials de treball.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem el catorzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre les polítiques d'acollida de persones refugiades, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Govern sobre les polítiques d'acollida de persones refugiades

300-00146/13

I té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, presidenta. Consellera... Bon dia, diputats, diputades. Deixi'm fer un parell de prèvies abans de començar. Primer, doncs, mostrar el suport i una abraçada al nostre company, l'Oriol Puig, i al fotoperiodista David Melero, que han estat detinguts i sembla que estan sent portats ara mateix a l'aeroport al Sàhara ocupat, el Sàhara Occidental, per part de la policia del règim marroquí. Per tant, des d'aquí, des del Parlament de Catalunya, una forta abraçada i tot el suport. *(Aplaudiments.)*

I segon, ara ens han informat..., saludar també quatre persones refugiades de la guerra d'Ucraïna que han arribat a Catalunya. Per tant, també saludar-les en aquesta sessió parlamentària, en la qual, doncs, aprofitant una mica el pretext de l'onada de persones que han hagut de fugir de la guerra d'Ucraïna, i que se suma a tantes altres que malauradament han de fugir de diferents punts del món, i que moltes d'elles arriben al nostre país, a Catalunya, volíem avui fer una interpellació al Govern.

Són 10 milions de desplaçats, els que ha provocat ja la guerra d'Ucraïna, dels quals 4, segons els càlculs, les estimacions, han pogut sortir del país. Són xifres sense precedents, però també s'han d'analitzar. S'entenen, no?, aquests 4 milions que han aconseguit sortir del país, per una banda, per un conflicte que és extremadament violent, però, per l'altra, no s'entendrien, aquests 4 milions de persones, si no hi hagués hagut una obertura de portes per part de la Unió Europea, és a dir, si no hi hagués hagut unes vies legals, unes vies segures, i, en aquest cas, unes vies ràpides de sortida del país.

En aquest sentit, les persones que es dediquen a l'activisme, no?, en favor de les vies legals i segures, quan s'han trobat a Ucraïna, com va ser el nostre cas, a la frontera Polònia-Ucraïna..., vam veure ràpidament que la seva feina allà no hi era. Allà, en tot cas, hi havia una ajuda humanitària, hi havia una ajuda de solidaritat, però no feia falta aquest activisme o aquesta reclamació o aquesta monitorització de la falta de vies legals i segures. I això és una dada sense precedents.

Hem estat buscant aquests dies precedents en els quals hi ha hagut una onada de migració forçada tan important i en la qual les portes de la Unió Europea, en aquest cas, o de qualsevol altre país, han estat obertes per complet. Ens en felicitem, ho celebrem, en cap cas ho critiquem. Tant de bo aquest exemple serveixi a partir d'ara per a molts altres, perquè per al que segur que ha servit, d'entrada, és per mostrar que és possible, que és possible que un volum de persones obligades a fugir del seu país puguin ser ràpidament i logísticament acollides en un continent on hi ha més de 500 milions d'habitants, com és el continent europeu. Per tant, primera lliçó: ha servit per desactivar que no és possible acollir tantes persones quan escapen d'un conflicte bèl·lic.

Però també hi ha un dubte que no he aconseguit resoldre aquests dies, i és que, en aquesta fugida d'aquestes persones o en aquesta acceptació d'aquestes persones davant de la Unió Europea, no hi ha hagut pràcticament cap mena de discurs de rebuig ni discurs de l'odi. Tot el contrari: fins i tot l'extrema dreta, que s'oposa molt fermament a l'arribada de persones, tampoc ho ha fet. Em pregunto si tot això té a veure, per exemple, amb que aquesta vegada els mitjans de comunicació –i també des de les administracions i des dels governs– han fet una explicació, una bona explicació, del que és el conflicte, però sobretot de les causes per les quals han de marxar aquestes persones, i, alhora, també han explicat molt bé quins són els processos d'acollida, com estan funcionant, etcètera.

Per tant..., és a dir, la informació, l'explicació, ha evitat, ha desactivat tota una sèrie de rumors, tota una sèrie de *fake news*, que han deixat espai zero a qualsevol mena de discurs de l'odi. Pot ser que sigui així, o pot ser que sigui a la inversa: que aquesta resposta ciutadana, que aquesta resposta generalitzada en favor de l'acollida d'aquestes persones, hagi obligat les administracions a respondre ràpid. Em temo que no és la segona. Em temo que és la primera, i que darrere d'aquesta acollida tan ràpida i tan voluminosa de les persones ucraïneses també hi ha una qüestió geopolítica.

Igual que al revés, no? Quan veiem que la Unió Europea bloqueja o externalitza les seves fronteres amb Turquia o amb el Marroc, utilitza, per tant, les persones migrades per fer política, per fer geopolítica. També podem entendre o percebre que aquesta vegada està passant a la inversa, és a dir, està utilitzant la recepció de totes aquestes persones per fer la seva geopolítica enfront de Putin.

Si no, no s'entendria per què en un estat com l'Estat espanyol l'any passat, l'últim any del que tenim dades, segons Caminando Fronteras, l'organització d'Helena Maleno, a la frontera sud o intentant arribar a l'Estat espanyol van morir 4.404 persones. És el punt del món on més persones migrants van morir, repetidament, perquè no és el primer any en el qual ja la frontera sud espanyola és el punt més mortífer del món.

I aquí remeto a una frase de l'Abascal, de fa uns dies, el qual feia una diferència important. Ell deia: «Escolta, no són el mateix els refugiats que arriben del conflicte

d'Ucraïna que la resta, que els que arriben, doncs, en aquest cas, per la frontera sud» –els titllava d'invasió, en aquest cas. Aquestes declaracions..., quan les vaig escoltar, bàsicament vaig pensar: «És sincer, és sincer.» Perquè simplement Abascal diu el que tothom pensa.

El que tothom pensa i el que les administracions i el Govern apliquen, que és una política totalment diferent, amb unes directrius molt concretes, amb unes portes obertes, amb unes vies legals, amb unes vies segures, que en menys de vint-i-quatre hores has pogut creuar la frontera. Quan has arribat aquí, tens la cita..., l'has aconseguit tenir, perquè ara sí que és veritat que tarda un mes o dos mesos a aconseguir-la –en tot cas, re comparat amb la resta–; un cop tens aquesta cita, en vint-i-quatre hores tens la tramitació de la protecció temporal feta. Inèdit, també.

Per tant, simplement Abascal... Quan escoltava les seves declaracions pensava: «Abascal el que és és sincer.» I ja està. I simplement... (*Alguns aplaudiments.*) No, no. No és cap... No són cap floretes per a Abascal. Simplement és sincer, perquè és el que estan fent la majoria dels governs de la Unió Europea: una diferència importantíssima entre una sèrie de refugiats i uns altres. Per tant, segon element a tenir en compte.

I com positivitzar-lo? Doncs és molt senzill: utilitzem aquest pretext, aquest pretext que s'ha explicat molt bé i que hem vist que no hi ha hagut discursos de l'odi com els que sempre fan aquestes persones, per explicar que qualsevol motiu que t'obligui a fugir del seu país, del teu país, és tan vàlid com qualsevol altre, i que qualsevol país del que fugis és tan vàlid com qualsevol altre. (*Aplaudiments.*)

En tot cas, també m'agradaria denunciar un parell de coses, perquè aquestes portes obertes no han estat tampoc per a tothom. Han estat per a la major part de les persones, però hi ha una sèrie de minories ucraïneses que no han tingut aquesta sort o que s'han vist amb dificultats per poder sortir.

Nosaltres mateixos ho vam poder comprovar a l'estació de Lviv, quan persones no blanques no tenien prioritat a l'hora de pujar a aquests trens i es retardava moltíssim la seva sortida, o persones que encara no han pogut sortir del país, com és el cas de les dones trans. A les dones trans, a Ucraïna, en la major part, no se'ls deixa creuar la frontera, perquè no se les considera dones, i, per tant, se les obliga a iniciar un trajecte migratori aquesta vegada sense cobertura legal, i, per tant, sense seguretat. És a dir, utilitzant només el vell i perillós recurs, per cert, de les màfies per poder aconseguir sortir del país, i, en aquest cas, que no siguin enviades a primera línia del front.

Una altra coincidència amb l'arribada de les persones refugiades. Els que seguim i monitoritzem l'arribada de persones refugiades de molts punts del món hem vist com..., ha coincidit –no sabem si casualment o no, però té pinta que sí– l'inici de la sortida de persones ucraïneses i l'arribada aquí a l'Estat espanyol amb l'aixeta tallada completament per a les persones –i segur que al departament en sou conscients, perquè em consta que en fèieu molt bé el seguiment– que arribaven o que seguien arribant, en aquest cas, després de l'ocupació per part dels talibans d'Afganistan. S'ha tallat completament, ja no hi ha visats d'arribada.

I casualment, a més a més, també ha coincidit amb les declaracions del Govern espanyol, no?, comprant pràcticament la tesi del Govern marroquí respecte als seus territoris ocupats. I també podem, doncs, amb aquestes coincidències, treure alguna conclusió política bastant interessant.

Però la conclusió política..., no és una conclusió, que són dades que són objectives..., és que Espanya segueix denegant el noranta per cent de les peticions d'asil que es presenten –el noranta per cent. La mateixa xifra que es denegava als ciutadans ucraïnesos abans del 24 de febrer. Al noranta per cent de les persones ucraïneses que demanaven asil a l'Estat espanyol se'ls hi rebutjava. I també venien d'una guerra. D'una guerra que estava, en tot cas, controlada en una zona, però que hi era. I se'ls hi denegava al noranta per cent. Ara ja no.

Per tant, crec que les conclusions que podem treure, no?, les persones que ens dediquem a estudiar les fronteres, el trànsit a les fronteres, i la llibertat o, en tot cas, la no llibertat de moviments, són interessants.

Per tant, ens agradaria saber també quines són les conclusions del departament en aquest sentit. I, sobretot, com han estat reforçades davant d'aquesta onada de persones que han arribat, també, a Catalunya –unes disset mil, si no m'equivoco– per part del departament.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, la senyora Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Molt bon dia. Gràcies, presidenta. Diputat... Vull començar, també, i acabar, de fet, amb una reflexió. I la primera és plenament coincident amb el que ha plantejat. En els darrers anys s'ha viscut un incompliment flagrant de les obligacions dels estats en matèria d'asil, i així ho va demostrar la resposta europea a les crisis més recents, no?, de drets humans de Síria o Afganistan. I a Afganistan ja la vam viure en primera persona, perquè ja existíem com a conselleria d'Igualtat i Feminismes.

I, com vostè també apuntava, la política d'asil i migratòria de l'Estat espanyol és un reflex d'aquesta Europa fortalesa que ha convertit en fosses comunes tant el Mediterrani com l'Atlàntic, amb aquesta taxa tan baixa de resolucions positives de protecció internacional; amb una frontera sud on són nombrosos els casos de brutalitat policial, d'expulsions en calent, per no parlar d'aquesta lentitud en la tramitació dels permisos de treball i residència o dels processos de reagrupament familiar, que se sumen a la flagrant vulneració de drets humans que són els CIEs.

I nosaltres ho volem entendre també d'aquesta manera. Celebrem la ràpida resposta i l'abast de la resposta en el cas d'Ucraïna, perquè demostra que es pot fer diferent. Perquè aquesta directiva europea de protecció temporal que havia estat gairebé vint anys en letargia hauria de poder ser aplicable en altres tipus..., no?, en altres casos de conflictes bèl·lics, vinguin d'on vinguin les persones refugiades, tinguin el color de pell o la religió que tinguin. Perquè s'està demostrant que és possible una veritable garantia de drets humans per a les persones que fugen de la guerra. I, de no ser així, també coincidirem en anomenar-ho pel seu nom: és «racisme institucional», no?, el que cal combatre.

Catalunya és la principal porta d'entrada ara mateix a l'Estat espanyol per via terrestre de les persones que fugen de la guerra. I també cal tenir en compte que és evident que les persones refugiades tendeixen a desplaçar-se allà on tenen vincles previs, siguin xarxes familiars o altres xarxes personals. Tenint Catalunya, prèviament a l'esclat de la guerra, la comunitat ucraïnesa més important de l'Estat espanyol, amb unes 24.000 persones, era esperable, doncs, que hi hagués una rebuda important. I, per aquest motiu, el 24 de febrer del 2022 ens vam començar a preparar, precisament, per a aquesta rebuda i per a aquesta acollida amb plena garantia de drets.

Aquesta setmana, el dia 4 d'abril, comptabilitzàvem ja un total de 17.148 persones refugiades ucraïneses allotjades a Catalunya –no dic «arribades», perquè, clar, «arribades»..., poden ser persones que després segueixen el seu itinerari cap a altres punts de l'Estat, cap a Portugal. Estem parlant de les persones que ja estan, doncs, allotjades aquí, que es distribueixen de la següent manera: unes 6.500 als dispositius d'urgència, fonamentalment grans equipaments hotelers que s'han hagut d'anar activant en zones costaneres gestionades fonamentalment per Creu Roja, però també per CEAR i per APIP-ACAM, i la resta han estat allotjades per la comunitat ucraïnesa resident a Catalunya, a qui cal reconèixer el seu esforç solidari. I no només reconèixer, sinó, com després explicaré, també evitar que aquest acolliment solidari suposi el seu propi empobriment.

Les actuacions que hem dut a terme des del Departament d'Igualtat i Feminismes s'estructuren en tres eixos principals d'intervenció: coordinació institucional i suport als ens locals; d'altra banda, l'atenció a les persones refugiades en la fase d'emergència, i una tercera, que està en curs, que és... –la d'atenció també, eh?, però...–, la tercera, que és la que suposa un major repte, és la planificació de la fase d'acollida.

Perquè una persona refugiada no té una plaça temporal, no? L'escenari sempre ha de ser com a mínim de mitjà termini, no? Perquè, quan podran tornar? Moltes voldran tornar, és obvi. Quan es pugui. No només quan hagi acabat el conflicte, sinó quan hi hagi una mínima seguretat, una mínima reconstrucció, unes mínimes garanties de poder reprendre la vida. I en tota aquesta planificació que hem fet de les diferents actuacions..., incorporant, en tot moment, la perspectiva de gènere i la perspectiva de la igualtat de tracte i la no-discriminació.

Pel que fa a la coordinació institucional i suport als ens locals, doncs, la Direcció General de Migracions, Refugi i Antiracisme va activar la coordinació permanent amb la xarxa de professionals vinculats als serveis d'acollida dels ens locals per orientar i atendre les necessitats de les persones refugiades i anar fent un registre de les arribades.

Activació, també, de taules de contingència tant a nivell nacional com territorial, de vegueria, per coordinar la resposta dels departaments de la Generalitat, dels ens locals i de les entitats especialitzades en refugi. Un acompanyament permanent als ajuntaments i consells comarcals sobre circuits, procediments, protocols d'actuació.

Aquest dimarts aprovàvem a govern un programa temporal de reforç per incorporar a la conselleria una vintena de professionals més que facin aquestes tasques d'atenció a la ciutadania, suport psicològic i assessorament legal, incloent-hi agents d'acollida i juristes amb especialització en dret d'asil i en tràfic d'éssers humans.

Estem preparant també una resolució d'una transferència extraordinària als ajuntaments de més de vint mil habitants i consells comarcals per reforçar els seus serveis d'acollida a les persones migrants i refugiades.

I, conjuntament amb el Departament de Drets Socials, estem preparant una convocatòria de subvencions per ajudar els ajuntaments a rescabalar-se de les despeses d'atenció a les persones refugiades que han avançat amb els seus propis recursos, uns recursos que avançarem però que l'Estat ha de rescabalar, perquè aquests no són fons que l'Estat hi destina perquè sí, són fons europeus que s'han activat en el marc de la protecció temporal.

Pel que fa a l'atenció a les persones refugiades, doncs, des d'un inici, diferents mecanismes d'informació, des d'activar el 012 en atenció en ucraïnès tots els dies de la setmana –que després ha estat substituït per un telèfon més global, un 900, d'atenció del conjunt de departaments de la Generalitat–..., i una web. També el 112 atén en ucraïnès.

A la Fira de Barcelona, un dels tres centres de recepció, atenció i derivació habilitats per l'Estat per a la tramitació de la protecció temporal, hem habilitat un estand propi de la Generalitat que actua de *front office* per proporcionar informació de tots els serveis de la Generalitat. Atén també en els diferents idiomes tots els dies de la setmana, de vuit a vuit.

Hem editat un díptic informatiu sobre drets i amb lògica de prevenció del tràfic d'éssers humans, ja que informa sobre documentació, treballs i geolocalitzacions. I també incorporem el telèfon d'atenció a les violències masclistes i de la Xarxa de Serveis d'Atenció Integral LGTBI, que hem distribuït també a tot el territori. En l'àmbit de la discriminació ètnicoracial o LGTBI està previst traduir a diferents llengües el formulari de denúncia del recentment creat Organisme de Protecció i Promoció de la Igualtat de Tracte i la No-discriminació.

I, passant ja a la cobertura de necessitats, és evident que la necessitat més immediata ha sigut l'activació d'aquests allotjaments d'emergència, perquè les places que hi ha-

via dotades del programa estatal de refugi –pel que hem comentat abans, no?, que hem coincidit a subratllar-ho– eren totalment insuficients, calia anar facilitant aquests allotjaments. També s'ha posat a disposició la xarxa pública d'albergs. Molts d'aquests equipaments estan gestionats per Creu Roja. I hem anat obrint, i haurem de seguir obrint, en la mesura que les necessitats ho requereixin, més equipaments d'aquest tipus.

Hem establert protocols d'actuació amb diferents departaments i ajuntaments per garantir una atenció correcta de necessitats. Per exemple, el Departament de Salut ja ha distribuït més de tres mil targetes sanitàries; Educació garanteix l'escolarització de l'alumnat, evidentment –ja hi ha més de 2.300 infants i adolescents escolaritzats–; el circuit d'acollida de menors no acompanyats del Departament de Salut; el foment de la inserció laboral per part d'Empresa i Treball; transport gratuït a refugiats ucraïnesos per part de Vicepresidència; reforç de la formació en llengües per part de Cultura.

I, en el cas d'Igualtat i Feminismes, més enllà de tota la coordinació i l'activació dels serveis que ja són propis del departament –com els serveis, per exemple, de violència masclista, discriminacions LGTBI–, també hem posat en marxa un servei d'atenció a situacions de tràfic de persones operat per l'entitat especialitzada SICAR amb l'assessorament de l'ACNUR. I seguim demanant molta cautela a aquestes iniciatives particulars i solidàries, perquè cal canalitzar-les pels circuits i en contacte amb les entitats especialitzades i les institucions corresponents.

Més enllà de l'atenció a l'emergència, les persones refugiades tenen dret a tots els drets i hem de poder garantir-los sense tensar els serveis municipals. Aquesta també és una realitat que hem de gestionar ara mateix. Per això estem preparant un conveni amb l'Agència Catalana de l'Habitatge i el Departament d'Igualtat i Feminismes per poder proveir i administrar tots aquests recursos residencials a les persones i distribuir-los de manera equitativa al territori.

Simultàniament, com deia, perquè no s'empobreixi la comunitat ucraïnesa resident aquí, que hi ha posat tanta solidaritat, estem preparant des del Govern mesures de suport a l'autonomia de les persones refugiades, i n'exigirem, evidentment, també, després, el rescabament posterior a l'Estat.

La darrera reflexió que volia fer: aquesta crisi de drets humans demostra també que el model centralista sense codecisió dels governs no funciona, ni per gestionar les arribades, ni pel necessari equilibri territorial, ni tampoc serveix aquesta mirada curta del programa estatal que ha predominat sempre. I per això estem dissenyant un model d'acollida català propi, amb un grup de treball del Comitè per a l'Acollida de les Persones Refugiades, on hi participem govern, ens locals, entitats especialitzades. I, a mesura que anem avançant en la seva definició, en retrem comptes al Parlament, així com també en les reunions periòdiques que convoca el president amb els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre l'impacte econòmic de la guerra

300-00151/13

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre l'impacte econòmic de la guerra, que ha presentat el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta, i bon dia. Bon dia, conseller. Bon dia, diputades, diputats. Vull començar la meua intervenció fent una afirmació d'aquelles que ho diuen tot: «L'Estat espanyol és l'estat del món que ha patit més fallides al llarg de la història.» En els darrers cinc cents anys ha patit tretze fallides, per davant de Veneçuela –que n'ha tingut deu–, de l'Equador –que n'ha tingut nou– i de Xile –que n'ha tingut vuit. Aquest és un trist rànquing que encapçala l'Estat espanyol, junt amb altres rànquings negatius; desgraciadament, aquest és el tipus de rànquings que normalment encapçala l'Estat espanyol.

Actualment, l'Estat espanyol té un deute que arriba ja al cent vint per cent del PIB, i això fa que no tingui recursos per superar la nova crisi en la que tot just comencem a entrar, la crisi provocada per la guerra d'Ucraïna. Aquesta crisi és la tercera del que portem de segle XXI. La primera va tenir lloc el 2008, amb la crisi del deute. La segona ha sigut la crisi de la covid, de la qual encara avui no ens hem recuperat. Tot just començàvem a fer-ho i ja tenim una tercera crisi. I entremig hem tingut altres crisis, petites però no menys importants, que són les crisis derivades de l'efecte climàtic: les crisis com el Gloria o com la Filomena, que encara avui ens han deixat efectes que no hem pogut superar per manca de recursos de l'Estat.

Totes aquestes crisis tenen un mínim comú denominador per als catalans, i és que no tenim un estat a favor, un estat que vetlli perquè superem aquestes crisis i perquè en sortim amb el mínim impacte possible. En aquestes crisis perdem, els catalans, bous i esquelles, i, a més a més, s'aprofita per recentralitzar l'Estat. Perdrem competències, perdrem benestar, perdrem poder adquisitiu, perdrem empreses i, en definitiva, perdrem futur.

La crisi del deute del 2008 va suposar l'enfonsament del sistema de caixes espanyol, que, com saben, era d'arrel catalana, i que havia donat molt bons resultats durant moltes dècades. També la crisi del 2008 va portar un atur rècord, del vint-i-tres per cent, del qual encara avui l'Estat espanyol no se n'ha refet. El 2007 Espanya tenia un atur del vuit per cent i avui encara el té del tretze per cent. Després de pujar al vint-i-tres, ha sigut capaç de baixar al tretze, però no més enllà del tretze. A Catalunya tenim un deu. No és que estiguem molt bé, però estem per sota, evidentment, de l'Estat espanyol. De fet, Espanya és l'únic –l'únic– país de la Unió Europea que en els darrers cinquanta anys ha patit tres crisis en les quals ha superat el vint per cent d'atur, un altre rècord d'aquests negatius.

I amb la covid, què ens ha passat? Doncs que un altre efecte d'aquesta crisi de la covid ha sigut que les nostres empreses s'han endeutat. De fet, s'han sobreendeutat. Encara no ho estan patint greument. Per què? Perquè hi ha hagut una carència de dos anys amb el retorn dels ICOs. Però això ve ara: veurem quantes d'aquestes empreses podran superar aquests crèdits, i, a més a més, quan tornem a entrar en una nova crisi.

Però, a més a més, s'havia previst un mecanisme per poder anar a contracicle i generar riquesa, en aquesta crisi de la covid, que eren els Next Generation. I què ens ha passat, amb els Next Generation? Doncs mirin, que l'Estat espanyol a Catalunya només està invertint, com ens ha recordat el conseller Giró darrerament, el 7,8 per cent de tots els recursos de tots els fons europeus que inverteix a l'Estat, quan representem el dinou per cent del PIB, com molt bé saben, o el setze per cent de la població.

Senyors del PSC i senyors dels comuns, vostès en seran responsables, de que això segueixi sent així. Què estan fent per lluitar perquè això no sigui així? De fet, els hi dic molt fàcilment: saben com podrien arreglar-ho, això? Ho podrien haver arreglat no fa gaire, aconseguint que la fàbrica de bateries de SEAT vingués a Catalunya. Per què no ho han pogut fer, això? (*Alguns aplaudiments.*) Per què no ho han fet, això? No els hem vist patir perquè no vingués aquesta fàbrica a Catalunya; al contrari, ens fa malpensar que hagi anat a una comunitat autònoma que curiosament governen vostès dos. I això ens ho haurem de fer mirar. (*Remor de veus.*) El PP, al llarg

de la història d'aquests darrers vint anys, trenta anys, ha buidat Espanya, ha fet «*la España vaciada*», i ara el PSOE i Podemos estan buidant Catalunya d'inversions. «Al tanto» amb això, que hi estarem molt, molt amatents.

I la crisi d'Ucraïna en que ara entrem, què ens està portant? Doncs mireu, primer de tot, plou sobre mullat. Ara tenim un increment de l'energia que és impagable: energia elèctrica, energia del gas i els combustibles en general. I això provoca una inflació que també torna a ser rècord a Europa: el deu per cent, pràcticament, aquest darrer mes, quan la mitjana europea està al 7,5 per cent, i els països amb els quals ens hauríem d'emmirallar estan entre el cinc i el sis per cent. Els espanyols sempre són més: deu per cent.

Però també això està suposant un empobriment clar. Les pensions..., els pensionistes han vist com els darrers deu anys han perdut un dotze per cent de poder adquisitiu. Doncs ara, d'una plomada, un deu per cent més. Han perdut un deu per cent més de poder adquisitiu. I els salaris baixos –els salaris, que en aquest país poden ser de menys de mil euros, no com a França, per exemple, que està aquí al costat i té un quaranta per cent més de salari mínim interprofessional–..., doncs de cop i volta els salaris baixos se'ls ha deflactat, deixeu-m'ho dir així, en un deu per cent. De cop. Una nova plomada. Això és el que passa per estar a l'Estat espanyol.

I quina afectació ha tingut aquesta crisi d'Ucraïna en les empreses? Doncs mireu, segons l'informe de la cambra de no fa gaires dies, el cinquanta-set per cent de les empreses ens diuen que tenen problemes per subministrar matèries primeres. O el quaranta-cinc per cent ens diuen que els preus de les matèries primeres els hi han pujat entre un deu i un vint-i-cinc per cent. I això acabarà als preus..., o acabarà fent que les empreses tanquin.

I l'estudi de Pimec de fa unes setmanes, què ens diu? Doncs que el seixanta-dos per cent de la petita i mitjana empresa d'aquest país està patint greus conseqüències pel preu de l'energia. I què ens diu també? Que està posant en risc 320.000 llocs de treball.

Però aquest estudi de Pimec ens diu una cosa que és molt important –i aprofito per fer una crida als periodistes que ens puguin estar mirant a través de les càmeres, perquè em sobta molt que això no hagi sortit en primera plana de portada de tots els diaris del país–: l'estudi de Pimec ens diu que, degut al sistema de fixació de preus marginalistes, les empreses energètiques d'aquest país guanyaran aquest any entre 33.000 i 78.000 milions d'euros. Hi insisteixo. Perdó, m'he equivocat: entre 33.000 i 76.000 milions d'euros de beneficis extraordinaris, beneficis caiguts del cel. Vull recordar que el pressupost de la Generalitat són 38.000, eh? Doncs entre 33.000 i 76.000 milions d'euros.

De fet, aquestes sis empreses energètiques han tingut beneficis rècord, el 2021, de 10.000 milions d'euros, però només un trimestre del 2021 vam tenir un preu de l'energia proper als cent euros per megawatt/hora. Ara estem ja a dos-cents, tres-cents, i hem arribat a cinc-cents euros per megawatt/hora. Per tant, són creïbles, aquestes dades que ens diu Pimec.

Això és un escàndol. Això és una barbaritat. Això..., jo no entenc com els senyors del PSOE i de Podemos no posen el crit al cel, perquè estan permetent que aquestes empreses de l'oligopoli es segueixin enriquint a les esquenes de la petita i mitjana empresa i dels consumidors vulnerables d'aquest país. Només cal recordar les portes giratòries. Noms com Felipe González, Borrell, Solana, Sevilla, Salgado, Montilla –tots ells del PSOE–, Aznar, Rato, Martín Villa, Piqué, Acebes, De Guindos –tots ells del PP–, tots han tingut un càrrec a les energètiques d'aquest país, amb suculents quantitats mensuals d'emoluments. Insisteixo als mitjans de comunicació: 33.000 a 76.000 milions d'euros.

I què ha fet l'Estat espanyol per millorar el preu de l'energia? Mirin, de moment ja ha fet el primer ridícul: fer enfadar Algèria amb l'afer de l'autodeterminació del Sàhara. I Algèria ja ha dit que l'únic país –l'únic país– al qual incrementarà el preu

del gas serà, curiosament, l'Estat espanyol. Felicitats, senyors dels comuns; felicitats, senyors del PSC.

I què no ha fet l'Estat espanyol? Doncs no ha canviat el sistema de preus marginals, quan Europa li està dient que ho pot fer. I què no ha fet? Doncs no ha gravat els beneficis caiguts del cel de les energètiques, quan Europa li diu que ho pot fer i Itàlia ja ho està fent. I, en canvi, ha anunciat ajudes per valor de 16.000 milions d'euros, que –ai las!– 10.000 d'aquests 16.000 són en forma d'ICO, és a dir, que tornarem a endeutar més les nostres pimes. I ja ha anunciat 488 milions d'euros per ajudar les pimes electrointensives i gasointensives –488–, quan les grans empreses s'emportaran més de 33.000 milions d'euros de beneficis caiguts del cel.

Per tot això, conseller, l'interpellem avui perquè ens digui com ho veu, quina és la situació que vostè veu, quins efectes espera sobre el pressupost (*remor de veus*), quins mecanismes tenim per superar aquesta situació amb les minses competències que tenim.

I acabo amb una afirmació final. L'Estat espanyol... (*Remor de veus.*) No es posin nerviosos, senyors del PSC. L'Estat espanyol mai –mai– ha... (*Persisteix la remor de veus.*) L'Estat espanyol mai ha vetllat pels interessos reals dels espanyols i tampoc dels catalans, però sí per l'oligarquia, sí pels oligopolis, perquè, al final, són les seves portes giratòries.

Només amb un estat a favor, només amb un estat independent, aconseguirem superar les crisis del segle XXI. En portem tres, però en vindran més. Senyors d'Esquerra, senyors de la CUP, a cada crisi tenim més pressa.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Gràcies. Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats, senyor Canadell... Si ha guéssim de triar un únic dia per condensar la història del món en els darrers cinquanta anys, molts de nosaltres assenyalaríem el 9 de novembre del 1989, el dia que va caure el mur de Berlín i el món es va obrir, el dia que el planeta es va fer global. Començo a pensar que el dia que els tancs russos van entrar a Ucraïna, el 24 de febrer del 2022, podria passar a la història com el dia que el món es va tornar a tancar.

Per això, senyor Canadell, la interpellació que em fa avui sobre l'impacte econòmic de la guerra, des del meu punt de vista, va més enllà de la crisi humanitària, energètica i geopolítica per la que estem passant a causa de la guerra d'Ucraïna. Estem assistint a un canvi històric en la forma de funcionar de l'economia mundial i de les relacions internacionals. I la guerra d'Ucraïna, dissortadament, pot ser que en sigui l'efecte i no la causa, de la situació actual.

Per tant, senyor Canadell, no defugiré les seves preguntes, però sí que vull posar de manifest que hem de ser molt curosos amb les decisions que prenguem, perquè hem entrat en un territori inexplorat fins ara. En aquestes circumstàncies, hem de mantenir el cap fred i actuar amb tanta determinació com amb prudència i, sobretot, amb la mirada posada en el llarg termini.

Pel que fa a les qüestions que vostè planteja, cal tenir molt clar que abans de la guerra va començar a dibuixar-se ja un panorama d'inflació alta, provocada, principalment, pel preu de l'energia i de les matèries primeres i per l'escassetat d'alguns components industrials bàsics. Però convé recordar que les economies avançades, com la catalana, havíem començat a sortir del sotrac de la pandèmia amb unes bones dades de creixement i d'ocupació clarament, sensiblement, per sobre de la mitjana espanyola.

Per tant, no és agosarat pensar que els nostres fonaments són sòlids per encarar aquesta crisi. Però torno a insistir que estem en un territori desconegut, i és bo que,

en aquesta cambra, la cambra catalana, també en siguem plenament conscients. Les conseqüències d'una guerra aquí al costat, al cor d'Europa, són imprevisibles, i encara ho són més quan un dels contendents és el primer exportador mundial de gas natural, i el segon, exportador de petroli.

El que ara podem fer és prendre mesures immediates per fer front a la situació, i això és exactament el que estem fent. Hem aprovat, aquest passat dimarts, un decret llei que congela l'impost sobre les emissions de CO2 en els vehicles de tracció mecànica, una mesura que incideix directament sobre tres milions de contribuents. A més, hem suspès durant sis mesos una taxa aplicada a la pesca. Hem incrementat l'impost sobre les instal·lacions de producció elèctrica, que afecta directament, senyor Canadell, tres d'aquestes grans companyies que vostè esmentava.

L'objectiu de les dues primeres mesures és alleugerir la càrrega fiscal i la pressió econòmica que suporten les famílies, les petites i mitjanes empreses i els treballadors i autònoms. I la tercera mesura, en canvi, com li deia, té un caràcter estructural, i el seu objectiu és disposar de més recursos, al Govern de Catalunya, per esperonar la transició energètica de la que els parlaré de seguida.

A més a més d'això, hem dotat –amb un esforç extraordinari, perquè els recursos són molt limitats– una línia de crèdit de 39 milions d'euros per ajudar, a través de l'Institut Català de Finances, els pagesos, els ramaders i les empreses del sector primari del país. I hem ampliat en sis mesos més la carència dels préstecs concedits per l'ICF a causa del covid.

Finalment, hem revisat el règim de contractes de les obres públiques per tal de que es puguin dur a terme les obres sense perdre diners a causa de la inflació i de l'augment de preus de les matèries primeres. Perquè, si no ho fem així, un any com el 22, que –ho recordo– teníem la inversió pública duplicada amb la del 2020, de 2.000 a 4.000 milions d'euros, no haguéssim pogut continuar amb les necessàries obres públiques que requereix el país.

Senyor Canadell, amb relació al Govern de l'Estat, li diré que està anant tard i malament. I, a més de tard i malament, amb deslleialtat institucional. Ha aprovat unilateralment mesures que afecten els ingressos de la Generalitat. Abans de la guerra, per contenir els efectes de la pujada del preu de l'energia, l'Estat va rebaixar l'impost especial sobre l'electricitat. Ho va fer amb un decret llei del setembre de l'any 21 que va reduir l'impost del 5,1 al 0,5. La mesura havia de durar tres mesos, però, com que la l'electricitat seguia pels núvols, generant uns impostos elevats per al ciutadà i uns beneficis desmesurats per a les companyies, llavors l'Estat va prorrogar la rebaixa amb un altre decret llei fins al 30 d'abril.

I sap què va passar la setmana passada? Doncs que un tercer decret llei va allargar el termini tres mesos més, fins al 30 de juny. Els pot semblar que aquesta és una mesura puntual, sensata i proporcionada, però també els semblarà deslleial quan els hi digui qui se'n fa càrrec, d'aquesta mesura. Perquè justament l'impost especial sobre l'electricitat és un impost cedit, un impost cedit a la Generalitat. És un impost la recaptació del qual va..., bé, «va» no, més ben dit, anava íntegrament a les finances públiques de Catalunya. Amb aquesta mesura l'Estat ens ha tret, sense compensar-nos-ho i sense consultar-nos-ho, 190 milions d'euros.

En aquests moments podem xifrar en 750 milions l'impacte directe de la guerra en els pressupostos de la Generalitat. I per això hem demanat al Govern de l'Estat que puguem ampliar el límit de dèficit del 0,6 actual per arribar fins a l'u per cent. I això suposaria disposar d'un coixí de seguretat de vora de 1.000 milions d'euros. També li hem demanat a la ministra María Jesús Montero que creï un fons específic, tal com es va fer amb la covid, per poder atendre totes les urgències que estem tenint.

Li he xifrat, senyor Canadell, l'impacte de la crisi i li he dit les mesures del Govern per fer-hi front, però permeti'm que recuperi les reflexions inicials amb les que començava la meva intervenció. El moment en que estem ens reclama respostes que van més

enllà de l'Estat espanyol o del Govern de Catalunya, respostes que puguin fer front a contenir els efectes de la guerra.

El món obert –el món obert–, de comerç global i de matèries primeres abundants i barates, podria estar en retirada. Les tensions internacionals estan deixant de tenir una dimensió regional, com havien tingut des de la descomposició de la Unió Soviètica, que recordava a l'inici de la meua intervenció, i estan recuperant avui la intensitat de la segona meitat del segle XX. Comencem a veure que salten espurnes entre superpotències, i, quan la tensió es globalitza, l'economia es regionalitza. En aquest panorama d'incertesa i d'amenaça de conflictes armats, l'energia, tal com va passar a la segona meitat del segle XX, esdevé un element estratègic fonamental.

En termes econòmics, hem vist com la crisi d'Ucraïna és un tast molt amarg. I aquí, diputades i diputats, els he de dir que en els darrers anys a Catalunya no han fet els deures, i això també crec que ho hem de dir. La guerra ens està mostrant encara amb més claredat la necessitat de transformar el nostre model energètic i la urgència de transitar d'un model de combustibles fòssils a un model d'energies renovables.

Senyores i senyors diputats, l'últim que jo voldria és que passéssim a la història com aquells que no vàrem saber llegir ni entendre el que la història ens estava demanant. I en aquest moment hem d'accelerar la transició energètica. No pot ser que només el 16,6 per cent de l'energia generada a Catalunya vingui de fonts renovables i que, en canvi, a l'Estat espanyol sigui ja el quaranta-sis. En això hem de fer els deures, i els hem de fer aviat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el sobreesforç fiscal de les famílies catalanes

300-00152/13

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre el sobreesforç fiscal de les famílies catalanes, que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans. I té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Buenos días, señoras y señores diputados. Buenos días, apreciado consejero Giró. La verdad es que debo empezar esta intervención reconociendo la suerte que tengo en dos aspectos. Por un lado, poder hacer una interpelación después de haberle escuchado a usted respondiendo a otra interpelación. Yo creo que eso es una suerte coyuntural, porque usted ya ha dado algunos argumentos sobre lo que es su posición con relación a alguno de los aspectos que le voy a poner sobre la mesa yo. Y otra suerte, que es estructural y es un reconocimiento a su manera de hacer parlamentarismo, es que la verdad es que da gusto interpelar a un consejero que tiene un estilo respetuoso, un talante moderado, que permite el debate. Y eso facilita decirle a usted cosas que probablemente no le vayan a gustar, pero que estoy convencido de que, dichas desde el respeto, usted encajará con deportividad y con absoluta naturalidad, y el debate será fluido.

Mire, señor consejero, cuando el Gobierno de la Generalitat y usted, como responsable de Economía, hablan de la situación que se ha creado en Cataluña, en España y en el mundo de resultados de la guerra de Ucrania, de la invasión de Ucrania por Putin, por la Federación Rusa, parece que los gobiernos autonómicos y naciona-

les nada tengan que decir o poco tengan que hacer, poco margen tengan, ante esta situación. Y eso no es exactamente así, señor consejero.

Usted sabe que, como gobierno autonómico, Cataluña tiene una enorme panoplia de competencias que le permite a usted un margen considerable para tomar decisiones que vayan precisamente en beneficio del conjunto de los ciudadanos de Cataluña, y, sobre todo, en beneficio de las clases medias y trabajadoras de nuestra comunidad. Y, sin embargo, usted decía antes que no quería pasar a la historia por ser un político más o un gobierno más que no haya estado a la altura de las circunstancias de lo que le pedía el momento histórico a su Gobierno.

Pues, bien, en este sentido yo creo que el Gobierno de la Generalitat, el actual Gobierno de la Generalitat, con usted al frente del Departamento de Economía, debería asumir que es momento de, por fin, acabar con esa tendencia al incremento sistemático de impuestos que padecemos los ciudadanos de Cataluña.

La tendencia de los gobiernos sucesivos de la Generalitat, sobre todo desde los años del tripartito, es a incrementar cada vez más los impuestos. Y los ciudadanos de Cataluña, no solo con la presente crisis, sino con las anteriores y con el devenir de los años, estamos padeciendo una política impositiva, una política tributaria, que podríamos calificar, sin miedo a equivocarnos, de voraz, de realmente una política que detrae recursos a los ciudadanos para mayor gloria de una administración absolutamente hipertrofiada y con una cantidad de órganos superfluos que no conducen a ningún beneficio, en términos de calidad de vida, para los ciudadanos de Cataluña, que creo que convendría por lo menos reformular o replantearse.

A este respecto, señor consejero, me gustaría poner algunos datos sobre la mesa que demuestran, demostrarán ante la cámara y demostrarán ante el conjunto de la ciudadanía de Cataluña, que las quejas de muchos ciudadanos catalanes, sufridos ciudadanos catalanes, contribuyentes, de por qué tenemos que pagar los catalanes más que otros españoles, no es culpa, como usted pretendía, del Gobierno de España, no es culpa del malvado Estado español, sino precisamente de la política tributaria impositiva de los sucesivos gobiernos de la Generalitat.

A este respecto, déjeme que le diga, señor consejero, que Cataluña sigue siendo la comunidad autónoma o una de las comunidades autónomas que tiene los tramos de renta..., la tarifa de IRPF que afecta al ámbito autonómico más lesiva para los ciudadanos de rentas de clases trabajadoras, de clases medias y trabajadoras. A este respecto, por ejemplo, un catalán que cobra una renta de treinta mil euros al año paga 5.102,90 euros al año, y un madrileño, 4.795,14 al año; un andaluz, 4.939,50 al año. Es evidente la diferencia, y en esos tramos de renta la importancia de pagar esa cantidad de menos es considerable, porque eso afecta a la economía familiar considerablemente.

Ustedes, con su política impositiva voraz, están perjudicando sobremanera la capacidad de los catalanes para destinar sus recursos, sus propios recursos, con los que los catalanes nos ganamos la vida, a aquello que consideramos... Un catalán que cobra una nómina, un catalán que compra una vivienda, un catalán que firma una hipoteca, un catalán que alquila una vivienda..., un catalán, sencillamente, que posee un patrimonio o pone gasolina paga más impuestos que un español no catalán o que el resto de nuestros compatriotas españoles. Y eso no es responsabilidad, como usted pretendía, del Gobierno de España, sino que es responsabilidad, fundamentalmente, del Gobierno de la Generalitat.

En este sentido, me ha llamado la atención la interpelación anterior que le ha hecho el señor Canadell, donde hablaba de las pensiones y de lo lesivo que es el sistema de pensiones español para los catalanes. Pues déjeme que le diga que, en este sentido, precisamente los catalanes contraemos con el resto de españoles un déficit considerable en términos de pensiones. Los datos, por lo menos hasta 2018, nos decían que en Cataluña recaudamos 20.000 millones en concepto de pensiones, y el gasto es de 22.000 millones. Por lo tanto, somos deficitarios, en este sentido.

Cataluña aporta muchísimo al conjunto de España. Cataluña es una aportadora neta, como otras comunidades, como la Comunidad de Madrid, la comunidad de Baleares. Son, de hecho, las tres únicas comunidades aportadoras netas. Y, por tanto, la importancia de Cataluña para la economía española es capital. Y quiero poner esto de manifiesto porque para nuestro grupo es importante, y creo que, además, se hace justicia, con el esfuerzo fiscal de los ciudadanos de Cataluña.

Pero lo que no se puede seguir haciendo es un discurso victimista, tremendista, sobre la situación, sobre lo que supone formar parte de España, cuando sabemos, por ejemplo, lo que le comentaba antes en el caso del IRPF. Le puedo poner más ejemplos: la diferencia entre una persona catalana que cobre alrededor de treinta mil euros al año, que herede una casa familiar y un apartamento de 230.000 euros, una casa familiar de 300.000 euros y un apartamento de 230.000 euros..., la diferencia entre lo que paga por esa herencia un catalán, que convendremos que no es un catalán, digamos, multimillonario..., la diferencia entre lo que paga un catalán y un madrileño es de 7.333 euros, lo cual no me parece moco de pavo, me parece importante. Y eso, en definitiva, va en detrimento de la capacidad de los catalanes para desarrollar nuestra vida en términos económicos y el progreso de nuestras familias.

A este respecto, tanto el impuesto de sucesiones como el impuesto de transmisiones patrimoniales, como otros impuestos cedidos por el Estado, así como la cantidad de impuestos propios que tenemos los catalanes, están lastrando sobremanera la capacidad que tiene nuestra comunidad autónoma de salir de la presente crisis y de hacer frente, efectivamente, al alza de precios que se está produciendo de resultas de la crisis de los carburantes, de resultas, a su vez, de la guerra de Ucrania.

Yo creo que es evidente que el Gobierno de la Generalitat no está asumiendo lo que debería hacer. Y lo que debería hacer, entre otras cosas, es adoptar una política de impuestos moderados, no de impuestos altos, porque, insisto, la Generalitat tiene una propensión casi proverbial a incrementar los impuestos en lugar de plantearse algún día bajar los impuestos, que se ha visto en otras comunidades autónomas, por cierto, muy criticadas en este Parlament y desde posiciones próximas a su formación. Pues yo creo que lo que deberíamos hacer seguramente sería seguir el modelo de esas comunidades, que es un modelo de impuestos moderados, un modelo que permite a los madrileños, por ejemplo, en este caso, o a los andaluces, tener mucho más el dinero que se ganan con el sudor de su frente a su disposición para llevar a cabo sus proyectos vitales.

La Generalitat lo que no va a hacer o no parece dispuesta a hacer –y yo le comino a usted a que lo hagan, desde el respeto– es reducir los doscientos chiringuitos, digamos, de administración superflua, de órganos dependientes del Gobierno de la Generalitat que en este sentido ustedes se niegan sistemáticamente a tocar para nada. Hasta 359 entes públicos dependen, en una medida u otra, del Gobierno de la Generalitat, y ustedes siguen diciendo que todo es culpa de Madrid.

Señor Giró, yo creo que ustedes deben asumir la responsabilidad de lo que pueden hacer. Y lo que pueden hacer, por ejemplo, sería algo que desde el Grupo Parlamentario de Ciudadanos les pedimos desde hace tiempo, que deflacten la tarifa autonómica del IRPF para adaptarla al incremento de los precios, a la inflación, en definitiva. Deberían ustedes bonificar, prácticamente hasta dejarlos inservibles, los impuestos cedidos.

Piense que, con la panoplia de impuestos propios que ustedes han creado para lastrar la economía de los catalanes, al final lo que están haciendo es crear unos impuestos que casi cuesta más su gestión que lo que se recauda con ellos. Es un absoluto contrasentido. Yo creo que, desde este punto de vista, ustedes deberían reflexionar.

Y se lo digo, señor consejero, desde el respeto y desde la firme convicción de que la autonomía política, la autonomía fiscal de las comunidades autónomas, es una ventaja. Es una ventaja precisamente para evitar los posibles excesos de otros gobier-

nos. Precisamente un estado descentralizado, un estado compuesto como el nuestro, como España, es un estado que tiene esa virtud.

Si tuviésemos unos políticos o un gobierno (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ya acabo, presidenta, disculpe–..., un gobierno autonómico con una política de impuestos bajos, podríamos, precisamente, paliar la política también voraz del Gobierno de España a este respecto.

Y, señor *conseller*, espero sus respuestas ahora.

Gracias.

La presidenta

Seguidament té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Senyor Martín Blanco, jo també li agraeixo, i molt sincerament, les seves bones formes i cortesia parlamentària. Però miri, he observat que sempre que prenc la paraula en aquest hemicicle vostè fa servir un recurs retòric impropï, impropï en tant que contradictori entre el que diu i el que fa. Sempre, en algun moment del seu discurs, com ha fet avui, vostè ens avança que està a punt de dir-nos alguna cosa «amb tot el respecte», però tot seguit deixar anar una colla d'inexactituds i de fallàcies que, de fet, són una falta de respecte en aquesta cambra. I li ho dic, senyor Martín Blanco, amb tot el respecte. (*Rialles i aplaudiments.*)

Una de les falsedats en les que vostè insisteix una vegada i una altra, cada cop que m'interpella sobre fiscalitat, és l'ús indiscriminat d'aquest concepte d'infern fiscal. Com en tantes altres coses, els tres partits de dretes d'aquest Parlament s'han posat d'acord en presentar el nostre país com un infern. I escolti, cada vegada que tenen un micròfon al davant, vingui o no vingui al cas, vostès ho deixen caure. I li he de dir una cosa, una cosa òbvia que saben tots els nens i nenes del país: si vostè agafa una paraula i la repeteix una vegada i una altra sense parar, arriba un moment en què aquella paraula perd el sentit i ja no vol dir res. És el que els hi està passant a tots vostès amb això de l'infern fiscal.

Però entrem en el fons, entrem en el fons del que vostè proposa. Vostè vol que a Catalunya es rebaixin els impostos. La lògica de la retallada d'impostos només es pot justificar de dues maneres. La primera: podem retallar sensiblement els impostos dient que amb això fem créixer l'economia. Segons aquest raonament, si els impostos són més baixos, la liquiditat disponible dels ciutadans i de les llars és més alta, la qual cosa estimula la demanda, i, de retruc, tot plegat té uns efectes expansius sobre el conjunt de l'economia.

És molt maco, però em sap greu dir-li, senyor Martín Blanco, que fins a dia d'avui aquesta teoria no ha estat comprovada a cap lloc del món. L'hi repeteixo: a cap lloc del món. Més aviat al contrari: els països que han rebaixat els impostos d'una manera significativa i constant han acabat apujant molt el seu deute, i això ho ha pagat la gent més vulnerable del país.

Per tant, li proposo que em digui un exemple concret, un exemple concret de comunitat autònoma espanyola o de país del món, que disposi d'un model fiscal que a vostè li agradi. Si parlem de comunitats, digui-me'n una –una– que disposi de menys recursos per habitant que Catalunya, digui-me'n una que disposi de menys recursos per habitant que Catalunya, entre impostos i transferències de l'Estat, i que ofereixi als ciutadans una sanitat, una educació, un sistema de recerca i d'universitats millors que els que oferim aquí. (*Alguns aplaudiments.*)

I si parlem de països, de països democràtics, naturalment, i amb institucions sòlides, li demano que em digui un país, només un, que, amb una pressió fiscal que no arriba al trenta-sis per cent sobre el PIB, com a Catalunya, ofereixi als seus ciutadans uns serveis públics substancialment millors que els que gaudim avui tots els

catalans i catalanes. Digui'm, senyor Martín Blanco, on hem de mirar per trobar uns impostos baixos i que al mateix temps tinguem uns serveis públics de primera qualitat i un estat de dret inclusiu amb mobilitat social i amb prestacions universals.

Sense anar més lluny, en les darreres setmanes milers de nens i de nenes ucraïneses, juntament amb els seus familiars, s'han incorporat al sistema educatiu i de sanitat pública de Catalunya. Jo tinc molt clars quins han de ser els nostres models de societat i de sistema fiscal, quins han de ser els nostres referents. Els podem trobar tots aquí mateix, a Europa. I cregui'm: en tots els països europeus amb estats del benestar millors que el nostre, els ciutadans paguen més impostos que a Catalunya, i, en particular, els ciutadans que paguen més són els ciutadans que tenen més.

Abans he dit que només hi ha dues maneres de justificar la insistència sistemàtica dels partits de la dreta amb la rebaixa d'impostos. La primera, la que acabem de veure, és la que normalment expliquen vostès quan se'ls pregunta. Expliquen que menys impostos és més riquesa per a tothom, però ja han vist que això no funciona mai ni enlloc.

La segona justificació per rebaixar impostos és la que partits com el seu no s'atreveixen a dir en veu alta; sembla com si els hi fes vergonya, i no m'estranya, a mi també me'n faria. Vostès no volen abaixar els impostos. Vostès el que volen és que els que tenen més paguin menys. És així de simple. Vostès, amb VOX i amb el PP, el que volen és que els rics paguin menys. I això ha de suposar sempre una retallada de serveis públics i una rebaixa de les prestacions socials. Doncs si això és així, que així sigui. Doncs no, senyor Martín Blanco, no.

Miri, permeti'm recordar-li que a la darrera onada de l'*Omnibus* del CEO, fa unes setmanes, el cinquanta per cent dels catalans van manifestar clarament que no estan disposats a que es puguin abaixar impostos si això suposa una reducció de serveis i de les prestacions.

Em sap greu, però si vostès m'ho pregunten una vegada i una altra, a mi no em queda més remei que contestar-los el mateix una vegada i una altra. Però sembla –sembla– que vulguem cansar l'audiència amb aquest debat, quan les dades reflecteixen la realitat i tots la sabem. Què li sembla si, per una vegada, canviem les preguntes i les regles del joc parlamentari i soc jo qui li pregunta a vostè si li sembla just el sistema de finançament de Catalunya?, si li pregunto si a vostè li sembla bé que comencem cada any...?, si Catalunya comença cada any, l'1 de gener, sent la tercera comunitat de l'Estat que més impostos recapta i acabem sent la catorzena –la catorzena– pel que fa a recursos fiscals disponibles després del que l'Estat en diu «anivellament»? Molt bé.

Li pregunto, senyor Martín Blanco, si pensa seguir callat pel que fa a la denúncia del dèficit endèmic d'inversió en infraestructures que patim a Catalunya, i que patim a Catalunya tothom, tots, també la gent que vota Ciutadans. Li pregunto si el seu model ideal d'estat té la forma d'una metròpoli aspiradora que s'empassa tots els recursos de la perifèria, especialment els d'altres comunitats –no els de Catalunya, que, com vostè sap, som el dinou per cent del PIB des de l'any 80 fins avui, no ens hem mogut del dinou–..., i que s'empassa tots els recursos de la perifèria i es va convertint amb pas ferm en un paradís fiscal.

Senyor Martín Blanco –vaig acabant–, la pressió fiscal a Catalunya està sensiblement per sota de la pressió fiscal dels països europeus als que a mi m'agradaria assemblar-me. Els catalans no som els ciutadans que paguem més impostos d'Espanya. Tenim, sí, és veritat, uns trams de l'IRPF amb uns tipus encara superiors a altres territoris, però estem en la línia d'abaixar aquesta càrrega fiscal que suporten precisament les rendes més baixes, les que estan entre 20.000 i 30.000 euros. I ja hem fet un primer pas amb els pressupostos d'enguany, i ho seguirem fent si les condicions econòmiques i les finances públiques ens ho permeten.

D'altra banda, com vostè sap molt bé, el patrimoni derivat de l'empresa familiar està exempt de tributació i té una bonificació del noranta-cinc per cent –ho repeteixo, eh?, del noranta-cinc per cent– en l'impost de successions.

I, finalment, Catalunya no és un infern fiscal per disposar de dotze tributs propis. Cap d'aquests tributs té un ànim recaptatori, sinó que és un ànim dissuasiu. El que volem és que cada cop recaptem menys, amb aquests impostos sobre reciclatge, contaminació o begudes ensucrades.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Bé, jo no penso renunciar precisament al respecte en les meves intervencions. I el que sí que..., li he de dir un parell de coses que crec que són importants, senyor conseller. Admeti'm que vostè portava una mica preparada la seva resposta, perquè jo no he parlat en cap cas d'infern fiscal (*l'orador riu*), i vostè ha fet girar gairebé tota la seva resposta sobre la base d'una cosa que jo no he dit.

Jo no he parlat en cap cas d'infern fiscal –en cap cas. És veritat..., ara, ja que m'ho diu vostè, efectivament, jo l'hi dic: Catalunya s'ha convertit, per a molts ciutadans de Catalunya, i molt especialment –i això és el més preocupant, conseller– per a aquells que tenen unes rendes més baixes, en un autèntic infern fiscal. Però l'hi dic ara, no l'hi havia dit abans. I, per tant, per ser justos, jo crec que això és important que ho tinguem molt present.

Parlava abans de com funciona, diguem-ne, el sistema de finançament autonòmic, i parlava de la pèrdua de posicions de Catalunya en relació amb el que aportem els catalans i el que després rebem, després de feta la distribució de la riquesa entre el conjunt dels ciutadans espanyols. I això és normal en un estat democràtic de dret que vol mantenir uns paràmetres d'igualtat per al conjunt dels ciutadans, ni més ni menys. Un estat que es vol igualitari, un estat que es vol equànim amb el conjunt dels seus ciutadans i que vol tenir una continuïtat en el temps, que vol tenir una continuïtat en les polítiques socials, en els serveis socials i, en definitiva, en el benestar del conjunt de la ciutadania, fa exactament això. Això no és una cosa privativa d'Espanya, sinó que passa a qualsevol país del món. D'això se'n diu «redistribució de la riquesa».

Per cert, quan vostè parla, diguem-ne..., em demana..., em contrainterpeïlla, que és un concepte que em sembla divertit i que podríem encunyar en aquest Parlament, i em demana una autonomia que hagi abaixat impostos i que, després d'abaixar impostos, recapti més del que recaptava abans, li poso l'exemple de la Comunitat de Madrid, que jo comprenc que a vostès, doncs, els incomoda especialment, però és exactament això: Madrid recapta per l'IRPF 1.100 milions d'euros més que Catalunya, tot i tenir una política impositiva infinitament menys lesiva per a les butxaques dels ciutadans de Madrid. I això jo crec que no és casualitat. És un principi econòmic que, certament, es dona a molts països.

També l'hi dic: quan em compara o diu vostè que es vol emmirallar o que els catalans ens hauríem d'emmirallar amb determinats territoris i –vostè diu– amb determinats països..., home, jo, sincerament, senyor conseller, no tinc clar que amb socis parlamentaris com la CUP vostès puguin arribar a fer una política com la de Suècia, Dinamarca o altres països escandinaus. Em resulta, si més no, complicat comprendre que, en un país amb un partit antisistema que menysprea precisament els conceptes fonamentals del sistema impositiu dels països escandinaus, puguin vostès fer realment una política semblant a la de Suècia, Dinamarca, etcètera.

Vostè parla dels partits de la dreta. Miri, conseller, més enllà de poder assenyalar alguns elements del seu partit que, més que de dretes –i no és el seu cas, precisament–, amb el seu discurs semblen d'ultradreta, jo li he de dir que aquí hi ha una qüestió fonamental: és que precisament hi ha molts ciutadans a Catalunya que actualment se senten orfes per poder votar un partit que tingui principis..., i que són nacionalistes, legítimament nacionalistes catalans; el votant constitucionalista ja sap quines són les formacions..., o la formació liberal a Catalunya, però el votant català nacionalista difícilment podrà votar un partit que té una política impositiva exactament igual o en la línia de la que tenen partits d'esquerra dura i fins i tot de partits antisistema com la CUP. Jo crec que hi ha un descontentament molt considerable en una part important de la ciutadania de Catalunya, que veu com el Govern de la Generalitat constantment es deixa anar en braços de partits antisistema, d'un partit com la CUP.

El tema fiscal, senyor conseller, és tan fàcil com assumir que Catalunya té una quantitat de despesa pública supèrflua que suportem els ciutadans de Catalunya, els soferts ciutadans de Catalunya, perquè vostès són incapaços de fer una política fiscal moderada, que és el que realment necessita Catalunya.

Vostès s'han abonat al victimisme, s'han abonat al greuge constant, a dir que la culpa de tot el que passa a Catalunya és del Govern d'Espanya i a no assumir les seves responsabilitats a l'hora, hi insisteixo, de fer una política econòmica institucional –per cert, per donar estabilitat institucional, per donar seguretat jurídica. I això, senyor conseller...

Vostè parla amb empresaris catalans, i estic convençut que exactament el mateix que em diuen a mi quan hi parlo l'hi diuen a vostè. Catalunya, efectivament, s'ha convertit en un lloc poc atractiu per viure en termes fiscals i poc atractiu per invertir en termes tributaris i de seguretat jurídica. I això molts catalans ho lamentem. I espero que vostè tingui alguna resposta, més enllà de fer-me constringiments.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, el conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputades, diputats. Senyor Martín Blanco, jo no vull entrar... Si vol, un dia fem un debat monogràfic i entrem en el tema de la Comunitat de Madrid, no perquè m'incomodi –a aquestes alçades i a la meua edat ja no m'incomoda gairebé res–, sinó perquè és un cas tan excepcional, tan aïllat per al conjunt de l'Estat espanyol i d'Europa, que no ens serveix d'exemple, el cas de Madrid. Si vol, podem parlar de qualsevol altra comunitat, però no de la de Madrid.

Vostè avui explícitament no ha citat «infern fiscal», però ho ha descrit reiteradament des del principi fins al final de la seva intervenció. I jo, la veritat, cada vegada que vostè parla d'infern fiscal en aquesta cambra, tinc la impressió que converteix aquesta cambra no en un infern fiscal, sinó en un purgatori de demagògia parlamentària.

Ara fa un mes, el seu grup va presentar al Parlament una proposició de llei per ajustar els trams de l'escala autonòmica a l'evolució de la inflació entre els anys 2011 i 2021, que vostè abans s'hi ha referit amb el tema de deflactar, doncs, la inflació en els impostos. Nosaltres hem estudiat a fons aquesta proposta seva, i li he de dir que és un text –si m'ho permet, senyor Martín Blanco– deficient, eh? Aquesta proposició que van presentar vostès és molt deficient, perquè..., si les proposicions de llei s'haguessin d'avaluar com s'avaluen els treballs a l'escola, em sap greu dir-li que aquesta proposició no arribaria ni a un aprovat, eh?

Si apliquéssim la llei tal com la plantegen i com vostès han proposat en aquella proposició, podríem deixar de recaptar a Catalunya 741 milions d'euros, aplicant el que vostès proposen. Per donar-li una perspectiva, li diré que aquesta xifra, 741 milions, representa el setanta-cinc per cent del que destinem enguany a les universitats

públiques, o li diré que les noves inversions en salut i en educació contemplades per a l'any 22 pugen a 876 milions d'euros –876. I vostès proposen retallar-ne, deixar de recaptar-ne 741.

Però això no és tot –això no és tot. Si modifiquem l'IRPF i apliquem al tram autonòmic la tarifa que vostès volen, sap qui hi surt guanyant més que ningú? Sap a qui beneficia més que a ningú, aquesta proposició de llei de Ciutadans? És clar que ho sap: a les rendes més altes. La seva mesura afavoreix especialment les rendes més elevades. El redactat que varen presentar així ho demostra, i vostès ho saben. *(Remor de veus.)*

No he acabat. Prenen vostès com a referència un creixement de l'IPC del 16,8 per cent entre el 2011 i el 2021 –l'hi dic per si encara estan a temps de corregir el text; ho dic a fi de bé i amb tot el respecte. *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Silenci, si us plau.

El conseller d'Economia i Hisenda

Prenen com a referència un creixement de l'IPC del 16,8 per cent entre l'11 i el 21, quan a Catalunya el creixement de l'IPC durant aquests anys ha estat del 12,6 per cent, no del 16,8. D'altra banda, vostès proposen incrementar tots els trams en un 31,75 per cent, percentatge que no sabem d'on surt, perquè gairebé triplica l'increment de la inflació. En qualsevol cas, donen per fet que l'increment de l'IPC s'ha traslladat íntegrament als salaris, i això tampoc és veritat.

Senyor Martín Blanco, és cert que la inflació impacta en els impostos, i en això tenen raó, vostè i el seu grup, amb la proposició que han portat. Però en una situació d'inflació moderada, com ha estat el cas en la darrera dècada, no és raonable ajustar les tarifes. I no és raonable per una raó: els impostos i el cost dels serveis públics s'incrementen al mateix temps i en la mateixa proporció. El problema ve quan la inflació és molt alta, com és ara el cas, i aleshores l'impacte és desigual en les rendes més baixes i en les rendes més altes, perquè la inflació, com vostè sap, no afecta tots els contribuents per igual.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la deslocalització d'empreses de les comarques de Lleida

302-00121/13

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la deslocalització d'empreses de les comarques de Lleida, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Bon dia. Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Per presentar la moció subsegüent a la interpellació sobre la deslocalització d'empreses de les comarques de Lleida del Grup Socialistes i Units per Avançar, deixin-me que comenci donant un missatge de suport als productors de fruita de Lleida per les glaçades dels darrers dies que han provocat danys històrics; les pitjors gelades dels últims quaranta anys, que han afectat més de cinquanta mil hectàrees *(alguns aplaudiments)*. Si la guerra d'Ucraïna no havia fet prou mal amb l'augment del cost de l'energia i les matèries primeres, doncs ara això s'hi suma. Per tant, demanem mesures i suport urgent per part dels governs.

Pel que fa a la moció, primer de tot volem agrair les esmenes presentades. Jo crec que són esmenes... La moció anava en un to positiu i constructiu, intentant que el Govern mogué fitxa, i les esmenes jo crec que no anaven en la línia de desvirtuar la moció, sinó de millorar-la i enfortir-la. Hem aconseguit... Jo crec que hem d'intentar això que ens costa tant: acordar i definir el problema, no menystenir-lo ni exagerar-lo –això que ens passa tot sovint aquí, també. I esmenes, com deia, i mocions..., intentar..., en positiu, per intentar donar una resposta a qui ens l'està reclamant. Ara, també reclamem que el Govern s'ho prengui «en sèrio», que no aprovem més coses si llavors no s'han de complir, si llavors no les hem d'assumir com a pròpies.

Una moció de més de quinze punts per donar resposta a les demandes de Cambra de Comerç, universitats, Comissions, UGT, Pimec, Coell, però sobretot a aquest estudi de la Cambra de Comerç, que jo crec que és un abans i un després. I què ens diu? Que 430 empreses han marxat entre els anys 2015 i 2020 a Barcelona, Aragó o Madrid. Dos factors: capitalitat i –un altre factor– fora de Catalunya. Per tant, hi ha dos factors que hem d'analitzar, per què ens passa això.

I una cosa que ens sorprèn, diputades i diputats, és que el primer factor pel qual marxen les empreses, per què en marxen més de les que venen, és l'actitud de les autoritats. D'això no en vam parlar molt a la interpellació. Jo crec que ens hauria de preocupar a tots, ens hauria d'ocupar a tots. I crec que és un tema greu, que el primer factor no siguin les infraestructures, els impostos –que també ho són, eh?–, les subvencions, el sòl industrial, les dificultats per trobar treballadors, la burocràcia –que també surt–, sinó que el primer punt, quan se'ls hi demana a les empreses, és l'actitud, per tant, de trobar solucions.

Per tant, posem-nos tots al cap que podem fer moltes lleis, podem fer..., analitzar els impostos, però el més important és tenir una actitud constructiva i atendre els projectes estratègics que hi ha al nostre territori, que hi ha al nostre país. Amb quins objectius? Doncs consensuar un diagnòstic, com dèiem, i definir estratègies concretes. Algunes ja les havíem aprovat, per a alguns projectes ja el Govern havia aprovat decrets, però no acaben de tenir l'efecte desitjat.

I què demanem? Primer de tot, fugir de dogmes. Això no és un discurs de grans empreses. La majoria de les empreses són pimes, empresa familiar, i, per tant, alguns autònoms i tot, de les que marxen, de les que necessiten també una solució d'aquest Govern, que els ajudi. També és una política social i de desenvolupament territorial. La gent vol llocs de treball de qualitat, de proximitat, perquè no hagin de marxar de casa seva per treballar.

I, per tant, volem que el Govern, com deia, reconegui aquest informe, se'l faci seu i en prengui nota. Volem que també vingui el conseller i ens expliqui què ha passat amb la llei 2020 –molt interessant– de facilitació de l'activitat econòmica. Ens la creiem o no ens la creiem? Cal desplegar-la. Projectes estratègics o supramunicipals: no pot ser que cada municipi..., nou-cents municipis, nou-cents tarannàs i nou-centes normatives urbanístiques. Hi ha alguns projectes, com fan a Aragó, que cal donar-hi prioritat.

Polígons industrials, multisectorials, però també de sectors específics, com l'agroalimentari, que demanem a Lleida. També hem demanat de fer una comparativa d'impostos i la repercussió que això té en territoris i empreses. Recuperar el setanta per cent de la inversió perduda des del 2010. Finestreta única empresarial –s'han fet coses, però no suficients. La col·laboració entre administracions públiques, empresa, universitats, o l'eterna reforma de l'Administració pública, amb una mirada digital, oberta, moderna i àgil –crec que avui ho podem fer–, com també un seguiment i suport a les empreses que tenen problemes. On una empresa tanca, costa molt que n'obri una de nova. Per tant, hem d'intentar veure aquelles empreses viables, atendre-les, ajudar-les, i, si és el cas..., perquè no hagin de tancar.

Per tant, acabo aquí. Llavors, a la rèplica, comentarem les esmenes també que s'han acceptat. Voldria donar les gràcies, evidentment, per totes les que s'han pre-

sentat. I, com saben, hem fet un sobreesforç per intentar assumir-les pràcticament totes.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en el torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Antonio Ramon López, en nom del Grup Parlamentari de VOX. *(Veus de fons.)*

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Buenos días a todos, diputados. Nos dejan ustedes atónitos. Nos presentan hoy una moción con quince puntos de los cuales varios de ellos ya han sido propuestos por nuestra formación en este Parlamento.

Sin ir más lejos, en noviembre mi compañero Antonio Gallego presentó una moción con diecinueve medidas para reindustrializar Cataluña y evitar la salida de las empresas de nuestra región. ¿Pueden entonces explicar a los catalanes por qué votaron en contra de nuestras propuestas, si luego lo que presentan hoy incluye muchas de nuestras demandas? ¿Pueden explicarnos por qué, después de tantos años de gobierno en distintos ayuntamientos de la provincia de Lérida y en el Govern de Catalunya, no han sido capaces de implantar aquello que ahora pretenden? En fin, como siempre, llegan tarde y mal.

Señores del PSC, la lógica básica nos dice que no puede ser parte de la solución quien es parte del problema, y ustedes forman parte del problema de Cataluña. De nuevo, demostramos que en VOX nos preocupamos por los problemas reales de los catalanes y estamos junto a aquellos que también lo hagan. Señores del PSC, no es el caso: ustedes vuelven a demostrar su personalidad sectaria, electoralista, su poca altura de miras y su politiquero barato, al que nos tienen acostumbrados.

Señores diputados, en general, esta moción aborda una problemática que está viviendo la comarca de Lérida, pero también Cataluña y, en general, toda España. Miren, no se puede solucionar un problema sin conocer y eliminar las causas del mismo. En este caso, las dos causas principales que llevan a una empresa a trasladar su actividad económica y productiva fuera de Cataluña son la mala calidad de las instituciones y el infierno fiscal catalán.

Primero vamos a analizar la mala calidad de las instituciones. Numerosos estudios académicos indican que el factor más importante de competitividad, atractivo y productividad de un país o una región es la calidad de sus instituciones. La inseguridad jurídica, la inestabilidad política, la sobreproducción legislativa y la volatilidad del entorno institucional catalán hacen que nuestra región no sea atractiva para la actividad empresarial.

El autonomismo centralista de Barcelona –que sufrimos desde hace décadas el resto de las tres provincias–, el proceso separatista y los delirios ideológicos de los distintos gobiernos locales y de la Generalitat son los principales responsables de la ruina y de la estampida de las empresas de Lérida y de Cataluña.

Segundo, el infierno fiscal catalán. Lo analizamos: el gasto superfluo; el estrangulamiento regulatorio a las pequeñas y medianas empresas de nuestra región ahoga la capacidad productiva de nuestros autónomos y los empuja a buscar oportunidades fuera de Cataluña.

El punto 9 de su moción pide elaborar un estudio de comparación de la fiscalidad propia catalana y la aragonesa. ¿De verdad les hacen falta estudios sobre el impacto de la carga fiscal de las familias y de las empresas en nuestra región? No hacen falta más estudios para ver el tormento fiscal que sufren los empresarios catalanes. Menos planificación y más acción. Lo que hace falta es suprimir los impuestos propios de Cataluña y las tasas locales innecesarias, reducir gasto político e ideológico y centrarse en los problemas reales de los catalanes.

Señores del PSC, ¿por qué no piden la reorientación de los más de 150 millones de euros presupuestados para las consejerías de Feminismos y de Acción Exterior, que no hacen falta para nada? Con ese dinero podrían atender muchas de las necesidades y demandas de las provincias olvidadas, como Lérida, y plantear medidas específicas para que regresen las empresas y, además, atraer nuevas inversiones.

En conclusión, menos espacios de reflexión y coordinación; menos impulsar, actualizar, mejorar, y más eliminar impuestos y trabas; más pisar calle y hablar con los agricultores y autónomos, y menos discusiones y debates de salón.

Señores, cada día engañan a menos gente.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats... També, com deia el diputat Ordeig, tot el suport i recolzament a tots els afectats per la glaçada que hi ha hagut en aquests últims dies tan intensa, a primers d'abril, i que afecta molt els conreus i la fruita de Lleida.

Bé, avui tenim una moció sobre la deslocalització industrial, que és una qüestió rellevant. I, efectivament, aquest informe del qual s'ha parlat avui, doncs, reconeix que hi han empreses de Lleida que en els últims anys han marxat cap a l'Aragó, on hi han trobat més espai disponible i també més agilitat administrativa. I, bé, cal reconèixer aquestes coses. Jo mateix vinc de la Franja de Ponent, el meu pare era nascut a l'Alta Ribagorça aragonesa, i conec bé aquesta situació, perquè hi vaig sovint. I cal reconèixer les coses.

Jo, de fet, quan vaig entrar de conseller el setembre del 2020, a la primera entrevista que em va fer un diari de Barcelona, a la segona resposta ja vaig dir i vaig reconèixer que, efectivament, Aragó era un model per a Catalunya en alguns àmbits. A més, el meu pare era molt amic del president d'Aragó, Marcellí Iglesias, catalanoparlant de la Franja de Ponent, al qual jo l'any 2007 li vaig dedicar un llibre quan parlava de logística –*Catalunya serà logística o no serà*, li vaig dedicar uns paràgrafs. Efectivament, per exemple, ja m'agradaria a l'aeroport del Prat o en algun aeroport de Catalunya una pista de quatre quilòmetres per poder ser com Saragossa, líder en el tràfic aeri de mercaderies.

Per tant, doncs, si fa vint anys Marcellí Iglesias deia que Catalunya era un model per a Aragó, ara també hem de reconèixer que en algunes coses Aragó és un model per a Catalunya, i no ens ha de saber greu reconèixer-ho.

Aquest informe, però, parla d'un saldo de menys vuitanta empreses, entre les que entren i les que surten; més se'n van a Barcelona que a Saragossa, i aquesta deslocalització va ser més intensa del 2015 al 2018 i menys intensa en els últims anys. I sembla ser que la tendència s'està revertint en els últims mesos. A la premsa de Lleida hi han aparegut notícies de que diferents empreses aragoneses busquen alta tecnologia, busquen investigació en el sector carni, busquen el centre de recerca de Lleida i s'installeu també a Lleida. Per tant, podem tenir empreses que busquen espai disponible en sectors de baix valor afegit que poden anar a la Franja de Ponent o a Osca, i, en canvi, tenim algunes empreses tecnològiques aragoneses que van cap a Lleida. Però, en tot cas, és veritat que ens hem de moure i hem d'actuar.

Ara bé, posem també en valor la feina que s'ha fet. Parlem de solucions. Fa molts anys que la conselleria de Territori està impulsant una gran solució, que és el polígon de Torreblanca i Quatre Pilans. Recordin aquest nom, polígon de Torreblanca i Quatre Pilans: mil vuitanta hectàrees, el polígon més gran de Catalunya. I això no

és un projecte en un paper. Aquest mes de juny hi haurà l'aprovació del pla parcial, del pla director parcial, 240 hectàrees que ja són de l'Incasòl, que ja s'hi podrà començar a treballar l'any vinent.

Ha costat anys. Ha costat molts anys, però a Lleida el Govern de Catalunya ja està fent el polígon més gran de Catalunya, fins a un total de mil vuitanta hectàrees, a tocar de la ciutat, de la universitat; amb connexió en ferrocarril, estació de 750 metres ampliable a 1.500 metres, estàndards europeus; flexibilitat logística per a les empreses, que puguin instal·lar-s'hi en funció de la seva capacitat i dimensió, i, evidentment, sostenibilitat energètica, energies renovables, plaques fotovoltaïques.

Per tant, Torreblanca - Quatre Pilans arriba en el moment just de que les grans empreses de Lleida estan visitant aquestes instal·lacions i estan ja anunciant públicament..., per exemple, una gran empresa de distribució d'alimentació ja ha dit: «Fantàstica notícia. Ens hi instal·lem. L'any que ve comencem les obres.»

Voldria posar noms i cognoms, perquè les grans coses no passen soles. Moltes gràcies, Isidre Gavín, feina discreta i callada. I també moltes gràcies, Toni Postius, que fa anys que escrius als diaris *Segre* i *La Mañana* de Lleida, que fa anys que escrius –i ho trobaran a l'hemeroteca– molts articles impulsant, defensant, animant, movent aquesta gran acció. I d'aquesta acció, òbviament, també el Govern d'Esquerra Republicana i Junts de la Paeria de Lleida, doncs, n'hem de fer bandera i hem de posar sobre la taula el que hem estat capaços de, amb els pocs recursos que tenim..., tirar endavant això.

Per tant, doncs, acabem en positiu. Lleida pot liderar la revolució logística de Catalunya. Sense logística, no hi ha indústria. Pot ser de primer nivell, de primera qualitat, i, a més a més, sense cap controvèrsia pública. Els tècnics de la Generalitat diuen que per primera vegada es presenta un pla director sense cap oposició pública. Ni tan sols la CUP, fins ara, hi ha anat en contra.

Per tant, benvolguts diputats, com més logístics, més lliures.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Engelbert Montalà.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, presidenta. Disculpar, en aquest cas, la no presència del conseller d'Empresa, però saludar la presència del secretari d'Empresa i Competitivitat, que ens acompanya avui a l'hemicicle.

L'empresariat, senyor Ordeig, acostuma a ser un sector que para molt l'orella al que es diu, a quan es diu i, sobretot, a com es diuen les coses en aquest faristol. És important situar contextos, contrastar dades, avaluar problemàtiques i explicar les coses en totes les seves dimensions per no aixecar certs dubtes, en un sector que acostuma a ser molt pragmàtic a l'hora de planificar les seves inversions.

És això el que fan estudis com els de la Universitat de Lleida i la UPF, posant negre sobre blanc el discurs sobre el trasllat d'empreses a la nostra demarcació. Del total d'empreses que han marxat de Lleida i de la demarcació, 428, segons el Registre Mercantil –un cinquanta-quatre per cent–, ho han fet en territori català. Això són dades. I sí, després van a l'Aragó, en un 18,9 per cent, i a Madrid, en un catorze per cent.

Unes conclusions, senyor Ordeig, que hi estem d'acord, que ens criden a prendre decisions estratègiques, a treballar i a assegurar que Lleida és la més atractiva a l'hora d'invertir, però... Ara bé, intento explicar-l'hi: portar una moció llençol al Parlament de Catalunya per posar en context una situació tan delicada per intentar valorar-la en cinc minuts no ajuda a tranquil·litzar un sector que, ho repeteixo, escolta molt el que es diu i el que s'acostuma a dir des d'aquest faristol.

Segurament estariem millor si primer haguéssim pogut fer les compareixences dels autors d'aquest estudi i tenir un debat constructiu per com, entre tots, donar-hi resposta. Perquè nosaltres creiem que cal donar-hi resposta, i, per fer-ho, avui intentem posar algunes dades sobre la taula. Però posar dades sobre la taula també vol dir notar que 321 empreses han aterrat en les nostres contrades. De fet, hi ha 758 societats mercantils, un 28,5 per cent més que la mitjana de l'Estat. Això són dades: un 28,5 per cent més que la mitjana de l'Estat.

Lleida també és una potència exportadora. Aquesta va créixer un setze per cent, una taxa de creixement en exportacions superior a països com França o Alemanya. I és que han marxat empreses, sí, senyor Ordeig, però se n'han creat el doble de les que han marxat en els últims sis anys. Intentem posar dades sobre la taula, perquè hi ha moltes maneres d'explicar les dades, però també tothom pot explicar les maneres que facin que l'empresariat intenti posar en valor les positives. Anàlisis, senyors, totes les que calguin; catastrofisme, no.

Lleida està diversificant la seva economia i cada vegada exporta i creix més. Ens estem posicionant gràcies al potencial del nostre teixit empresarial i també gràcies al treball del departament, de la diputació, de les cambres, de les taules sectorials, dissenyant el *hub* més important agroalimentari del sud d'Europa.

I encara queda feina per fer, és cert. El departament està treballant en la detecció i solució de diferents colls d'ampolla que ha detectat en els tràmits administratius –s'han visualitzat més de cent vint punts on es pot revertir aquesta situació i s'ha creat la finestreta única. Algunes són comunes a tot el país, com el desplegament de la llei de facilitació de l'activitat econòmica; d'altres són més específiques de les contrades de Lleida. Aquestes també el departament les afronta. I aquí, senyor Ordeig, té tot el nostre compromís.

De fet, les seves propostes, que fan referència a com solucionar aquests colls d'ampolla, a com agilitzar els tràmits, a com fer l'Administració una mica més àgil i eficient..., o hi votarem a favor o hem mirat de transaccionar-les per arribar a un acord. També tot el nostre compromís per aprofitar el potencial estratègic del territori, del teixit empresarial de Lleida, on l'especialització en tecnologies claus com la nanotecnologia, les TIC, la biotecnologia, ens permet també apostar per una indústria del coneixement i de valor afegit. Aquí no ens hi trobaran al costat, ens hi trobaran al davant. Obrim pas a una transformació econòmica sostenible, inclusiva i d'alt valor afegit.

Ara bé, senyor Ordeig, no pensem blanquejar cap punt del seu discurs que els hi serveixi per justificar el *dumping* fiscal i empresarial. Si la seva estratègia per atraure empreses és reduir impostos o rebaixar estàndards, aquí no hi serem. Escoltava la seva intervenció amb detall i m'agradaria situar sobre la taula un tema que, de vegades, no es diu prou, la corresponsabilitat. I és que vostès també tenen responsabilitats de govern.

De visita en diferents empreses em va cridar molt l'atenció una empresa que mou quasi vuitanta camions al dia, i que té un baixador a la R15 i no el pot utilitzar, perquè el gestor de la infraestructura no l'hi permet, i el gestor de la infraestructura és Adif. No hi és. La corresponsabilitat ha d'incloure, en aquest llençol, compromisos tangibles (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, presidenta–, perquè d'això també va el seu discurs, de fer catastrofisme per poder justificar una estratègia de *dumping* fiscal i mediambiental per part del Govern socialista de l'Aragó.

Ho deia l'alcalde de Monzón: «Aquí aplicamos bonificaciones de entre el cincuenta y el noventa y cinco por ciento.» O el de Binèfar: «Les acompañamos en todo momento y les bonificamos los impuestos.» Del PP o del PSOE, tant és, aquesta és la seva estratègia per captar inversió empresarial. Aquesta no ha de ser l'estratègia, senyor Ordeig.

La passada legislatura l'economista Thomas Piketty va venir a Barcelona. I ell ho feia amb la preocupació de que l'independentisme volia la sobirania per reduir impostos i impulsar estratègies de *dumping* fiscal. Després de reunir-se amb representants d'Esquerra Republicana, va corregir aquests prejudicis.

I acabo. Avui potser li hauríem de fer arribar la seva moció –avui potser li hauríem de fer arribar la seva moció. De totes maneres, senyor Ordeig, agrair-li aquest sobre esforç ingent que han fet per acceptar les nostres propostes de transacció i emplaçar-lo a treballar conjuntament per intentar revertir aquesta situació i posar en valor el potencial de Lleida i la seva demarcació en la captació d'empreses.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Després del torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, per fixar la posició, la diputada senyora Eulàlia Reguant, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, moltes gràcies. Seré breu per recuperar el temps de més que ha gastat el diputat d'Esquerra Republicana, que, com a mínim, no ha mencionat la CUP, perquè sembla que aquest matí tothom parla de la CUP. El senyor Ordeig, tampoc, però hi ha hagut un moment que, si haguéssim fet un «xupito» per cada menció, estaríem tots ja una mica..., ho veuríem tot borrós.

Més enllà d'això, nosaltres ens trobem davant d'una moció que en el fons se centra molt ja en una llei a la que nosaltres no vam donar suport la legislatura passada. I, per tant, no compartim la urgència ni la necessitat del desplegament d'aquesta llei, perquè entenem que respon, tal com va explicar en aquell moment el diputat Vidal Aragonés, a dos mantes del neoliberalisme: un, que les empreses tenen limitacions per crear-se per la intervenció de l'Administració, i un altre, que si eliminem les garanties, o certes garanties, hi haurà activació o reactivació econòmica.

I aquesta era la base, al nostre entendre, de la llei de facilitació de l'activitat econòmica. I, per tant, a una moció que pivoti al voltant d'aquest desplegament de la llei no li podem donar suport. Perquè ahir ho comentàvem, la política econòmica és primer política, i, després, econòmica. Sembla una obvietat, però... M'explico. És a dir, primer es decideix a quins sectors es vol beneficiar i després es creen els instruments econòmics per desenvolupar-ho. És una manera diferent de dir lo dels dos mantes del neoliberalisme, però ve a ser això.

I és per aquest motiu que nosaltres en algun dels punts no hi donarem suport, en d'altres ens abstindrem i en algun votarem que sí. Hi votarem que sí malgrat que hi ha un cert deix que no compartim, però tot el que té a veure amb desenvolupar o invertir allò necessari a les comarques de Lleida per garantir les infraestructures viàries, ferroviàries i tecnològiques necessàries...

No compartim que l'objectiu hagi de ser per garantir la competitivitat de les empreses. Entenem que la població de les comarques de Lleida necessita infraestructures viàries i ferroviàries, sobretot ferroviàries. Per tant, hi donarem suport. De la mateixa manera que donarem suport al punt que té a veure amb donar compte, en el termini de dos mesos, davant de la Comissió d'Economia i Empresa, d'una llei que no compartim, però està bé donar compte a la comissió de quins passos i què s'està desplegant. Per tant, hi donarem suport. En molts dels altres, ens abstindrem.

I un incís: a nosaltres ens preocupa que sistemàticament es parli de legislar al voltant del territori, de l'ordenació del territori i d'urbanisme, sota la lògica de desenvolupar..., o del desenvolupament econòmic. Entenem que s'ha de fer d'acord amb el principi general de l'ús racional del sòl, que no pot ser que sempre tot pivoti al voltant del desenvolupament econòmic i que prioritzar això en la legislació del territori és el que s'ha fet sempre. I així estem. I així veiem com durant anys s'ha desple-

gat, a nivell de legislació territorial o d'urbanisme, la construcció de polígons que, després, la seva ocupabilitat no és la idònia o l'òptima, i que després necessitem fer més polígons, perquè els polígons que tenim no responen a les necessitats del moment, malgrat que tenim polígons mig buits, i que aquesta no pot ser la lògica a l'hora de desplegar l'ordenament territorial i la legislació territorial.

Per tant, tampoc donarem suport a aquests punts, tant en el que té a veure amb construir més polígons, mentre no analitzem allò que tenim i el perquè no està al cent per cent d'ocupabilitat i està al setanta per cent d'ocupabilitat a les comarques de Ponent, i tampoc al punt al voltant de la legislació del territori.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia. Agrair la moció presentada; crec que posa sobre la taula un problema, la realitat d'un problema que cal abordar. En qualsevol cas, la moció es centra en la deslocalització d'empreses cap a l'Aragó, encara que no ho digui en el títol, no? I ho fa a partir de l'estudi de la cambra de comerç. Nosaltres hem volgut també relacionar la nostra intervenció amb l'estudi previ que havien fet la Confederació d'Organitzacions Empresarials de Lleida, Comissions, UGT i Pimec, que, d'alguna manera, està en la base del propi plantejament que fa la cambra de comerç i les mateixes universitats i tot això, no?

Jo crec que l'estudi aquest reflecteix clarament ja en la introducció, com a problemes, la manca de col·laboració públicoprivada i el poc interès, també, de l'Administració en captar i arrelar inversions en el territori. Jo crec que aquest és el rerefons que situen els estudis. Situen problemes de traves administratives, necessitat de millorar la relació entre administració i administrat; problemes en ajuts i subvencions –no tant en la seva existència, sinó en les facilitats per accedir-hi–; en infraestructures i comunicacions.

Es reclamen connexions amb el port de Tarragona per avançar en situar Lleida en una bona posició logística. Situa la manca de sòl industrial i la dificultat que això provoca perquè les empreses de Lleida puguin créixer. Situa elements d'urbanisme. La percepció, sobretot, que demanar qualsevol tràmit al Departament d'Urbanisme és un forat negre. Situa també la manca de persones treballadores amb relació a formació i oficis, i la necessitat d'ajustar la formació professional a les necessitats de la realitat del mercat de treball de Lleida.

Però també queda clar en aquests estudis que, en cap moment, s'explicita que els impostos puguin ser un element diferencial entre territoris com a element afavoridor de la fuga d'empreses, i tampoc situa que les condicions de treball siguin un element de preocupació, com a element, també, determinant per a aquesta deslocalització d'empreses, no?

És per tot això que creiem que la moció, d'alguna manera, es queda curta. Crec que planteja abordar la problemàtica de la deslocalització a les comarques de Lleida, però, en fer-ho així, d'aquesta manera, abandona, jo crec, l'oportunitat d'obrir el debat real que té amb referència als límits del desenvolupament econòmic i social de les comarques de Lleida. Per tant, així, malauradament, l'anàlisi queda esbiaixada, ja que acaba determinant els actuals desequilibris i insuficiències econòmiques en la deslocalització empresarial, fonamentalment en la deslocalització industrial, i creiem que això acaba obligant-nos a fer aquesta anàlisi parcial, que és la que situa la moció, i no permet fer una reflexió integral de la realitat i, per tant, quina és la resposta més sistèmica en aquesta realitat de les Terres de Lleida.

Creiem que per donar impuls a qualsevol territori necessàriament hem de correlacionar tot un seguit de matèries: ocupació, empresa, comerç, turisme, restauració, sector d'allotjament, indústria, construcció, barris, indústries culturals, creatives, etcètera. Si ho focalitzem només en la indústria pura i dura creiem que acabem d'acotar massa el problema i no donar resposta integral perquè tot pugui avançar i perquè puguin arrelar, també, precisament les inversions en el territori, no? Creiem que si analitzéssim més l'origen del problema i la manca d'impuls econòmic que pateix el territori podríem donar respostes més adequades.

Perquè creiem que hi ha problemàtiques amb relació a l'arrelament empresarial que tenen relació amb la desigualtat, i això cal posar-ho d'una manera o altra. També n'hi ha d'altres que tenen relació, evidentment, amb el canvi climàtic, eh? Hi han estudis que identifiquen, com a factor clau en la manca d'impuls econòmic o de la localització, també, el canvi climàtic, no? O la qualificació professional disponible i les capacitats per a la transferència de coneixement com a elements determinants. Per això creiem que haguéssim pogut anar més enllà en l'anàlisi i en la moció.

Nosaltres, en qualsevol cas, agraïm que s'hagi posat el problema sobre la taula. Algunes de les propostes les votarem a favor. Altres, evidentment, no les votarem o ens hi abstindrem, perquè entenem que no corresponen a la solució. Per exemple, intentar situar que els impostos, la comparativa d'impostos és un element determinant, nosaltres no considerem que vagi per aquí.

Per tant, agrair la moció, però evidentment creiem que ha estat parcial i esbiaixada i hem perdut una oportunitat d'abordar més a fons la problemàtica.

Res més i gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Diputats, diputades, bé, avui ens trobem amb una moció que crec que entra..., o almenys recorda aquells avisos que durant molts anys hem fet des de Ciutadans, i és que hi ha una realitat –una realitat que no es vol admetre, moltes vegades, però que és i existeix–, i és que hi han empreses catalanes que estan sortint, que estan decidint deslocalitzar-se de Catalunya per anar a altres espais i a altres llocs d'Espanya més atractius, simplement, per molts motius. I avui, doncs, sembla que, en un exercici, una mica, de realitat i en alguns casos que ara comentaré, doncs, amb diferències, s'ha començat com a mínim a admetre aquesta realitat. Perquè per solucionar un problema, el primer que hem d'admetre és que existeix aquest problema, que hi ha un problema.

I, almenys, el que hem d'agrair a aquest estudi, que crec que és un estudi jo penso que totalment neutral i no és un estudi de part..., doncs que ens posa sobre la taula que hi ha un problema; hi ha un problema en una part del territori català, que és a Lleida, però que jo podria, de fet..., crec que es podria establir com un problema que va més enllà de Lleida i que crec que tenim a Catalunya en alguns aspectes.

Es parlava abans..., i vull fer referència a dos intervencions que s'han fet i que crec que són diferents i que, per un costat es podrien valorar. Una és la del senyor Tremosa, sobre la realitat de Lleida, que ha posat l'Aragó, d'alguna forma, en temes de logística, com un model. Jo crec que la intervenció del senyor Tremosa ha sigut bastant realista. Jo podria, inclús, subscriure una part del que ha dit. Ha acceptat aquesta realitat. Ha acceptat que hi ha un model en el que ens hem de fixar o que ens hi podríem fixar. I, de fet, ens convida –a això sempre ens convidarà– a prendre mesures per millorar la nostra capacitat, el nostre teixit empresarial i la nostra economia a Catalunya. I, després, el senyor Engelbert, que ha fet tot el contrari i, una mica, ha fet de portaveu del conseller Torrent, que repeteix contínuament que no

passa res, que tot va molt bé i que aquí, doncs, no hem de fer res més que el que ja estem fent.

Clar, acceptar això contínuament i anar cap al precipici caminant com si fóssim aquells que hem decidit que ja no hi ha cap camí, que no podem sortir d'aquí, que no podem canviar res, doncs, crec que és un error –és un error. Jo crec que prefereixo, en aquest cas..., són dues visions del mateix Govern, però prefereixo la que ha fet el senyor Tremosa que la que ha fet el senyor Engelbert, que en realitat el que ens diu essencialment és que hi ha un estudi –hi ha un estudi– que fan dues universitats i que fa la Cambra de Comerç de Lleida, i que aquest estudi diu que hi han empreses que marxen de Lleida –moltes–, i que és preocupant, i que aquestes marxen per diferents motius, i marxen a diferents llocs per diferents motius.

Marxen de Lleida, la meitat, a la resta de Catalunya, especialment, essencialment a Barcelona –i això és important dir-ho–, per un motiu clar, i és aquest motiu que moltes vegades alguns, també, membres d'aquesta cambra diuen de la centralitat, allò de l'efecte capital, no?, que es parla a vegades de Madrid; doncs, també el té Barcelona. I n'hi ha una bona part que marxen a Barcelona per això, primer motiu.

Altres marxen a Madrid: un catorze per cent, important –un catorze per cent, important. Per quin motiu? Per la fiscalitat. Ho diu l'estudi. Això no s'ha parlat, però ho diu l'estudi; no ens ho estem inventant nosaltres. Després, quan fem interpellacions sobre fiscalitat i sobre la realitat..., ja sé que no els hi agrada, això de l'infern fiscal; és igual, doncs, l'ecosistema fiscal negatiu que tenim a Catalunya. Hi han empreses que marxen de Lleida a allà.

I n'hi han altres que decideixen fer-ho a l'Aragó. I per què ho fan? Per què ho fan a l'Aragó? Doncs ho fan, sincerament, per l'actitud, moltes vegades, de les mateixes autoritats de govern i institucions, ja no de Lleida, sinó de la Generalitat. I ho fan perquè ho tenen més fàcil, simplement. Quan parlen alguns empresaris diuen: «És que ho tenim més fàcil a l'Aragó. És que preferim anar a Fraga, bàsicament, en lloc de quedar-nos a Lleida.» I això està passant. I això ho hem de revertir, per tant.

I aquí, en aquesta moció, hi ha una sèrie de mesures en què, evidentment, no aprofundeixen, i algunes d'elles les volia comentar. Doncs no tinc temps. Perquè és veritat que aquest tema –en això coincideixo amb el diputat d'Esquerra Republicana– donaria per molt més temps, per moltes més, diguéssim, discussions i debats. És ben cert que ens trobem amb una moció que no és molt profunda i que parla d'alguns temes..., com és la fiscalitat, que a mi m'ha sorprès, perquè ahir, doncs, es posicionava el PSC en contra d'una fiscalitat que ara, avui, d'alguna forma, defensa. Hi ha un problema de fiscalitat. I crec que el PSC ho ha d'acceptar. Ho hem d'acceptar en aquest Parlament, en aquest Ple.

I jo crec que, en definitiva, les mesures –i nosaltres donarem suport a algunes d'elles, perquè surten totes d'aquest estudi–, doncs, ens porten a que hi ha una realitat, que hi hem de fer alguna cosa; que no és suficient el que hi ha en aquesta moció; que alguna de les esmenes jo sí que crec que redueixen o rebaixen la voluntat, com aquest estudi comparatiu... M'agradava més el text inicial del PSC, però, en aquest cas, bé, han acceptat l'esmena de Junts, crec.

I, sincerament, tenim un problema; l'hem d'afrontar... No continuaré més.
Gràcies, presidenta, diputats, diputades.

La presidenta

Bé, doncs finalment té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Molt ràpid, amb dos minuts. Secretari Castellanos, gràcies per estar aquí. Acceptem les esmenes de Junts i Esquerra i amb una transacció. Escolti, jo crec..., aquesta no és una moció de les comarques de Lleida –que també–, perquè aquesta és una moció que és aplicable en gran part al conjunt de Catalunya i per com estem fent les coses.

Escolta, i la reflexió sobre si som competitius... Està molt bé l'opinió que tinguem tots sobre la fiscalitat, el dúmping i tot això, però, escolti..., em diu el diputat Montalà: «és que el dúmping fiscal... Nosaltres defensem el dúmping fiscal?» Escolti, doncs si hem acceptat la seva esmena en què precisament aprofitem de fer un estudi per veure com afecta la fiscalitat a les empreses! Si precisament dic: escolti, al marge de la nostra opinió, és evident que la política econòmica té un efecte sobre les empreses, sobre les persones; per tant, l'hem de conèixer. I amb les ganes de no fer demagògia ni fer catastrofisme, cosa que diu: «Hòstia, si hagués vingut a fer catastrofisme...», dic, home, precisament per això hem acceptat les seves esmenes, i per això hem fet un discurs ponderat.

No ho demanem nosaltres. De fet, jo m'atreveixo a dir que això que diem avui aquí no ho demanen ni les empreses. Com s'ha dit aquí, també ho demanen els sindicats. Els sindicats, els que representen els treballadors també demanen que hi hagi empreses...

I fugir de la dicotomia, que ens deia la companya de la CUP –*chupito*–, de dir: no és antagònic facilitació de l'activitat econòmica i garanties. No, home, no! Ho hem de fer compatible! I entenc que si ho fem antagònic arriba un moment que dius: «Mira, doncs ens carreguem les garanties per fer-ho més ràpid.» No, ho hem de fer compatible. Volem oportunitats a tot arreu.

I ja em quedo..., ja amb això..., jo ja me'n vaig tranquil a casa si sé que, després d'una reunió amb Esquerra Republicana, el senyor Piketty va canviar d'opinió; llavors, jo ja me'n vaig tranquil cap a casa, eh?

I quan deia lo de la demagògia jo també podria haver explicat que el 17 i el 18 la fuga d'empreses no va ser a Barcelona, va ser a Aragó, primer destí de la fuga d'empreses. Per tant, cal ponderar les coses, cal aprendre dels errors i, sobretot, com deia un filòsof fa més de dos mil anys i esperem estar a l'alçada a dia d'avui, «exigència amb un mateix i tolerància amb els altres». Per tant, ens cal ser el màxim exigents, els catalans, amb la feina que fem, i tolerants amb els altres si a vegades creiem que s'equivoquen.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ordeig. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció tindrà lloc aquest migdia, un cop substanciat el vintè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat-Generalitat per a donar compliment a la sentència del Tribunal Suprem sobre la disposició addicional tercera de l'Estatut per al 2008 en matèria d'infraestructures

302-00122/13

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat-Generalitat per donar compliment a la sentència del Tribunal Suprem sobre la disposició addicional tercera de l'Estatut per al 2008 en matèria d'infraestructures, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, aquesta és una moció d'un sol punt, eh? Ja saben que quan faig mocions solen ser concises i concretes. I per què aquesta moció d'un sol punt? Quin és el sentit d'aquesta moció? Doncs que el Parlament indiqui als governs de Catalunya i d'Espanya, és a dir, a la Generalitat de Catalunya i a l'Es-

tat, que el seu compromís amb les infraestructures de mobilitat ha de ser estratègic. Estratègic per què? Doncs per disposar de millors infraestructures, perquè estem convençuts que invertir en infraestructures de mobilitat suposa un increment de les oportunitats i de la qualitat de vida de les ciutadanes i els ciutadans del nostre país.

L'addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya el que buscava era revertir, disminuir, esmenar el dèficit històric d'infraestructures a Catalunya. Vostès també saben que el Tribunal Suprem va dictar sentència en la que es reconeixia el dret de la Generalitat de Catalunya a percebre el diferencial no executat de la previsió d'inversions del pressupost de l'any 2008 que ja aplicava l'addicional tercera de l'Estatut. La Comissió Mixta d'Assumptes Econòmics Estat-Generalitat va acordar transferir, entre els períodes de l'any 2021 fins al 2024, 759 milions d'euros, que eren aquest diferencial de recursos de diners no executats d'inversió prevista a Catalunya en els pressupostos generals de l'Estat de l'any 2008.

Com li deia al vicepresident Puigneró, en la meua intervenció de la interpellació d'ara fa quinze dies, 759 milions d'euros no és una quantitat petita, són recursos, no? Recursos econòmics que, si mantenim l'esperit i la lletra de l'addicional tercera de l'Estatut, s'han d'invertir en infraestructures de mobilitat. No entendríem que no fos així, atès que el Govern de la Generalitat també té competències exclusives en matèria d'inversions d'infraestructures de mobilitat.

El Govern de Catalunya també té deures a fer. El Govern de Catalunya ha d'explicar a què pensa destinar aquests recursos, quines infraestructures pensa finançar; amb claredat, amb transparència, perquè, ho torno a repetir, 759 milions d'euros són molts recursos. I a aquestes alçades nosaltres entenem que el Govern hauria de saber ja quin és el llistat, no?, què pensen incloure a la llista d'infraestructures de mobilitat i què volen finançar amb aquests diners.

Algunes idees les vam avançar al vicepresident. La llista pot ser llarga, eh?, però algunes idees les hi avançàvem nosaltres, per si no en tenia: el tren tram de Tarragona, el tren tram, també, de la Costa Brava, o la variant de les Preses i Olot, o el tram central de la línia 9 del metro, o el perllongament de la línia 1 del metro fins a Badalona, o la línia 3, també, del metro a Esplugues, o la millora de les infraestructures del metro a Barcelona. Atenció amb la millora de les infraestructures del metro de Barcelona, que també hi haurem de començar a posar el focus. O la millora de la infraestructura de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya per millorar la velocitat comercial a l'Anoia o al Bages, o la C-28 a la Vall d'Aran i al Pallars Sobirà, o la recuperació dels peatges de les autopistes que encara són titularitat de la Generalitat, o la C-16 entre Berga i Bagà.

La llista podria ser llarga, eh? Però del que es tracta és que el Govern de Catalunya es posicioni i deixi clar, negre sobre blanc, a què destinarà aquests 759 milions d'euros. Tres mesos –nosaltres en posàvem dos, se'ns ha demanat tres mesos– és un temps raonable perquè el Govern ens ho expliqui.

El Govern d'Espanya també té la voluntat de complir amb l'addicional tercera. De fet, hi ha un grup de treball que està treballant en el càlcul 2009-2013. Esperem a que tingui ja una dada acordada per, tots plegats, reclamar que continuï pagant aquestes xifres.

Ara del que es tracta, de totes maneres –i aquest és el sentit de la moció–, és que el Govern de Catalunya també compleixi amb aquests 759 milions d'euros i ens expliqui a què els pensa destinar.

Gràcies, diputades i diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Cristina Casol.

Cristina Casol Segué

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats. Aquesta moció és una història, una història de promeses i d'incompliments. D'entrada, aquesta història, per mi, té un fil conductor de caire generacional, ja que va ser el meu pare qui em va explicar, fa molts anys, com funcionava el repartiment de la riquesa generada per part de l'Estat espanyol i de la seva política centralista i del reequilibri territorial; també la importància que té el retorn dels recursos generats en el creixement econòmic d'un determinat territori, o de com tancar l'aixeta per anar ofegant lentament un territori i minvar així la qualitat de vida de la seva gent. Us he de dir que, com a catalaneta, així de petita ja em vaig sentir una mica ofegada.

Gràcies, així, a les anteriors generacions, he sabut dels orígens de la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. La previsió estatutària, aquesta previsió, havia de garantir suficients recursos i establir un mínim d'inversió estatal en infraestructures, seguint l'equitat dels territoris. L'Estat havia de garantir-ho a Catalunya per set anys, del 2007 al 2013. I aquesta era la forma de conciliar el dinamisme econòmic de Catalunya: amb una inversió en infraestructures, per compensar, durant aquell període de temps, la menor inversió de l'Estat viscuda a Catalunya les anteriors dècades.

Tanmateix, reprenent aquest fil generacional del que us parlava, avui, arran d'aquesta moció li he d'explicar al meu fill les moltes injustícies de què parlem a Catalunya, les moltes injustícies que patim a Catalunya; ell, que va néixer l'any en què el tribunal, el Tribunal Constitucional va resoldre que no era vinculant –que no era vinculant– la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Perquè avui –avui– som aquí i patim, catorze anys després, una història real d'incompliments, que juntament amb un model de finançament que no serveix a Catalunya, donat que no té en compte la seva capacitat fiscal, ens porta a un fracàs, a un fracàs absolut quan parlem d'equitat de territoris.

Doncs bé, tornem a la moció. Tornem a l'any 2009, perquè el tema és molt gros. Resulta que els recursos que arriben ara –els recursos que arriben ara– són del 2008. I ens arriben retallats: una part el 2021, una part el 2022, una part el 2023, i, per acabar, el 2024. I això només arriba a liquidar l'any 2008, una petita part del compliment que ens pertoca per llei.

Però encara hi ha més. Encara hi han més promeses esquinçades. La disposició estatutària segueix obligant l'Estat, a través dels successius pressupostos generals de l'Estat fins a l'any 2013. Per aquesta raó, és del tot necessari que el Govern de Catalunya reclami al Govern de l'Estat espanyol a donar compliment respecte dels anys 2009, 2010, 2011, 2012 i 2013.

I acabo. Per acabar amb aquest fil generacional, us trasllado les preguntes que em fan a casa. Perquè nosaltres som de Bellpuig, i anem a l'escola, i anem a treballar a través de l'autovia A-2, que, com molt bé piula el senyor Postu de Lleida, agafem el carro pel pedregar, i la diputada aquí present agafa la cafetera de l'Avant cada dia per vindre a Barcelona, un tren que tremola tant que fa por. Les preguntes que em fan a casa són les següents: on són els nostres recursos? Quants anys més haurem d'esperar? Hi ha algun motiu? Em podeu donar algun motiu per quedar-nos a Espanya? Quina història deixarem als nostres fills i a les nostres filles?

A les generacions futures, m'agradaria deixar, o explicar una història amb menys promeses i més compliments.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, molt bon dia a tothom. Bé, segons les estimacions que poden trobar a la web del Departament d'Economia i Hisenda, i aplicant la metodologia que en el seu moment es va pactar per part del Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat, la disposició addicional tercera representa un deute de 3.500 milions d'euros de l'Estat amb la Generalitat de Catalunya. Quatre mil quaranta-cinc milions era el que l'Estat hauria d'haver transferit a la Generalitat per la insuficiència de les inversions durant el període, com bé s'ha dit, del 2007 fins al 2013, des de fa, aproximadament, entre vuit i tretze anys. Només se n'han transferit un tretze per cent, és a dir, 535 milions d'euros. Un compromís de l'Estat amb Catalunya amb rang de llei orgànica; es va aprovar en este Parlament el 2005, que es va aprovar al Congrés de Diputats i va ser referendat pel poble de Catalunya el 2006. Un compromís polític –sí que és cert que no jurídic– que fins i tot va ser reconegut per la sentència del Tribunal Constitucional del 2010 sobre l'Estatut d'autonomia. I el que avui mos proposen, en esta moció que han transaccionat els grups de Junts i del PSC, no és reclamar que mos paguen el deute històric, no és exigir a l'Estat que compleixen els seus compromisos amb els catalans i les catalanes; el que mos proposen PSC, transaccionat amb Junts, és que el Govern de Catalunya pinte una relació d'inversions on suposadament hem destinat, o destinarem..., perquè saben perfectament que no són recursos finalistes. I, per tant, del que estem avui aquí parlant és de pura retòrica i filibusterisme parlamentari.

Avui, en esta moció, se renúncia a reclamar els 3.500 milions d'euros de deute, tal com reclamàvem a les respectives esmenes que vam presentar tant el Grup de Junts com el Grup d'Esquerra Republicana.

I des del 2012 fins al 2018 alguns podien dir que teníem l'excusa de que a Madrid governava el Partit Popular, però els últims quatre anys a Madrid governa el PSOE i governen els comuns, i en els últims quatre anys només han transferit 200 dels 4.045 milions d'euros. Fa quatre anys i mig que una sentència del Tribunal del Suprem els obliga a pagar a la Generalitat 759 milions d'euros –fa quatre anys i mig–; només n'han transferit 200.

Han incomplert l'Estatut d'autonomia del 2006 –lleï orgànica–; han incomplert la disposició addicional cinquanta-sisena de la llei de pressupostos de l'Estat del 2008; han incomplert la sentència de l'Estatut d'autonomia del 2010; han incomplert els acords de la comissió bilateral del 19 de juliol del 2011; han incomplert l'acord de la comissió mixta de la CMAE, la Comissió Mixta d'Assumptes Econòmics i Fiscals Estat-Generalitat, del 25 de setembre del 2018, ja en ple Govern Sánchez, un acord on ja es comprometien a pagar els 759 milions d'euros de la sentència del Tribunal Suprem entre el 2019 i el 2022. Tenien el compromís entre el 2019 i el 2022. De moment, només n'han pagat 200 dels 759, i estem acabant el 2022.

I en este acord recent –és un acord recent que va assumir el Govern Sánchez el 2018– i en totes les sentències, en totes les lleis, en tots els acords polítics que hem establert, a tots diuen que han de pagar-mos estos 4.000 milions d'euros. Paguen el que mos deuen, compleixen els seus compromisos, compleixen les sentències judicials que els obliguen.

Saben el que podríem fer amb estos 3.500 milions d'euros que mos deuen? El Ple passat vam aprovar aquí de fer un nou hospital a Tortosa: 200 milions; vam aprovar aquí fer un nou hospital al Trueta: 400 milions; un nou Clínic: 1.000 milions; 50 escoles: al voltant de 200 milions, i amb els 1.700 restants segurament podríem donar-li un tomb important al Rodalies de Lleida i al Rodalies de Barcelona. En cap de les sentències judicials, en cap dels acords polítics, a cap lloc es planteja que la Generalitat ha de determinar on van estos recursos. Són transferències de capital no finalistes. Ja ho són els 200 que ja es van gastar, els 200 que es gastaran ara, que, com bé sabem perfectament, van destinats a incrementar el pressupost general dels ingressos de la Generalitat.

I acabo citant-los el fonament jurídic 138 de la sentència del Tribunal Constitucional del 2010, referent específicament a la disposició addicional tercera, que diu que l'actuació de l'Estat ha de resultar presidida pel principi de lleialtat constitucional que obliga l'Estat a vetllar per arribar a acords amb les comissions mixtes i aplicar-los.

Un estat seriós no pot incomplir de forma sistemàtica els seus compromisos amb el Govern de Catalunya, no pot incomplir les seues lleis, no pot incomplir les sentències judicials. Si volen defensar els interessos de la ciutadania a la que representem, avui toca reclamar a l'Estat, exigir a l'Estat, que mos pague el deute històric, que mos pague els 3.500 milions d'euros que, de ben segur, el conseller Giró sabrà en què els ha d'aplicar.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Després del torn de defensa de les esmenes presentades, a continuació té la paraula, per fixar la posició, el diputat senyor Andrés Bello, en nom del Grup Parlamentari de VOX.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora presidenta. Señores diputados, nos presenta hoy el Grupo Socialistas una moción con un nombre largo y complejo; es: moción subsiguiente a la interpelación al Gobierno sobre el acuerdo de la Comisión Mixta de Asuntos Económicos y Fiscales Estado-Generalitat para dar cumplimiento a la sentencia del Tribunal Supremo sobre la disposición adicional tercera del Estatuto para el 2008 en materia de infraestructuras.

Bien. No vamos a comentar, por falta de tiempo, los gravísimos errores que se cometieron en el proceso de redacción y aprobación del vigente Estatuto de autonomía y que derivaron en el caos y la decadencia que vive Cataluña desde hace años. Solo haremos un apunte para señalar lo inaudito y muestra de mal gobierno que supone que el propio Estado se autoimponga compromisos con una parte del propio Estado, limitando su capacidad de gestión.

Vayamos al contenido concreto de la moción, de la que destacamos dos ideas: la existencia de una sentencia del Tribunal Supremo y la transparencia. Como he indicado, la existencia de esa obligación que se autoimpuso el Estado en la disposición adicional tercera del Estatuto de autonomía fue un grave error; error, por cierto, que el propio Estado volvió a cometer ante otras administraciones públicas. Pero en este momento, pues, existe una sentencia del Tribunal Supremo que, como se ha dicho, obliga a entregar a la Generalitat de Catalunya 759 millones de euros para invertir en materia de infraestructuras. A alguno, pues, parece que no le gusta este fin. Y esto es lo más importante y conviene recalcarlo: la Generalitat debe utilizar ese dinero para invertirlo en infraestructuras y no en lo que le dé la gana.

Nos podrá gustar más o menos –a nosotros no nos gusta nada, ¿eh?–, pero la sentencia existe y hay que cumplirla, cosa que hay que recordar a los separatistas, que solo están dispuestos a cumplir las sentencias que les favorecen, utilizando todo tipo de artimañas –en algunos casos con la complicidad de los socialistas– para eludir el cumplimiento de las sentencias judiciales que no les gustan. Pero esta inversión hay que hacerla con transparencia, explicando en qué se gasta cada euro el Gobierno de la Generalitat para comprobar que desde el primero hasta el último se invierte en materia de infraestructuras.

Ya conocemos al Gobierno de la Generalitat y su gusto por destinar el dinero público a sus delirios secesionistas y a la creación de chiringuitos que no prestan un servicio público y solo sirven para colocar, con buenos cargos y mejores sueldos, a sus allegados. Como los conocemos, creemos que este ejercicio de transparencia es imprescindible. Por ello, nos parece importante también que el vicepresidente de

este Gobierno comparezca y dé explicaciones pertinentes en comisión, así como que la Sindicatura de Cuentas haga un seguimiento exhaustivo de los fondos recibidos y del destino al que se aplican.

Des de VOX, apoyamos las inversiones en infraestructuras por cuanto son un elemento fundamental para mejorar la calidad de vida de los ciudadanos y la competitividad de nuestras empresas. La lista de posibles infraestructuras que generen riqueza donde destinar estos fondos adicionales es extensa, por lo que creemos que el Gobierno de la Generalitat no va a tener problemas en encontrarles una buena aplicación. Estaremos vigilantes para comprobar que dedican ese dinero al fin que la legislación vigente y la sentencia judicial determinan.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular – Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Presidenta, gràcies. Diputats, diputades... Senyor Terrades, amb tots els respectes (*l'oradora riu*), senyor Terrades, vostè començava la seva intervenció dient que tenia un punt, no?, que estàvem acostumats a les seves mocions concises i concretes. Deixi'm que li digui que pel fet de que una moció tingui un punt no vol dir que sigui concisa i concreta, sinó que, bé, nosaltres, després d'estudiar la seva moció, si alguna cosa no ens ha semblat ha sigut concisa i concreta, sinó que l'hem vista que té un únic punt i que és... (*Veus de fons.*) Sí, és estrany, no?, que coincidim amb vostè, però que ens sembla molt poc entenedora.

La moció té per títol «donar compliment a la sentència del Tribunal Suprem, a la disposició addicional tercera, amb relació al greuge del 2008 en matèria d'infraestructures»; llavors, únicament hi ha un punt que es sotmet a votació, sense cap antecedent i sense cap explicació. Per tant, hem de recapitular una mica, no?

El 2011 hi ha una reunió de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat on s'acorda xifrar com a import de la inversió de l'Estat en infraestructures a Catalunya, que tenim pendent del 2018, la quantitat de 759 milions d'euros. Això passa el 2011, que es xifra aquesta quantitat a la reunió bilateral. El 2014 la Generalitat de Catalunya envia un requeriment a l'Estat espanyol demanant que es paguin aquests diners acordats. L'Estat ens contesta que no, que de cap de les maneres; que no només no existeix aquest acord, s'atreveix a dir, sinó que, per al cas d'existir, aquest acord no seria vinculant perquè la disposició addicional tercera no pot vincular l'Estat en la definició dels seus pressupostos generals de l'Estat, no?, no pot vincular el poder legislatiu.

La Generalitat ha de recórrer al jutjat. L'Audiència Nacional desestima la petició, però després el Suprem revoca aquesta sentència i diu que sí, sí, que, efectivament, tot allò acordat a la comissió bilateral té efectes vinculants per l'Estat, que els acords estan per complir-los i que el que ha de fer el Govern de l'Estat espanyol és introduir en els pressupostos generals de l'Estat la partida aquesta de 759 milions d'euros, i que això no es pot entendre de cap de les maneres com un condicionant a les Corts Generals espanyoles, sinó que simplement hi ha un acord, l'executiu l'ha d'entrar i després ja veurem què fa el legislatiu.

Però, és clar, de la manera en què es presenta la moció per part d'aquest Partit Socialistes, doncs, sembla ser que aquí s'hagi de demanar permís a l'Estat, o que la Generalitat..., que tingui la seva pilota en la seva teulada, el fet que no s'hagi complert aquest acord. I això és extremadament injust.

Per tant, no podem votar favorablement a una moció que fa recaure, precisament, en aquella part que no és la responsable de l'incompliment, doncs, totes les exigències, no? O sigui, recapitem: tenim que d'aquests 759 milions se'n van pagar, a través dels pressupostos generals de l'Estat, 200 el 2021, que hi ha una partida de

200 milions als pressupostos de 2022 i que, segons sembla, el 2023 incorporaran 200 milions més i el 2024 hi incorporaran el restant.

I el que ens sembla a nosaltres més pervers és que vostès, que han de complir això, perquè hi ha un pronunciament que diu que ho han de complir, sembla que condicionin aquest compliment a que se'ls hi passi una relació detallada d'infraestructures. No, perdonin, vostès, el Govern de l'Estat espanyol, això ho ha de pagar amb independència o no de que es passi cap mena de relació d'infraestructures, perquè això és una competència exclusiva de Catalunya, i el compliment d'una part no es pot condicionar a l'altre compliment.

A part que vostès ja han aprofitat per posar idees sobre la taula sobre a què es poden destinar aquests milions, com el tren tram Tarragona, el tren tram de Costa Brava, la línia 9 del metro... Que segurament que aquestes idees que vostè ha dit amb caràcter inicial, que són molt maques i a nosaltres ens agraden molt, ja es veurà, no? I no és que tinguem una bola de cristall, però ja veurem com aquests trens trams de la Costa Brava, aquests trens trams a Tarragona sempre acaben quedant els últims de la llista i per davant passa..., com la variant de les Preses, a la que vostè també feia referència.

Per tant, nosaltres, com també s'ha dit per part del representant d'Esquerra Republicana, entenem que és una moció que és fruit d'aquest filibusterisme parlamentari, que no podem entrar en aquest joc i, per tant, hi votarem en contra.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, presidenta. Deixi'm mostrar una certa perplexitat pel debat que estem tenint, per diversos motius. El primer motiu, pel desacord que hem vist entre els socis de govern del Govern de la Generalitat amb relació a una qüestió que entenem que els hauria d'unir i que és fruit d'una sèrie de reunions en comissions mixtes en què han assistit com a govern. I, per tant, ens sobta que d'una reunió o una comissió mixta d'assumptes econòmics i fiscals, però també amb una reunió prèvia bilateral d'infraestructures, doncs, el que surti de la part del Govern de la Generalitat no sigui interpretat de la mateixa manera pels dos socis de govern i que això ens porti, fins i tot, doncs, a no transaccionar conjuntament i a votar separatament en una qüestió tan important per al país com és la transferència de recursos de l'Estat cap a la Generalitat.

Perplexitat també, en segon lloc, per no voler mostrar transparentment a què es destinen els recursos; a mi em sembla que no és tan complicat. És a dir, s'ha acordat que l'Estat transferirà uns recursos que, efectivament, fa molts anys que hauria d'haver traspassat, i el que s'està demanant aquí és dir: «Escolti'm, diguin a quines infraestructures destinaran aquests recursos.» A mi em sembla que per una qüestió de transparència no hauria de ser tan complicat dir: «Doncs miri, ens els gastarem en aquestes infraestructures.»

Per cert, també perplexitat perquè em sembla que és bastant clar el que diu la disposició addicional tercera quan parla específicament d'infraestructures i no d'altres coses –parla d'infraestructures–; per tant... Com si no tinguéssim problemes d'infraestructures, en aquest país! Per què no podem destinar tots aquests recursos a infraestructures?

L'altra cosa és quines infraestructures; aquí sí que podem debatre i podem dissenyar. Però, en tot cas, qui governa és qui ha de decidir en quines infraestructures inverteix, i això és el que els estem demanant. Segurament –segur– que discreparem d'aquestes infraestructures, però, en qualsevol cas, això també ens servirà per veure,

ara que hi hauran recursos sobre la taula, en què es destinen i, per tant, quin model de mobilitat es defensa per part del Govern de la Generalitat. Perquè ahir justament interpel·làvem el conseller Puigneró sobre mobilitat, i ell ens deia que si al nostre grup teníem una visió excessivament metropolitana..., jo l'hi discutia. Però, bé, en tot cas, ara veurem si els recursos, primer, es prioritzen o no en infraestructures ferroviàries, que és el que nosaltres demanem –no només; l'alcalde de Castellgalí..., també creiem, doncs, en el desdoblament de la C-55, no pateixi–..., però, en qualsevol cas, si es prioritza en infraestructura ferroviària, i si es surt de l'àrea metropolitana, que és l'altra cosa que nosaltres estem demanant de forma insistent; per tant, en projectes com el tren tram del Camp de Tarragona, de la Costa Brava, també el del delta de l'Ebre, també el tren del Pirineu. Per tant, anem a invertir en ferrocarril i fora de l'àrea metropolitana de Barcelona. Tenim recursos. Fem-ho.

Tenim recursos? Perquè aquest és l'altre element. No ens diguin que és igual qui governa, no és veritat. O sigui, la comissió mixta es va reunir els anys 2007, 2008, 2009, 2010, entre el 2011 i el 2018 es va deixar de reunir, es va reunir el 2018 i s'ha tornat a reunir el 2022. Mirin qui governa durant tots aquests períodes, diguéssim.

I ens diuen: «Només ens han passat 200 milions d'euros.» Escolti, 200 milions el 2021, 200 milions que vindran el 2022, 200 milions més que vindran el 2023, 159 milions més que vindran el 2024. Això és el que han acordat. Vol dir això que renunciem a reclamar el compliment de la disposició addicional tercera de l'Estatut entre els anys 2009 i 2013? En absolut –en absolut.

Escolti, el grup proposant és lliure d'acceptar o no acceptar les esmenes que se li han plantejat, però, en tot cas, jo crec que és evident que hi ha un grup de treball i que hi ha la voluntat, doncs, de que es faci efectiu el compliment de la disposició addicional tercera també entre els anys 2009 i 2013. I, si no, portin una moció a aquest hemicicle, a aquest Parlament, i no pateixi que nosaltres segur que li votarem i crec, doncs, que els seus socis de govern també. Per tant, jo crec que això és evident, que hi ha unanimitat en reclamar el compliment del pagament d'aquests recursos.

En qualsevol cas, el tema de fons al que fem referència, crec jo..., més enllà de que és important, no?, que és un tema de sobirania i que, per tant, al final, doncs, recursos que arriben i que és el Govern de la Generalitat qui ha de decidir en què es gasten aquests recursos en infraestructures de mobilitat. Però la problemàtica que tenim de fons és el dèficit d'inversió en infraestructures, que és un dèficit que és històric. De fet, no tindrè temps, però vaig trobar un article de l'any 2002 del senyor Andreu Missé –2002–, en què ja parlava del dèficit entre els anys 55 i 2000 d'inversió a la Generalitat..., per part de totes les administracions, que aquesta és l'altra: com, el conjunt de les administracions –estatal, autonòmica i local–, han invertit poc en infraestructures en aquest país.

Per tant, aquest és el tema de fons, en el qual és evident que anem molt tard i que hem de revertir aquesta situació. Ara comencen a arribar recursos. Posem-hi també els recursos de la Generalitat en invertir en infraestructures de mobilitat per avançar cap a un model de mobilitat sostenible en aquest país.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, tenim avui una moció del Partit dels Socialistes que, d'entrada, el seu text inicial ens semblava, al nostre grup parlamentari, absolutament atenedible. Hi ha un principi fonamental en un estat democràtic de dret, que és que les sentències s'han de complir; un principi que, per desgràcia, sovint en aquest Parlament es posa en entredit, però que nosaltres, òb-

viament, sempre hem defensat i considerem que, per bé que pugui ser una cosa tangencial, la qüestió que es demanava en aquesta moció del Partit dels Socialistes ens semblava de tot punt raonable i atendreble.

Sí que és veritat que l'esmena que han acabat acceptant del Grup de Junts per Catalunya per nosaltres aigualix l'esperit de la proposta del Partit dels Socialistes, i això ens farà canviar el sentit del vot inicial, perquè per sentit comú havíem dit «votarem a favor d'aquesta proposta del Partit dels Socialistes», però veient com han assumit, com han claudicat, per desgràcia, una vegada més davant de la nomenclatura, del registre que imposen des de Junts per Catalunya, nosaltres ens abstindrem, perquè no compartim, diguem-ne, la formulació, la literalitat d'aquesta moció tal com queda redactada al final.

Nosaltres hem vist, en aquest debat, coses tan peculiars, tan inversemblants com el fet que la CUP, la representant de la CUP hagi dit que aquí hi ha una sentència i que la sentència s'ha de complir. Efectivament, tenen tota la raó. La sentència s'ha de complir. Ho han dit també des de grups parlamentaris com el d'Esquerra Republicana i el de Junts per Catalunya. I, efectivament, nosaltres defensem, una vegada més, que les sentències s'han de complir. I aquí hi ha una sentència del Tribunal Suprem.

I hi ha un altre aspecte també paradoxal, que és el fet que el Govern de la Generalitat recorregués davant d'una sentència de l'Audiència Nacional que no li donava la raó en aquesta qüestió. L'Audiència Nacional feia una interpretació, diguem-ne, diferent de la que ha fet finalment el Suprem sobre la sentència del Tribunal Constitucional quant a la disposició addicional tercera, i la Generalitat de Catalunya tenia, lògicament, dret a impugnar aquella sentència, a presentar un recurs davant d'aquella sentència de l'Audiència Nacional i, al final, el Tribunal Suprem ha acabat donant la raó al Govern de la Generalitat.

I això és, senyores i senyors, un estat democràtic de dret. Efectivament, així funcionen els estats democràtics de dret. Quan una administració pública, un ciutadà o qualsevol altre col·lectiu interessat per una qüestió concreta considera que els seus drets s'han vist vulnerats, té dret a recórrer a la justícia, i fins i tot té dret a fer-ho en diverses instàncies jurisdiccionals, com ha passat en la qüestió de la disposició addicional tercera, que al final ha acabat amb una sentència del Tribunal Suprem que obliga el Govern d'Espanya..., al que alguns moltes vegades anomenen l'Estat; però, en tot cas, obliga el Govern d'Espanya, les administracions públiques, a complir un acord polític al qual va arribar el Govern d'Espanya amb el Govern de la Generalitat. I nosaltres, des d'aquest punt de vista, doncs, només podem celebrar aquesta defensa del compliment de les sentències que han fet avui alguns grups de manera, doncs, sorprenent.

Des del nostre punt de vista, la pretensió que la disposició addicional tercera continua sent vinculant fins a l'any 13 és un autèntic despropòsit. No té cap sentit. La disposició addicional tercera va estar vigent durant els anys en què no hi havia sentència del Tribunal Constitucional sobre la qüestió. Era una qüestió que estava sotmesa a la interpretació del Tribunal Constitucional, que finalment va dir el que va dir. I per mi o per nosaltres va dir una cosa absolutament raonable, sensata, que és que les inversions de l'Estat, les inversions del Govern d'Espanya, la capacitat del Parlament, del Congrés dels Diputats, la seva pròpia autonomia no pot quedar vinculada, no pot quedar limitada de forma imperativa pel que digui una norma autonòmica.

I a mi la veritat és que em sembla que això és absolutament de sentit comú d'acord amb el principi de competència, d'acord amb el principi de raonabilitat que ha de regir i que ha de presidir el funcionament d'un estat democràtic de dret. I, per tant, jo crec que les pretensions d'alguns grups, com el que comentava el senyor Parés dels comuns, que s'ha de continuar exigint el resultat de l'aplicació de la disposició addicional tercera fins a l'any 13, a mi em sembla, si més no, discutible.

Des d'aquest punt de vista també vull reivindicar que jo crec que hi ha hagut una actitud per part del Govern d'Espanya, en aquest punt, que ha estat una actitud d'alta de mires. (*Remor de veus.*) Jo crec que el Govern d'Espanya ha volgut comprometre's amb el Govern de la Generalitat precisament perquè l'abonament del que correspon a la disposició...

La presidenta

Silenci, si us plau, que l'orador té dificultats per entendre's i sentir-se. Gràcies.

Ignacio Martín Blanco

(*L'orador riu.*) Gràcies, presidenta. Li agraeixo aquesta benevolència seva. (*Ria- lles. Veus de fons.*) No, bromes a part, la veritat és que tenia certes dificultats.

Però la veritat és que nosaltres defensem, precisament, el compliment de les sentències judicials. I celebrem l'actitud del Govern d'Espanya des del punt de vista de l'entesa institucional. I per això nosaltres, més enllà de la disconformitat amb aquesta esmena que s'ha acceptat, estem d'acord amb l'esperit de la moció.

Gràcies, senyores i senyors diputats. I gràcies, presidenta.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Hem acceptat l'esmena que ens ha presentat el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la primera, perquè va en la línia del que diu la moció i el que nosaltres defensàvem.

No hem acceptat les esmenes que ens ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana per dues raons essencials. Però primer deixi'm manifestar-me sobre les trampetes dialèctiques que ens ha fet el diputat Salvadó. Diu: «Oh, el PSOE, el Govern d'Espanya no ha complert. Ha tingut quatre anys.» No, perdoni, l'hi recordo: en els quatre anys de govern de Pedro Sánchez només hi han hagut dos pressupostos aprovats pel Govern, que ha complert la disposició addicional tercera o l'esperit de l'addicional tercera. Va haver-hi el primer pressupost..., que vam haver de gestionar el pressupost prorrogat del Partit Popular. Li recordo que el primer pressupost presentat pel Govern Sánchez..., qui el va tombar? Esquerra Republicana de Catalunya. Qui va votar en contra de l'Estatut d'autonomia de Catalunya? Esquerra Republicana de Catalunya. Per tant, qui va votar en contra de l'addicional tercera? Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Ja els hi he explicat que hi ha un grup de treball –que vostès haurien de saber-ho; m'estranya que no ho sàpiguen– entre ambdós governs que està acotant i valorant des de l'any 2009 fins a l'any 2013, per tal de fixar el valor i fer les transferències corresponents. El Govern d'Espanya té voluntat d'acordar i té voluntat de complir, i aquí vull reclamar i vull reivindicar el paper del conseller Castells, del Govern liderat per Pasqual Maragall, que va ser el que va liderar aquesta proposta de l'addicional tercera. Per tant, com que nosaltres ens ho creiem, ho complirem.

És veritat, és una transferència no finalista. Ara, vostès hauran de decidir si aquests recursos s'han de destinar a infraestructures de mobilitat, com és la lletra i l'esperit de l'addicional tercera, o s'ho volen gastar en altres coses. Nosaltres ho tenim clar: en infraestructures de mobilitat, perquè el dèficit històric de Catalunya és enorme. I, en tot cas, és Esquerra Republicana que haurà de decidir i replantejar les seves posicions.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el debat, també els faig avinent que la votació d'aquest punt es produirà aquest migdia després de substanciar el proper punt de l'ordre del dia, el vintè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política sanitària.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política sanitària

302-00123/13

L'ha presentat el Grup Parlamentari de VOX i té la paraula per exposar-la la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Señor consejero, señores diputados, es nuestro deber y nuestra responsabilidad ofrecer a los ciudadanos una sanidad pública de calidad. Y es nuestra obligación escuchar a los actores implicados para poder hacer un diagnóstico correcto. ¿Saben a cuántos médicos les gustaría estar ahora en mi lugar, poderles explicar por qué no funciona la sanidad pública catalana? Verán, hay algo en lo que la mayoría estamos de acuerdo: la importancia de tener una sanidad pública potente, que dé respuesta a las necesidades de los catalanes. Pero el camino pasa por un cambio de rumbo en la política sanitaria. Nosotros, con esta moción, proponemos un viraje de ciento ochenta grados, una transformación real que incluya a todos los españoles y garantice una atención sanitaria basada en la excelencia. Trabajaremos para que todos los españoles tengan una tarjeta sanitaria única que garantice la atención médica en cualquier punto del territorio nacional. (*Alguns aplaudiments.*)

Instamos a dedicar todos los recursos que actualmente son derrochados en políticas sin repercusión en la salud de los catalanes en este departamento. Proponemos la presentación de un plan de choque para fulminar las listas de espera médicas y quirúrgicas. El dinero necesario está en las arcas de la Generalitat. Y les recuerdo que es de los ciudadanos, de aquellos que llevan meses pidiendo que les visite un médico, o que les hagan una resonancia o que les quiten un tumor.

Planteamos, además, una sanidad donde la investigación sea prioritaria. En cáncer, que solo en el 2020 se diagnosticaron 44.599 nuevos casos en Cataluña. O en patologías crónicas y autoinmunes. O en esas grandes olvidadas, las enfermedades raras, porque existen ya casi medio millón de personas afectadas, en su mayoría niños, y de estos, solo el veintiocho por ciento tienen un diagnóstico correcto. Investigación que requiere fuertes dosis de inversión y que perfectamente podemos cubrir si dedicamos el erario público a ellos. Porque les vuelvo a repetir que lo que ustedes alegremente gastan en igualdad y feminismo o en nanosatélites es también patrimonio de todos los catalanes que ahora están enfermos.

Exigimos que protejan, formen y cuiden al personal sanitario. Reclamamos que dediquen el dinero a reducir la sobrecarga de trabajo, y, para eso, es requisito, *sine qua non*, invertir en recursos humanos. Olvídense de acción exterior, de la Agencia Tributaria Catalana, de la Plataforma por la Lengua y demás entes. Porque, entre otras cosas, aparte de dilapidar el dinero de todos los ciudadanos, nada de eso –sí, señor diputado, nada de eso, nada– mejora la situación de los sanitarios ni de los catalanes en general. Utilicen ese ingente capital para contratar más personal, en garantizarles un sueldo de acorde a sus responsabilidades y una formación continuada que garantice la calidad asistencial que merecen los catalanes.

En resumen, es una moción que pone en el foco e insta al Govern a centrar todos los recursos en lo que de verdad importa: el bienestar de los catalanes y poner la salud como pilar central de ese bienestar. Para nosotros es sencillo, porque las prioridades de los ciudadanos se centran en tener un plato de comida cada día encima de la mesa, en tener trabajo, en poder poner la lavadora, en calentar la casa donde viven

sus hijos y en acudir al médico de cabecera o al hospital si se requiere, sin tener que esperar meses para que te visite un médico o para que te hagan un TAC. Esta –esta– es su oportunidad de demostrar que la gente les importa más que su agenda rupturista o que sus políticas progresistas sin sentido.

Muchísimas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Quin gust treure's la mascareta. A veure quan ho podrem fer aviat de manera definitiva.

Bueno, a ver, VOX, VOX, VOX... A ver, ante todo quisiera expresar mi máximo respeto por la señora María Elisa García Fuster, que creo que es una de las personas de esta cámara que más en serio –que más en serio– se toman las carencias de la sanidad catalana. Bueno, yo, desde que estoy aquí y asisto a esto, veo aquí unos juegos de equilibrios políticos... O sea, tengo la impresión, pues, que la CUP solo quiere reventar el modelo concertado; o sea, la sanidad pública, todo lo demás les da igual. PSC y *comuns* tienen unas inquietudes que se manifiestan episódicamente en las Comisiones de Salud, pidiendo que se abra este CAP o que se recupere la atención primaria en este tal sitio. Pero, claro, luego siempre llegan los grupos del Govern con las enmiendas, con el descafeinado, y al final, un poquito, quedamos..., todo queda en brindis al sol y nunca se arregla nada.

La moción que ustedes han presentado..., nosotros compartimos el espíritu de muchas cosas que ustedes dicen. Nosotros por supuesto que queremos elaborar cuanto antes un plan de choque para reducir sustancialmente las listas de espera médicas y quirúrgicas; por supuesto que nos parece fundamental impulsar una mejora de las condiciones salariales, laborales, de formación, etcétera; por supuesto que queremos mucha más transparencia en el balance de resultados, que nos acaba de llegar la información del cambio de estrategia de la gripe y, bueno, casi que vamos a necesitar la piedra Rosetta para interpretar los datos que nos han dado.

El problema con ustedes, señores de VOX, es que, claro, al final siempre..., la tentación de tirar al niño con el agua sucia de la bañera. ¿Realmente tienen que mezclar las churras con merinas y tienen que mezclar sus legítimas reivindicaciones sanitarias con su obsesión con la inmigración y con los colectivos extranjeros? A ver, yo sé que ustedes creen de todo corazón..., les parece normal pedir que haya una sanidad para españoles y una para no tan españoles y otra para no tan españoles en absoluto. Pero es que, mire, esto que a ustedes les puede sonar normal a mí me recuerda, no hace muchos años..., bueno, más años de los que parece. Yo me acuerdo de que estaba en las Islas Baleares y vi un titular en un periódico mallorquín que me llamó la atención porque decía: «Dos delinqüents espanyols ataquen un empresari català.» *Llavors*, este titular parecía cómico. Incluso personas muy catalanistas se rieron al leerlo, pero miren –miren– adonde hemos llegado.

Entonces, nosotros hemos presentado, hemos intentado –con perdón– humanizar la moción de ustedes, pidiendo una y otra vez que simplemente todas las mejoras sanitarias que ustedes propugnan, incluida la tarjeta sanitaria única, alcancen a todos –sin excepción– los ciudadanos que tienen reconocida la prestación sanitaria en este país. Y, bueno, esas enmiendas ustedes las han rechazado, porque, bueno, ustedes, digamos..., en este caso, yo diría que incurren en lo mismo que les acaba usted de reprochar a los señores «indepes»: ustedes anteponen un criterio ideológico a un criterio sanitario.

Yo creo que podemos debatir mucho sobre la inmigración ilegal, pero, como ya se ha dicho aquí, nuestro grupo nunca va a aceptar la criminalización de colectivos

enteros; mucho menos que se les atribuyan conductas delictivas *per se*. Nosotros creemos en el libre albedrío. Creemos que un señor que incluso ha entrado legalmente puede cometer un delito, y por eso, por el mero hecho de cometer el delito, no por ser un inmigrante, ya tienen leyes para castigarlo. Pues lo mismo nos podemos encontrar que un señor que ha entrado ilegalmente, pues, mira, a lo mejor salva a una persona de un incendio. Y entonces ¿qué?, tampoco tendría que ser posible eso porque ha entrado ilegalmente. En fin. Nos sabe muy mal que ustedes..., o sea, que gran parte de esta moción quede deslucida, quede ideológicamente capada por sus prejuicios, por su..., bueno, por esos tics xenófobos, que, de algún modo, les ponen al mismo nivel de lo que echan en cara al otro lado de la bancada.

Por otro lado, nosotros..., nos habría gustado mucho votar el punto a favor de incluir en ella los servicios bucodentales..., que ja saben els companys dels comuns..., que estamos totalmente fuera. Lo malo es que nos lo han metido en el mismo saco. O sea, el punto dice: «Suprimir de la sanidad pública las intervenciones quirúrgicas ajenas a la salud –cambios de sexo, aborto y eutanasia–» –ahí es nada– «e incluir en ella los servicios bucodentales.» Claro, eso es un plato combinado de difícil digestión.

Entonces, ya les digo, admitiendo que el cordón sanitario, valga la redundancia, no es serio y que la sanidad de aquí no es seria –perdoni, conseller, sap que no va per vostè–, señores de VOX, afinen un poco, porque..., no caigan en lo mismo que critican. No hagan politiquero a costa de la salud de las personas; que yo sé que a usted, señora Elisa, le preocupa mucho, como me preocupa a mí.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Mario García.

Mario García Gómez

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Avui, en el Dia Mundial de la Salut, vull començar aquesta intervenció amb un especial record a la figura d'Ernest Lluch, qui tant va treballar per tenir un sistema sanitari públic a Espanya. (*Aplaudiments.*)

Dit això, i precisament per tal de mantenir el llegat del ministre Lluch, el nostre grup votarà en contra d'aquesta moció, donat que és directament falsa i demagògica i que allò que pretén únicament és embrutar la nostra sanitat pública.

Señores de VOX, ustedes no quieren una sanidad pública. Y por eso plantean esta moción. Les quiero recordar así, a vuelapluma, que tanto el derecho al aborto como la eutanasia son conquistas sociales de nuestra democracia y son leyes en vigor del Estado, por mucho que a VOX le pese. Democracia, uno; extrema derecha, cero.

La salut no entén de fronteres ni de nacionalitats ni de negocis econòmics; va d'éssers humans. És aquesta la lliçó que ens ha deixat la pandèmia i que tots i totes hauríem de tenir ben clara. I ens hauríem de sentir ben orgullosos de tenir un gran sistema sanitari com el que hem construït, capaç de fer front a una pandèmia i ser capdavanters en vacunació tant a Catalunya com a Espanya. La sanitat pública és un pilar fonamental de l'estat del benestar que hem de preservar i millorar. I vull recordar que en el debat d'orientació de política general vam aprovar àmpliament en aquest Parlament una moció de vint-i-sis punts per tal de millorar el nostre sistema de salut. VOX hi va votar en contra.

Ara bé, conseller, no n'hi ha prou amb diagnosticar com està el nostre sistema sanitari, o bé de treballar en una sanitat de futur. Estem d'acord amb l'orientació de salut comunitària, *one health*... Treballem per la necessitat de present. I per nosaltres no serà. Som el grup parlamentari que, de llarg, més propostes de millora presenta a la Comissió de Salut, fent una tasca d'oposició responsable en un tema que ens preocupa i ens ocupa.

I no calen excuses. Arribats aquí, treuen vostès el comodí del públic: «No hi han diners. La culpa és de Madrid.» Excuses que abasten tot el ventall, des de pròpies de l'extrema dreta, com és el «Madrid ens roba» –és curiós que sempre sigui algú extern, el culpable que ens roba allò que per dret natural és nostre–, a excuses més raonades i en bona mesura certes, com la manca de finançament de la sanitat pública –correcte.

Ara bé, a qui interpel·la aquesta afirmació en primera instància és al propi Govern de la Generalitat. No estem en un país en vies de desenvolupament, tot demanant ajut a la comunitat internacional. Vivim en una societat pròspera i amb recursos, amb un govern que gestiona un ampli pressupost, i el que han de fer vostès com a govern és prioritzar. Prioritzin la sanitat pública a Catalunya. I, en tot cas, consensuem entre tots plegats, per cert, a on destinaríem aquells diners que volem demanar fora.

Ara bé, convindran amb mi que serien més creïbles a l'hora de demanar si l'esforç per la sanitat pública comencés de portes endins. I li dic això, conseller, perquè l'extrema dreta viu precisament de les disfuncions del nostre estat del benestar i s'agafen com a paparres a tot allò que pot enderrocar la nostra democràcia.

I per acabar... Señores de VOX, en política hay que ser valientes. No se escondan detrás de la bandera, que, por cierto –por cierto–, ni da de comer ni cura enfermedades. Y, en todo caso, dime de qué presumes y te diré de qué careces. Explíquennos desde aquí a todos los catalanes y catalanas lo que ustedes defienden, de verdad, y lo que dicen en las entrevistas: «La sanidad universal y gratuita es una lacra.» A ustedes lo único que les interesa es hacer pagar a todos los catalanes y catalanas por tener la desgracia de caer enfermos.

Muchas gracias.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. El programa de VOX en matèria sanitària el podem resumir en aplicar la doctrina del masculisme i la misogínia que els caracteritza, en aplicar la doctrina de l'homofòbia i la transfòbia, racisme i xenofòbia, nacionalisme i neoliberalisme. Això és el que resumeix la seva política sanitària, com resumeix la seva política o les seves polítiques en general.

I, si de vostès depengués, la sanitat pública perdria serveis i perdria professionals també. Tindríem una sanitat pública amb una exclusió sanitària brutal, més de la que, desafortunadament, avui encara es dona. Tindríem una sanitat pública gestionada des de Madrid, òbviament, tot ben centralitzat, i sobretot que afavorís els interessos privats.

Mirin, a VOX li és absolutament igual què passi amb les professionals, amb les treballadores que desenvolupen les seves funcions en l'àmbit de la salut, siguin quines siguin aquestes funcions. Igual que li és igual el patiment del conjunt de les usuàries. Perquè vostès estan aquí, igual que estan a d'altres institucions, representant i defensant els interessos dels rics. Vostès són un partit pensat i gestat pels rics per defensar els seus interessos, malgrat que després intentin dissimular-ho.

Què necessitem, quan parlem de sanitat pública? I ho hem defensat no només aquí, sinó al carrer, participant dia a dia de totes les lluites de les professionals i de les usuàries. Necessitem, lògicament, més recursos. Més recursos vol dir fer front a l'espoli fiscal, que existeix malgrat que el vulguin negar, i vol dir més recursos de la partida, de les partides generals que té la Generalitat, perquè, quan interessa, els diners, efectivament, es treuen d'on fa falta i amb molta rapidesa.

Necessitem ampliar plantilles. Ahir en parlàvem, i en tornarem a parlar en el proper Ple, amb una moció concreta. Necessitem ampliar plantilles, i per això ne-

cessitem millorar la planificació i millorar substancialment i de forma real les condicions laborals, que vol dir millorar retribucions, però no només.

I, en tercer lloc, el que necessitem sobretot és reforçar l'atenció primària per avançar cap a un model sanitari que deixi de ser hospitalocèntric i que comenci a ser realment primarista. I això significa destinar-hi, d'una vegada per totes..., el vint-i-cinc per cent de la partida de salut, doncs, que vagi a atenció primària, però necessitem també dotar l'atenció primària d'incidència en la resta del sistema.

I, per descomptat, diputada Grau, sí, necessitem un canvi de model, és el que pensem, perquè està demostradíssim que el model de concertació públicoprivada que tenim és un model que genera greuges entre les treballadores, que genera clasisme entre les usuàries, perquè hi han triples llistes d'espera –i a més a més ho hem constatat amb reclamacions, vull dir, està per escrit–, i a més a més és un model que permet, que fomenta, que afavoreix la corrupció. I parlem amb coneixement de causa, perquè precisament la CUP som qui vam destapar el cas Innova, un cas de corrupció brutal, gestat a Reus, però que afecta la totalitat del sistema sanitari català.

Això és el que necessitem, resumint-ho, quan parlem de sanitat, i això és el que nosaltres intentem fer, com deia, dia a dia, aquí a les institucions, però sobretot al carrer. I tenim la sanitat francament trinxada. I ahir li dèiem al conseller que necessitem actuar ja per millorar les condicions laborals dels treballadors, dels professionals, perquè no ens marxïn, no ens marxïn a l'estranger, o encara que no sigui que no ens marxïn a l'estranger, que no se'ns en vagin a la privada, que es quedin a la pública, i fins i tot que els professionals de la privada vinguin a la pública, perquè en la mesura en la que tinguem moltes més professionals podrem prestar una major assistència i de major qualitat.

I això és la urgència que tenim ara i que necessitem entomar. I des d'aquí aprofitem per enviar una abraçada forta a totes aquelles professionals que a dia d'avui estan batallant en els seus centres laborals, en els seus centres de salut, per aconseguir aquestes millores.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Vull començar la nostra intervenció recordant que avui és el Dia Mundial de la Salut, i, sens dubte, jo crec que podem estar tots i totes d'acord que la salut és un dret bàsic i que, a més a més, cal que el garantim de manera universal, gratuïta i per a tothom, i que creiem, a més a més –almenys des d'En Comú Podem–, fermament, que això només ho podem fer a través de la sanitat pública, una sanitat pública que hem de preservar, que hem de protegir i que hem de treballar cada dia perquè mantingui els estàndards de qualitat i, evidentment, també d'universalitat que el conjunt de la població necessita, no?

Clar, la proposta de moció que avui ens porta el grup d'extrema dreta per mi és un «sensesentit». És a dir, vostès clarament són adversaris, per no dir enemics directament, de la salut pública i de la sanitat pública. I els hi posaré tres exemples molt clars.

Miri, en aquesta legislatura, a nivell del Congrés, una de les primeres mesures que es van prendre va ser que quan una persona està malalta, quan té una malaltia, no la puguin acomiadar. I saben què van votar vostès? Hi van votar en contra, perquè vostès representen aquella gent que volen acomiadar, i volen defensar acomiadar quan les persones estan malaltes. Això és el que són vostès, i això és el que cal explicar al conjunt de la ciutadania.

Però els diré més: en la pandèmia més gran que ha tingut el nostre país, amb una situació, jo diria, d'angoixa per a milers de ciutadans i ciutadanes que estaven a casa seva, que no sabien si podrien tornar a treballar, amb el patiment de familiars i amics que no sabien si se'n sortirien, el Govern de l'Estat va prohibir els acomiadaments i va apostar pels ERTOS; per tant, va posar en marxa un veritable pla de rescat ciutadà, on gran part dels sous de la majoria dels treballadors i treballadores els va pagar l'Estat durant uns mesos. I vostès van tornar a votar en contra d'això. Perquè a vostès no els importa la gent, els importa el que vostès representen, que són els grans interessos econòmics i vostès per a això treballen.

I el tercer element que jo crec que demostra no només que no els importa el que passa a la sanitat pública, sinó que demostra el seu classisme, és que en aquest Parlament vostès han votat de manera reiterada, tant en el Ple del Parlament, però també fins i tot en les comissions de salut, en contra que les treballadores i els treballadors de la neteja del conjunt dels hospitals, que van ser personal essencial durant la pandèmia, cobressin la paga de covid que sí que havien rebut la resta dels treballadors sanitaris. Això és el que vostès representen, que és clarament el que..., hi insisteixo, vostès són un adversari de la salut pública i són un adversari dels treballadors i treballadores i, a més a més, especialment d'aquells treballadors i treballadores que tenen pitjors condicions. I això és el que representa l'extrema dreta i això és el que representen vostès.

I, per tant, aquesta moció..., miri, és que no entraré ni en el fons ni en les autèntiques barbaritats que plantegen, perquè vostès estan en contra, hi insisteixo, del que representa la sanitat pública, i a més a més estan en contra del que representa l'accés a la salut de nombrosos col·lectius. Perquè vostès s'omplen la boca de parlar del conjunt de la ciutadania, però estan en contra de la salut de les persones que tenen orientació sexual diferent a la que creuen vostès que és normal, estan en contra del dret a la salut de les dones que volen avortar..., per cert, és un dret reconegut a la Constitució espanyola. Vostès, que sempre se la posen tant a la boca, doncs potser que compleixin la Constitució; que ja sé que a vostès no els hi agrada gaire, vostès són més de bombardejar Gernika, com va quedar clar aquesta setmana amb els seus, no?, escarafalls que van fer en el Congrés. Per tant, vostès no tenen cap credibilitat per defensar, hi insisteixo, la salut pública.

I, finalment, una altra cosa que és marca de la casa de l'extrema dreta: vostès defensen els interessos de qui més té. Totes les seves propostes en política econòmica només tenen clarament una orientació: que la gent que té més diners –per exemple, com el senyor Espinosa de los Monteros, que es dedica a fer frau i no paga les seves factures– cada vegada paguin menys impostos, i, en canvi, que la gent treballadora, la gent que treballa, fins i tot els professionals sanitaris, cada vegada paguin més. Això és el que vostès representen i que, en definitiva –jo els hi explico, perquè si no ho entenen...–, és la teoria –que és la seva teoria econòmica– de la *pajilla*: no es pot bufar i xuclar a la vegada. Per tant, no es pot defensar més sanitat pública quan constantment vostès estan defensant regals fiscals als rics, que és el que vostès representen.

Per tant, aquesta moció no té cap credibilitat. Vostès clarament són l'adversari més gran que avui té la nostra salut pública.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maite Selva.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bon dia. Avui, dia 7 d'abril, Dia Mundial de la Salut, defensem la salut en tots els àmbits de la vida. Salut vol dir

benestar físic, emocional, social, no només absència de malaltia. Salut per a tots i per a tothom.

Tot sovint faig la reflexió de que a nivell de totes les escales polítiques, municipals i supramunicipals, hi ha moltes maneres de treballar i de veure la política. Des del Govern i des de l'oposició és costum que hi hagi poca entesa, i és quan entra el debat i de trobar el màxim de consensos. Ara bé, hi ha formacions polítiques, com la de VOX, que no buscarem mai ni hem buscat, ni tampoc hi volem consensos, perquè estem en pols totalment oposats. No hi ha cap entesa de cap tipus, cap ni una.

Faré una mica d'aclariments reals de l'argumentari de la seva moció, de tot el que diuen, que res és probable. D'acord amb l'article 23.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix que totes les persones tinguin dret a accedir, en condicions d'igualtat i gratuïtat, als serveis sanitaris de responsabilitat pública, el Govern va aprovar la Llei 9/2017, de 27 de juny, d'universalització de l'assistència sanitària amb càrrec a fons públics per mitjà del Servei Català de la Salut. Aquella llei té l'objectiu d'assolir la universalització de la sanitat, de l'assistència sanitària, eliminar qualsevol desigualtat que hi pugui haver entre les persones residents a Catalunya. Conseqüentment, aquesta llei permet donar servei a tota la població sense exclusions en tots els àmbits de la medicina –en medicina preventiva, curativa, rehabilitadora i palliativa i en promoció de la salut– i en totes les etapes de la vida, culminant així la universalització de l'assistència sanitària a Catalunya.

Actualment, ens trobem en la fase de consolidació del procés de recuperació del sistema de salut en l'escenari de superació de la pandèmia de la covid-19, i impuls de transformació del sistema. D'una banda, s'actuarà en la recuperació de l'activitat endarrerida i de l'activitat diagnòstica: 160 milions d'euros destinats a programes de recuperació. I, d'altra banda, es continuarà treballant en l'enfortiment de l'atenció primària i comunitària: incorporació de nous rols i perfils de més de dos mil professionals.

Des del Departament de Salut s'està a favor de garantir la interoperabilitat de les diferents targetes sanitàries, fet que no ha de significar fer uniforme i únic aquest document. Existeix ja una base de dades única del sistema nacional de salut on, a partir del DNI o del codi CIP de la targeta sanitària, més el codi de les comunitats autònomes, es pot identificar un ciutadà des de qualsevol centre per tal de donar a conèixer quin és el seu nivell de cobertura i a quines prestacions té dret.

La targeta sanitària és un document acreditatiu per rebre assistència sanitària a tot el sistema nacional de salut. Les persones que tenen el nivell de cobertura sanitària general no haurien de tenir cap problema per acreditar-se amb aquest document, atès que hi ha una normativa estatal sobre les targetes sanitàries que totes les comunitats autònomes comparteixen, tot i que ens consta, malgrat que no hauria de passar, que hi ha persones a les quals els han demanat el número d'assegurat de la seguretat social. Així doncs, quan una persona es desplaça fora del seu lloc de residència, té garantida l'assistència sanitària de cobertura pública al lloc on s'ha desplaçat, sempre que porti la documentació necessària en cada cas.

El coneixement i les bones pràctiques constitueixen el principal actiu del nostre sistema públic de salut i la garantia d'èxit de les transformacions dels models d'atenció orientats a les persones. La seva expertesa i dedicació fan possible que gaudim actualment d'un sistema dotat d'excel·lents professionals, que amb la seva tasca contribueixen a incrementar el valor afegit de l'atenció sanitària. El Departament de Salut, conscient de la necessitat d'impulsar totes les accions necessàries per a millorar i garantir la protecció dels professionals enfront de les agressions de qualsevol tipus i origen, crea l'observatori d'agressions als professionals del sistema de la salut a Catalunya. Les seves funcions són àmplies i està previst, properament, la seva aprovació pel Govern.

A nosaltres sí que ens ocupa i treballem per un sistema sanitari fort, públic i de qualitat, que reverteixi l'infrafinançament crònic que el país pateix. I ens preocupa

el nostre sistema sanitari, i per això hi treballem amb rigor, transparència i seriositat. No fem demagògia, no diem el que no creiem, no parlem de manera totalment fugint de la credibilitat, de la veritat. Anem totalment a la part oposada, esteu totalment a la part oposada. I per tant, nosaltres mai, mai podrem recolzar una moció com la que heu presentat. Per tant, esteu, com he dit, en altres pols.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Ángeles Llive.

Ángeles Llive Cruz

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller, avui és el Dia Mundial de la Salut i, per tant, reivindicuem el dret de l'accés al sistema sanitari per a totes les persones.

Bé, avui el grup parlamentari devot del liberalisme econòmic i les propostes nativistes ens porta una moció sobre sanitat pública. Bé, des d'Esquerra Republicana volem aprofitar aquesta intervenció per fer un breu recull de les millores que s'han fet i s'estan fent en el sistema sanitari. Perquè sí, tenim clar que hem de millorar el nostre sistema sanitari amb polítiques reals i en sintonia amb les necessitats que té la població catalana.

Primer de tot, volem celebrar l'increment de despesa econòmica en el sistema sanitari que s'ha dut a terme en aquesta legislatura; en concret, el quinze per cent: un de cada tres euros del nou pressupost del 2022 es destina al Departament de Salut.

Fa un parell de setmanes es presentava el pla de salut 2022-2025; un pla amb una estructura i una orientació molt clares: el respecte per a les persones, especialment per a aquelles que es troben en una situació de vulnerabilitat. Sàpiguen que el model sanitari català és un model públic i universal que ofereix les mateixes condicions per a totes les persones que es troben a casa nostra –valors bàsics del nostre sistema sanitari–; també d'aquelles persones que, tot i tenir molts papers a casa, es troben en una situació d'irregularitat administrativa i, per tant, es veuen vulnerats molts dels seus drets.

Celebrem que en el pressupost del 2022 s'inclogui l'increment en els salaris dels professionals sanitaris i la incorporació de nous perfils professionals, com per exemple més psicòlegs i nutricionistes.

Enfortir l'atenció primària i comunitària és un factor clau. I tenim la voluntat de continuar fent-ho. Volem treballar amb més determinació en diferents eixos clau, com la salut mental, tal com ho vam demostrar en el ple monogràfic que vam realitzar al juny del 2021, constituint una comissió per tractar la salut mental i les addiccions des de l'arrel, comptant amb diferents experiències i professionals experts en l'àmbit.

Senyores i senyors de VOX, la moció que han presentat té punts que veritablement els trobem lamentables. Instar el Govern a suprimir les intervencions quirúrgiques com l'avortament, l'eutanàsia o, pitjor encara, considerar que no és assumpte sanitari que una persona trans vulgui fer el seu trànsit amb l'acompanyament que proporciona el sistema de salut és bàsicament no acceptar que ens trobem en una democràcia del segle XXI.

Parlen de garantir la llibertat de consciència dels professionals de la salut. Potser no s'han adonat que fa més de deu anys que l'avortament s'ha despenalitzat i que el debat ha deixat de ser si les dones tenim o no dret a la interrupció voluntària de l'embaràs. Facin propostes, facin política d'aquest segle, si us plau. Ningú ha negat la llibertat de consciència als professionals de la salut, però recordin que el dret d'objecció de consciència és individual i en cap cas col·lectiu. No el confrontin amb el

dret de les dones a accedir a un avortament lliure i gratuït, amb el dret d'una persona que està patint greument a optar per l'eutanàsia.

I pel que fa a la llengua, algú qüestiona que un malalt sigui atès en la seva llengua a qualsevol lloc del seu país, del món? No, excepte vostès a Catalunya, que pretenen que això no sigui així eliminant el català. I no diguin que el català és una barrera per atreure professionals d'altres comunitats, perquè no és veritat, no és cert. Un exemple: sis-centes infermeres provinents del sistema andalús de la salut s'han incorporat al sistema de salut català. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, presidenta.

En el seu programa electoral defensen la lliure elecció d'accés a la sanitat públicoprivada; de fet, plantegen reduccions en l'IRPF per l'ús de la sanitat privada. Vostès el que volen és desmuntar el sistema sanitari públic català. Per tant, nosaltres, òbviament, votarem i rebutjarem aquesta moció.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se finalment sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Lo primero, dar las gracias a la diputada Grau por el esfuerzo y el trabajo. Lamentablemente, nosotros creemos en la prioridad nacional: mientras haya un solo español pendiente de una cirugía o pendiente de una visita médica, consideramos que no cabe la visita o la cirugía a un inmigrante ilegal. *(Forta remor de veus.)*

El PSC. Sí, queremos una sanidad pública. Y sí, el aborto y la eutanasia son conquistas de políticas progresistas –que no políticas sociales, sino progresistas– que atacan directamente a la vida humana. Y cuando gobernemos, las derogaremos. *(Forta remor de veus.)*

La sanidad... Efectivamente –me alegra que nos haya sacado el titular del presidente de mi grupo parlamentario–, a lo que nos referimos siempre es a cirugías programadas, a visitas programadas, jamás urgentes –siempre programadas–, y, si no, léase el artículo. Y, si no, cualquier día le invito a que me acompañe usted a pasar visita al hospital y explicarle a la señora de ochenta años que no la podemos operar de la prótesis de cadera porque estamos haciendo vasectomías a inmigrantes ilegales *(forta remor de veus)*, porque eso pasa –eso pasa.

Y, por último, la CUP. «Machista», «racista», «homófobo», «xenófobo», en fin, que se le ha olvidado decirnos que habíamos matado a Kennedy. Lo de ricos, no sé, pregúnteselo a Gabriela Serra, a Anna Gabriel, a Eulàlia Reguant... Pregúnteselo a ellos, porque nosotros de ricos sabemos bastante poco. *(Forta remor de veus)*

Muchas gracias.
(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyora..., senyora Elisa García. Jo, la veritat, ho he hagut de repetir en..., ja serà l'enèsima ocasió. Voldria recordar-los que la Llei 19/2020, d'igualtat de tracte i no-discriminació va ser aprovada per unanimitat en aquesta cambra i obliga a totes les administracions i els poders públics a vetllar per garantir el dret a la igualtat de tracte i no-discriminació i evitar qualsevol forma de discriminació, incloent-hi la que es basa en el seu origen nacional, que pot derivar en xenofòbia.

Jo, com a presidenta del Parlament, vetllo en cadascuna de les intervencions perquè no es produeixi aquesta discriminació, i les seves intervencions no estan pas lliures d'aquesta discriminació. Per tant, els hi demano, si us plau, que s'atenguin a l'article 21 de la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea, i que tinguin pre-

sent que estan utilitzant qüestions com l'origen, la raça o la religió, que són supòsits protegits de discriminació. Tinguin-ho present en les seves intervencions, si us plau.
(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

I ara, acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 18 a 20 de l'ordre del dia.

Iniciarem, doncs, les votacions de les mocions que han estat debatudes i, com bé saben, votem els textos de les mocions amb les esmenes i esmenes transaccionals que han estat admeses.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la deslocalització d'empreses de les comarques de Lleida (continuació)

302-00121/13

Comencem votant la moció número 18, subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la deslocalització d'empreses de les comarques de Lleida.

Votem en primer lloc el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 38 vots a favor, 72 vots en contra i 20 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 49 vots a favor, 74 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests dos punts no han quedat aprovats, amb 56 vots a favor, 64 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 129 vots a favor.

Votem ara els punts 6 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 120 vots a favor i 9 vots en contra.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 107 vots a favor, 16 vots en contra i 5..., 108 –perdó–, 16 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha quedat aprovat amb 97 vots a favor i 32 abstencions.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 124 vots a favor i 5 abstencions.

Votem els punts 11 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 115 vots a favor i 14 abstencions.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 108 vots a favor, 9 vots en contra i 12 abstencions.

Votem ara el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 108 vots a favor, 16 vots en contra i 5 abstencions.

I, finalment, votem el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 120 vots a favor i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat-Generalitat per a donar compliment a la sentència del Tribunal Suprem sobre la disposició addicional tercera de l'Estatut per al 2008 en matèria d'infraestructures (continuació)

302-00122/13

Passem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat-Generalitat. Atès que no s'han demanat votacions separades, votem l'únic punt de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 71 vots a favor, 53 vots en contra i 5 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política sanitària (continuació)

302-00123/13

I votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política sanitària.

Votem en primer lloc els punts 1, 3, 6, 8 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts no han quedat aprovats, amb 11 vots a favor i 118 vots en contra.

Votem ara els punts 2, 4, 5, 7, 9 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts no han quedat aprovats, amb 16 vots a favor i 113 vots en contra.

Procediment per a designar sis membres del Consell de Garanties Estatutàries

287-00001/13

Seguim ara amb el punt de l'ordre del dia..., amb el procediment per designar sis membres del Consell de Garanties Estatutàries. D'acord amb l'article 3.2 de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, els grups parlamentaris van presentar llurs candidatures per designar sis membres del Consell de Garanties Estatutàries. La Comissió d'Afers Institucionals va substanciar, el proppassat 31 de març, la compareixença dels candidats proposats i ha complert els tràmits que estableix el Reglament.

Podem procedir a la seva designació. Demano al secretari, senyor Ferran Pedret, que doni lectura als noms dels candidats que han estat proposats.

El secretari primer

«Enoch Albertí i Rovira, Mercè Barceló i Serramalera, Laura Díez Bueso, Francesc Esteve i Balagué, Eduard Roig Molés, Montserrat Rosell Martí.»

La presidenta

A continuació, i atès que els grups parlamentaris van demanar intervenir, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus, obrirem ara un torn d'intervenció de tres minuts per a cadascun dels grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Oscar Aparicio.

Oscar Aparicio Pedrosa

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Bon dia als candidats i candidates que ens acompanyeu en l'hemicicle, sigueu benvinguts. Diputats, diputades, president, avui escollim sis consellers i conselleres del Consell de Garanties Estatutàries, consellers que, d'acord amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya, ha de nomenar el Parlament amb, com a mínim, tres cinquenes parts de vots favorables. Aquesta majoria reforçada és en si mateixa una garantia de pluralitat en la composició d'un òrgan cabdal en l'organització administrativa de Catalunya. I aquest nomenament és important per al Parlament, per a les institucions catalanes i, per tant, per a la ciutadania de Catalunya, que veuen enfortits les institucions i els mecanismes de control.

Però, alhora, és un triomf d'una manera diferent de fer política. Després d'anys de blocs, de desacords, de paràlisi administrativa, de càrrecs caducats, avui portem una proposta avalada pels tres principals partits de l'hemicicle, cosa que no deixa de ser un símptoma més de la normalitat institucional que s'està imposant tant al Parlament com a la política catalana, i això –en soc conscient– espanta alguns.

Des del PSC i Units per Avançar apostem per la col·laboració enfront de la confrontació. Som molt conscients que els acords signifiquen renúncies parcials, signifiquen crítiques dels que no hi participen, però estem convençuts que també signifiquen consens, col·laboració, concòrdia, cooperació, en definitiva, pluralitat, com plural és Catalunya. I el Consell de Garanties Estatutàries no és una excepció en els nous temps que s'albiren; té un paper molt important: ha de vetllar que les normes siguin plenament adequades a l'ordenament vigent –Constitució i Estatut–, però alhora té el repte d'incorporar el dret de la Unió Europea en els estàndards de control i d'incorporar-hi la visió de l'Administració local, la gran oblidada per la producció legislativa a Catalunya.

Fins ara, el sistema competencial s'ha definit i delimitat des de la vessant de l'exclusivitat en l'exercici de les competències, però no tenim cap dubte que ens endinsem en una nova etapa, la de la governança col·laborativa entre administracions. El repte per al nou consell és aconseguir que les normes de Catalunya s'ajustin al principi de presa de decisió, o sigui, conjuntament amb les altres administracions i no per a elles.

Per aconseguir aquest objectiu, avui es presenten sis candidats –tres homes i tres dones–, amb una aposta de nou cap a la paritat en tots els òrgans. Encaren aquest repte i ho fan des de la professionalitat en diversos sectors de l'àmbit jurídic, de la docència i la investigació universitària fins a l'exercici de l'advocacia, des de l'experiència en treballar per a l'Administració General de l'Estat o el Tribunal Constitucional fins a l'experiència en treballar per a la Generalitat o els ens locals. I, òbviament, ho fan proposats pels tres grups majoritaris al Parlament, que en cap cas vol dir que ho facin sota la seva obediència. Avui cal votar el nomenament de les persones proposades jutjant el seu currículum, no per qui els proposa. I, com a jurista, no tinc cap dubte que el currículum presentat per tots ells és excel·lent.

Si cap partit tingués la temptació de votar en contra d'aquests candidats perquè han estat proposats pels partits polítics –que, ho repeteixo, és el que estableix l'Estatut de Catalunya–, el que estan és dubtant de les institucions i les regles que ens hem dotat entre tots, i ja sabem que aquells que dubten de les institucions en veritat dubten de la democràcia.

I acabo, presidenta. En definitiva, diputats, diputades, sis persones que compleixen amb els requisits legals que els fan idonis per desenvolupar la tasca encomanada, però, a més, ho fan des de l'excel·lència, i aquest és el fet rellevant i important.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Bueno, estamos ante la renovación del Consejo de Garantías Estatutarias y estamos ante un nuevo reparto de sillas pactado por el separatismo y los socialistas. El Consell de Garanties Estatutàries es un órgano consultivo que no sirve para nada. La parte perceptiva, previa a posibles recursos ante el Tribunal Constitucional, la podría realizar tranquilamente el Consejo de Estado. Así lo han hecho, por ejemplo, en otras regiones, como en Extremadura, que han prescindido de este órgano consultivo tan caro y tan costoso para los ciudadanos para poder derivar esos servicios consultivos al Consejo de Estado. Tomen nota, porque ese es el camino.

Miren, en un momento en que los ciudadanos lo están pasando muy mal, que cuesta muchísimo llegar a fin de mes, que han subido muchísimo el precio de la gasolina, del transporte, de la energía, de la luz, de los alimentos, de la leche, del aceite de girasol –ha subido una barbaridad–, es un momento en el cual tendríamos que dar una respuesta adecuada a los ciudadanos. Eso pasaría por lo que nosotros reclamamos, que es reducir drásticamente esos gastos superfluos; aquí tienen uno: el Consejo de Garantías Estatutarias.

Porque si reducimos este tipo de gastos, que son demasiado onerosos, podríamos bajar el IRPF a los trabajadores, a los cuales el comunismo, el socialismo y los separatistas han dado la espalda. Hay muchos tramos autonómicos de IRPF que se podrían rebajar a costa de este tipo de gasto tan superfluo.

El Parlament aprueba renovar seis cargos inútiles que, como digo, nos cuestan muchísimo dinero; nos cuestan exactamente 3,4 millones de euros, 2,5 millones de euros en personal. Los consejeros aquí nominados y presentes se llevarán del dinero público, del dinero de todos los catalanes, 128.000 euros como mínimo; luego, vienen algunos complementos por dedicación. O sea, seis miembros del consejo cobrarán treinta mil euros más que el presidente del Gobierno de España. Y yo creo que no van a tener las mismas funciones, porque ustedes simplemente van a cobrar 128.000 euros por opinar.

En cuanto a los propuestos, pues, vale, unos tienen más perfil jurídico-académico; otros tienen un poquito más de perfil profesional en el ejercicio de la abogacía, pero, en definitiva, tienen un común denominador: que ustedes son de confianza de los tres partidos que se han puesto de acuerdo para repartir estas sillas –dos, dos y dos.

Sinceramente, desde VOX, consideramos que es una auténtica vergüenza este dispendio en este Consejo de Garantías Estatutarias, porque ese dinero donde tenía que estar es en manos de los catalanes, de los trabajadores, de los que lo están pasando muy mal.

Votaremos, por supuesto, en contra.
Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, president, seré molt breu i no diré gaire res de nou respecte al que ja vaig dir durant les sessions de la CAI i que no té en absolut res a veure amb els perfils i els currículums de les persones que es presenten, sinó amb l'organisme.

Nosaltres no podem avalar que hi hagi un organisme que vetlla perquè les lleis del Parlament s'adeqüin a l'Estatut i a la Constitució. Nosaltres, com la majoria social d'aquest país, volem precisament sortir del marc autonòmic, un marc autonòmic que ens encotilla els drets i les llibertats; volem avançar cap a la república catalana independent que escapi definitivament d'aquest marc constitucional de l'Estat, que és un marc opressor de drets i llibertats.

I ho veiem contínuament. Ho veiem contínuament en les sentències del Tribunal Constitucional, que es carreguen les lleis que aprovem en aquest Parlament; ho veiem i ho vam veure clarament també..., i és bo fer-ne memòria, de quina va ser la història d'aquest Estatut que ara és vigent, només cal que recordem la humiliació radicalment antidemocràtica a què es va sotmetre, aquestes retallades que hi va haver sobre l'Estatut que havia aprovat el Parlament, que després, tot i haver-se referendat, va tornar a ser retallat.

I només vull recordar que fins i tot, paradoxalment, una llei signada pel que és per vostès el que era el cap d'Estat, el rei Joan Carles I d'Espanya, tot i haver signat aquesta llei aprovada a les Cortes Espanyoles, això no va impedir i no la va protegir de que el PP posés un recurs d'inconstitucionalitat que va generar una sentència demolidora.

Per què hem de seguir jugant a aquest joc de paranys trampós en el que sempre – sempre– hi perdrem? És una legalitat tramposa, que està feta expressament perquè no es pugui reconèixer la sobirania d'aquest poble. I, per tant, com ja va ser clar que la sentència del 2010 va obrir un nou cicle polític de lluita per l'autodeterminació i la independència, que és la voluntat majoritària d'aquest país, aquest és el cicle en què encara som. I hi som i l'hem de resoldre. I el que no podem fer és continuar aprovant lleis com la que ens protegeix dels preus abusius del lloguer i que sigui tombada, o com vostè mateix ahir, president, ens deia que com que la llei per protegir el català ja sabem que ens la tombaran, el que hem de fer és acatar el cap abans i frenar-nos nosaltres mateixos, reprimir-nos i presentar lleis que els hi puguin agradar per fer-nos perdonar. No, no ens hem de fer perdonar de res.

Nosaltres treballarem perquè s'acabi aquest marc constitucional, perquè puguem caminar realment cap a la independència.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, presidenta. A diferència dels dos grups que ens han precedit, que consideren que el Consell de Garanties Estatutàries no és un òrgan necessari, nosaltres sí que creiem que és un òrgan clau, no només en clau de país, sinó també en clau de context global en el que estem. Perquè nosaltres creiem que davant d'una situació en la que tenim enormes problemes de dimensió global que tenen greus conseqüències a nivell local, el que cal justament és ser capaços d'articular sobirania entre diferents nivells de govern. I que sigui des de Catalunya des d'on tinguem..., des de les nostres pròpies institucions que tinguem un òrgan com el Consell de Garanties Estatutàries que vetlli perquè això sigui possible i també per poder guanyar sobirania, nosaltres creiem que és necessari.

Dit això, i com que el que ens ocupa avui és justament el nomenament de sis consellers i conselleres del consell de garanties per part parlamentària, sí que passaré a exposar el nostre posicionament, que també ja el vam exposar a la CAI, i que, en tot cas, el que nosaltres entenem és que aquests sis nomenaments responen a un acord entre els tres grans partits d'aquesta cambra, que no només té a veure amb el Consell de Garanties Estatutàries, sinó que té a veure amb un conjunt d'òrgans a través dels quals vostès, legítimament i complint el mandat legal que estableix les majories qualificades per fer-ho possible, el que han fet és repartir-se aquests càrrecs.

Nosaltres creiem que això no és el que està en l'esperit de les diferents lleis que estableixen a les majories qualificades per al nomenament d'aquests òrgans. Perquè creiem que el que hi ha en l'esperit, de fons, el que hi hauria d'haver, creiem nosaltres, és un respecte a la pluralitat, però també, doncs, que aquestes institucions funcionin des de la millor manera possible, des de la màxima objectivitat i la màxima independència. I això no és repartir-se càrrecs nomenant cadascú dels partits a algunes persones de la seva afinitat.

I no estic posant en qüestió la vàlua de les persones que aquí es nomenen, sinó la forma o el que hi ha al darrere. Perquè, al final, amb una mirada global, l'únic que jo crec que s'han preocupat vostès, en aquest cas, garantir és la paritat de gènere, però més enllà d'això no hi trobem, en els nomenaments, una visió global que garanteixi un bon funcionament d'aquest organisme.

Sí que és veritat, doncs, que la gran majoria dels consellers i conselleres –a qui aprofito per saludar i per desitjar sort i encerts en aquesta nova etapa i felicitar-los pel nomenament– sí que creiem, doncs, que tenen currículums altament acreditats; però també és veritat que és molt fàcil identificar quin partit ha nomenat cadascun d'aquests consellers i conselleres i que, en alguns casos, sí que creiem que més que el currículum, l'acreditació, doncs, ve designada per la trajectòria política. I que creiem que són casos que, en tot cas, es podrien haver nomenat a través dels tres membres que el Govern nomena en aquest mateix òrgan.

Per tant, no creiem que pertoqui, doncs, al Parlament nomenar aquest tipus de perfils en què la trajectòria política és el que acaba determinant la seva idoneïtat, que nosaltres en aquest cas no compartim.

Per tot això, doncs, hi votarem en contra.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras, señores diputados, seré muy breve. La propuesta que nos traen aquí los partidos separatistas con la complicidad del Partido de los Socialistas de Cataluña, de nombramiento de una serie de miembros del Consejo de Garantías Estatutarias, nos parece la constatación de que, efectivamente, en Cataluña volvemos a la normalidad *preprocés*, aquella normalidad en la que en Cataluña no pasaba nada, en que todo era un oasis y, mientras, se permitía que los partidos nacionalistas fuesen preparando su próximo intento de derrocar las instituciones democráticas de nuestro estado de derecho.

En este sentido, yo quiero destacar la importancia de la tradición constitucionalista que hay en Cataluña. En Cataluña hay grandes catedráticos de derecho constitucional, grandes profesores de derecho constitucional, como Josep Maria Castellà, Enric Fossas, Víctor Ferreres, Francesc de Carreras, por supuesto, Xavier Arbós. Y la verdad es que lamento que, para el Consejo de Garantías Estatutarias, hayamos acabado o vayamos a proceder a elegir a personas como, por ejemplo, Enoch Albertí. Enoch Albertí, quiero recordarles que fue miembro del Consejo Asesor para la Transición Nacional que creó Artur Mas, precisamente para dotar de una arquitect-

tura jurídica su intento de derrocar las instituciones democráticas de nuestro estado de derecho. Su intento de liquidar el Estado democrático constitucional en España será finalmente premiado con su nombramiento como miembro del Consejo de Garantías Estatutarias.

Me parece..., y no quiero personalizar en el caso del señor Albertí, porque el señor Albertí tiene una trayectoria jurídica como catedrático de Derecho Constitucional, pero es que precisamente eso es lo que le hace especialmente responsable, es lo que hace especialmente oneroso su nombramiento, es lo que hace especialmente injustificable su nombramiento. El hecho de ser perfectamente consciente de lo que es un estado democrático constitucional, lo que es precisamente la necesidad de que en un estado democrático el poder político esté limitado por la acción de los jueces, el control de constitucionalidad de las leyes y el hecho de que hay un principio de competencia que debe regir el funcionamiento de un estado de derecho es lo que hace absolutamente inadmisibles que alguien como el señor Enoch Albertí vaya a ser parte del Consejo de Garantías Estatutarias.

Y eso me preocupa relativamente poco por los partidos separatistas, que ya han demostrado que su concepción del Estado democrático constitucional es muy *sui generis*, que tienen una visión más «decisionista» de la realidad. Me preocupa –y lo digo con absoluto respeto y con tristeza– especialmente la posición del Partido de los Socialistas, que, gracias a un acuerdo con los Socialistas de Cataluña, el señor Albertí, que estuvo en el Consejo Asesor para la Transición Nacional, ahora acabe formando parte del Consejo de Garantías Estatutarias me da la impresión de que es la constatación, la sublimación de esa supuesta vuelta al oasis. Aquí no ha pasado nada y aquellos que trataron de liquidar nuestro estado democrático constitucional, dando cobertura jurídica o una pretendida pátina de cobertura jurídica al golpe de estado de 2017, ahora son premiados. Se les va a colocar –y acabo, presidenta– al frente de la institución que debe velar, precisamente, porque nunca vuelva a repetirse lo del año 17. Me parece un absoluto contrasentido y una gran irresponsabilidad.

Gracias, señoras y señores diputados.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor David Saldoni.

David Saldoni i de Tena

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, avui procedirem a la designació, per part d'aquest Parlament, de sis persones per formar part del Consell de Garanties Estatutàries, un òrgan que, en aquest cas, a mi sí que m'agradaria destacar-ne la feina i el prestigi que té i que ha de seguir tenint. Perquè creiem justament que una institució com el Consell de Garanties Estatutàries és una institució pròpia del país, que volem que sigui una institució d'estat també per a Catalunya, que en aquest cas el que ha de fer és reforçar les nostres institucions i els nostres processos.

El Consell de Garanties Estatutàries, entre moltes de les seves funcions, hi té l'anàlisi dels projectes i les proposicions i els decrets de llei sotmesos a aprovació d'aquest mateix Parlament; l'adequació també a l'autonomia local dels projectes i proposicions de llei i dels projectes de decret legislatiu aprovats pel Govern en els termes que garanteix l'Estatut d'autonomia; o dictaminar també sobre les normes de l'Estat, tot un seguit d'ordenament jurídic que dona fortalesa a les nostres institucions, que dona seguretat a les nostres decisions i que ens dona projecció i solidesa com a país. I, per tant, celebrem que puguem, doncs, procedir en aquesta renovació.

I una renovació que tampoc no es fa de qualsevol manera. Una renovació que, en aquest cas, es fa per més de tres cinquenes parts d'aquesta cambra, amb la represen-

tativitat que això representa del conjunt del país. Per tant, hem de celebrar aquests amplis consensos a l'hora de poder procedir a renovacions com la que estem fent. Perquè aquestes renovacions són importants tirar-les endavant, no bloquejar-les. I tots som conscients de que a l'hora de tirar-les endavant s'ha de fer amb generositat a l'hora de poder-ho afrontar per totes les parts.

I aquí m'agradaria agrair la feina feta a les persones que deixaran, en aquest cas, les seves funcions. Agrair-los la tasca desenvolupada al llarg d'aquests anys als que hi són i als que hi van renunciar també en algun altre moment. I felicitar, en aquest cas, a les persones que seran designades –per tant, a l'Eduard Roig, a la Mercè Barceló, a en Francesc Esteve, a la Laura Díez, a la Montserrat Rosell i a l'Enoch Albertí–, per la tasca que tindran encomanada, i a qui els desitgem que, en aquest cas, contribueixin, com ho intentarem fer també tots nosaltres, que el procés legislatiu, el procés normatiu d'aquest país sigui un èxit i desitjar-los sort i encert a tots perquè puguem tindre, en aquest cas, també un consell que avui està vetllant per la normativa d'aquest Parlament i que vagi lligada, en aquest cas, amb l'Estatut i la Constitució, i que esperem que, ben aviat també, aquest Consell de Garanties pugui fer-ho d'acord amb la Constitució catalana, quan siguem un estat independent.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I finalment té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Jordi Orobitg.

(Sona el senyal acústic de crida a votació.)

Jordi Orobitg i Solé

És que tenim pressa per dinar i anem cridant a votació... *(Remor de veus. Veus de fons.)* Sí, sí, intentaré ser breu, de tota manera, senyora presidenta.

Bé, en aquest moment, incloem un tràmit, un tràmit que és el de la designació dels membres del Consell de Garanties Estatutàries per part del Parlament de Catalunya. De fet, un tràmit que es suma a un procés evident i palpable de regeneració d'aquesta cambra, que en els darrers mesos ha cristallitzat amb les designacions de diferents persones per a diferents organismes que es preveuen a la nostra legislació i que, de ben segur, en el futur proper, doncs, també tindrà a veure amb noves propostes que es vindran a conèixer en aquesta cambra per a la designació de les persones, en aquest cas, corresponents.

Estem parlant, en aquest cas, de que es proposa la designació dels senyors Enoch Albertí i Rovira, Mercè Barceló i Serramalera, Laura Díez Bueso, Francesc Esteve i Balagué, Eduard Roig Molés i Montserrat Rosell Martí, que es van sotmetre, en aquest cas, a les disquisicions dels grups parlamentaris a la sessió de la Comissió d'Afers Institucionals que va tenir lloc el passat 31 de març, en la que vaig ser partícip, com altres membres del meu grup parlamentari, i en el qual no es va fer cap retret més a tots els candidats que, en qualsevol cas, en algun moment de la seva vida, en algun estadi, s'haguessin pronunciat ideològicament, haguessin expressat la seva opinió, i aclarint, tanmateix –rebatent algun dels portaveus que m'ha precedit–, que ells entenien que el text constitucional, en aquest cas la Constitució espanyola, permetia una lectura molt més àmplia que aquella tan estricta, tan restrictiva dels drets de les diferents nacionalitats, per nosaltres nacions, que integren el país o l'Estat espanyol, que podien treure alguns portaveus o grups parlamentaris com el que ells representaven.

El que primer podem transmetre en termes positius d'aquesta proposta és que és paritària. Fins a dia d'avui, només dos dels catorze consellers precedents eren dones i, per tant, és una proposta paritària, hi han tres..., és paritària des del punt de vista del gènere.

I per nosaltres també s'imposa crec que un agraïment a totes aquelles persones que fins a dia d'avui han format part d'aquest organisme. I, en aquest cas, els designats per la resolució 517 de la vuitena legislatura, en Joan Egea, en Pere Jover, en Jaume Vernet i l'Àlex Bas, i el que va ser designat per la resolució 19 de la desena legislatura, en Carles Jaume i Fernández.

El primer portaveu ha dit que això era un símbol de normalitat democràtica i hi combrego, així és. Per nosaltres, la regeneració democràtica és imprescindible des del primer moment. I allò que volem fer, la llibertat del nostre país, la nació catalana que tingui un estat propi, s'ha de fonamentar, evidentment, sobre la transparència i la regeneració democràtica. Però que aquesta normalitat democràtica no ens porti a entendre que renunciem als principals objectius d'aquesta legislatura, que són l'amnistia i l'autodeterminació, i per això seguirem treballant avui, demà i sempre.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, doncs, i després de saludar els membres sortints i entrants del Consell de Garanties Estatutàries que ens acompanyen, passarem a la votació per a la designació.

Pregunto als diputats si es poden aprovar per assentiment les candidatures presentades. En cas contrari, d'acord amb l'article 101.3 del Reglament, la votació es farà de manera electrònica i secreta. Tal com estableix l'article 3.2 de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, els recordo que per a aquesta elecció es requereix una majoria de tres cinquenes parts.

Per tant, procedim a la votació.
Comença la votació.

El resultat de la votació han estat 97 vots a favor i 33 vots en contra.

Per tant, atès que s'ha assolit la majoria requerida de tres cinquenes parts, queden designats els membres del Consell de Garanties Estatutàries a proposta del Parlament de Catalunya, amb els sis candidats que han estat proposats.

Els donem l'enhorabona. Sort i encerts.
(*Aplaudiments perllongats.*)

I suspenem la sessió fins a tres quarts de quatre. Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert i el conseller d'Educació.

La presidenta

Bona tarda. Reprenem la sessió en el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els eventuais contactes entre l'Administració de la Generalitat i l'entorn del president de la Federació Russa, que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els eventuais contactes entre l'Administració de la Generalitat i l'entorn del president de la Federació Russa

302-00124/13

I, per exposar-la, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Buenas tardes, señoras y señores diputados, señora presidenta. Ya saben ustedes el tema de esta moción que propone Ciudadanos, nacida de la interpelación que tuve el placer de hacer el otro día a la *consellera*.

El punto de partida es que el Parlamento Europeo acordó investigar los contactos del expresidente Puigdemont, hoy fugado de la justicia, con el tirano Putin, hoy autor presunto de crímenes de guerra. Y nos preocupaba a nosotros, en el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, esta irresponsabilidad de un exlíder catalán, expresidente de nuestra comunidad autónoma, teniendo contactos nada menos que con el autor actual de semejantes atrocidades, siendo al final un peón de un estado gamberro que intenta desestabilizar las democracias del mundo, entre ellas, la democracia de la Unión Europea.

Está muy mal, es muy feo que un líder de nuestro país haya llegado a hacer inteligencia con este tipo de líderes, que lo que buscan es socavar y desestabilizar nuestras democracias, socavar y desestabilizar el Gobierno de España. Puse nutridos ejemplos, el otro día en nuestra interpelación, de que ni siquiera los irlandeses en épocas pretéritas hicieron este tipo de inteligencias con los enemigos de Gran Bretaña. Pero aquí nos hemos encontrado con eso. Y por eso quisimos traerlo al Parlamento, quisimos poner negro sobre blanco estos contactos con la ultraderecha, tan lejos de la centralidad de la Unión Europea, que ha mantenido con partidos de la ultraderecha el señor Puigdemont.

Y, por último, señalar muy especialmente ese peligro que reviste el hecho de que la acción exterior catalana esté en manos de personas que no dejan acreditada su independencia respecto al liderazgo político de esa persona que sigue todavía en Junts per Catalunya y que está diciendo por ahí, desde el Consell per la República, que va a hacer un *ministeri d'exteriors* sin las limitaciones que se tienen, legales y democráticas, en nuestro estado de derecho. Y eso nos preocupaba, señora Alsina. Y le pedimos –y por eso pedimos también en esta moción– que comparezca usted y que se desmarque y que diga que su acción, la acción exterior del Gobierno de la Generalitat, se ciñe a la lealtad institucional que usted debe a este Parlamento y al Gobierno de la Generalitat.

Yo creo que es preciso que, cuando un líder de su partido se desmarca tan clarísimamente de las directrices democráticas de un parlamento y un gobierno que emana de unas elecciones aquí en Cataluña, es necesario que tengamos la tranquilidad de que ese líder que se va por ahí de pinchos con la inteligencia rusa..., pues que desde aquí sepamos que estamos desmarcados de eso.

Por tanto, centrándonos en el contenido de la moción, estas son nuestras preocupaciones, y lo trasladamos ya al control democrático parlamentario que ejercemos todos los diputados desde este Parlamento. Y tiene, básicamente..., se concreta en dos tipos de acciones. Una, que son las comparecencias políticas, que den ustedes explicaciones y que sean transparentes. Pedimos la de usted, y también pedimos la de los delegados del Gobierno de la Generalitat.

Nos proponía VOX: «Hay que cerrar esas delegaciones.» Sí, nosotros lo hemos pedido, creemos que son embajadas, no son oficinas de actuación. Pero, en tanto existan, tienen ustedes que dar cuenta y comparecer, y no eludir y escaparse. Y, luego, el dinero, el dinerito que se gastan. Tienen ustedes que dar cuenta del dinero que se gastan de todos los catalanes. Pero ¿esto qué es, que ustedes vayan repartiendo dinero en sus embajadas y no sepamos a qué va? También las casas de..., las comunidades catalanas en el exterior deben dar cuenta del uso que se le da al dinero que proviene de todos los catalanes.

Por lo tanto, también votaremos una condena de los contactos de Puigdemont. Votaremos una condena a las palabras del señor Knörr y de la señora Casajoana, delegados del Govern, que compararon España con Rusia. Y, por último, pues intenta-

remos mejorar en todo lo posible la transparencia de esta acción exterior, bajo sospecha en el Parlamento de Cataluña, que es lo que nos corresponde.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Seguidament, té la paraula per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta, i bona tarda a tots, senyors diputats. Esta semana, el Grupo de Ciudadanos nos presenta una moción que es un popurrí de muchos temas relacionados con la acción exterior de la Generalitat de Catalunya. Una composición que mezcla todos los palos que componen una acción exterior ilegal, contraria al bien común, contraria al interés general de todos los catalanes, de todos los españoles y que tan solo busca, de una manera torticera, hacer propaganda del separatismo. Hemos visto como la Generalitat no solo da la espalda al conjunto de los catalanes y a sus intereses, sino que tan solo busca satisfacer sus propios intereses ideológicos, rupturistas, a toda costa, hablando con quien haga falta y gastando todo el dinero que sea necesario.

En el pasado Pleno, el Grupo Parlamentario de VOX en Cataluña ya denunció en esta sala las relaciones de Alay, del expresidente golpista Carles Puigdemont con el Kremlin, y esa búsqueda de una colaboración y amparo de Rusia para obtener una eventual independencia de Cataluña. Pero VOX va más allá. No tan solo basta con votarlo en un punto de una moción. VOX ya lo ha denunciado ante las autoridades judiciales, siendo la acusación popular en nombre del pueblo español, contra esas, precisamente, relaciones ilegales y esas relaciones peligrosas que ha mantenido el separatismo con la Rusia de Putin. Una vez más, solo VOX es la alternativa que da la batalla al separatismo desde aquí, desde las instituciones, desde las calles y también desde los tribunales.

Estas últimas semanas hemos visto como el separatismo no se cansa de hacer el ridículo. La semana pasada vimos como los embajadores de la Generalitat de Catalunya ante las instituciones de la Unión Europea, el señor Gorka y Erika Casajoana, participaron en una comisión del Parlamento flamenco, donde se dedicaron a, una vez más, insultar a España, donde se dedicaron a hacer unas comparaciones totalmente absurdas y propias de una mente que no afina mucho, que está enajenada. Estableciendo un paralelismo entre la invasión rusa de Ucrania con Cataluña y España, la señora Casajoana pronunció –y cito textualmente–: «No podéis decir a los ucranianos que son los campeones de los valores europeos y cuando España pisotea a Cataluña mirar a otro lado.»

A esto le siguieron otras declaraciones del señor Knörr, que, pretendiendo dar una lección de europeísmo barato, dijo que la represión que sufre el Parlament es el ejemplo perfecto del menosprecio a los valores europeos. Esto, señores diputados, es el ejemplo perfecto de lo que es la acción exterior de la señora Alsina y de sus enchufados, sus embajadores en el extranjero. Una corte de millonarios enchufados, que se pasean por el mundo luciendo modelito nuevo, ¿eh?, e incumpliendo la ley, insultando a España y a todos los catalanes, y pateándose el dinero como les da la gana. Ya vimos que se gastaron más de treinta mil euros en un fin de semana. Por lo menos se lo pasaría usted bien, señora *consellera*.

Y por eso nos hemos visto obligados a presentar enmiendas a esta moción, porque no basta con condenar unas declaraciones, decir que algo no nos parece bien o no nos gusta lo que dicen. La señora Alsina no puede seguir ejerciendo sus funciones. Y la *conselleria* de Acción Exterior tiene que cerrar definitivamente. No basta con condenar desde una tribuna las relaciones del separatismo con el Kremlin. Hay que llevarlo a los tribunales. Y eso precisamente es lo que ha hecho VOX, siendo una vez más la acusación popular del pueblo español. No basta con cesar a los de-

legados de la Generalitat en Bruselas. Porque, claro, una vez cesados, pues, van a entrar otros dos, que van a seguir cobrando sus noventa mil euros y van a seguir haciendo lo mismo que están haciendo estos señores. No hay medias tintas; hay que cumplir, hay que cerrar la consejería y hay que poner todo el presupuesto de esos 90 millones a disposición de todos los catalanes.

Y me gustaría aprovechar estos últimos segundos que me quedan y hacerlo desde aquí, desde la tribuna del Parlament de Catalunya, y felicitar y desearles de todo corazón a todos los españoles que pasen una muy feliz y cristiana Cuaresma y una feliz Semana Santa. Mientras a algunos les tiembla el pulso y se quedan con felicitar las fiestas primaverales u otro tipo de festividades, pues yo quiero decirlo así. ¡Que viva la Semana Santa! ¡Que vivan nuestros cristos nazarenos, nuestras vírgenes dolorosas y que viva Cristo rey, pilar central de España, de nuestra identidad, nuestra cultura y nuestra tradición! (*Alguns aplaudiments.*)

Muchísimas gracias y que disfruten de la Semana Santa. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor Tarradas, fer referència a la indumentària de la consellera Alsina és un comentari de naturalesa sexista. Podria fer referència al que ella fa o al que ella diu, però no a com vesteix o deixa de vestir. L'hi recordo per a properes intervencions. Gràcies. (*Aplaudiments.*)

A continuació, per fixar la seva posició després d'aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Bé, molt bé. Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyores i senyors diputats... Votarem a favor d'algun dels punts de la moció, més que res perquè ho estem dient des de la compareixença de la consellera: hi han coses que estem demanant, les continuarem demanant i, per tant, hi votarem a favor. Des del minut u vam dir que pensem que els delegats del Govern a l'exterior haurien de venir al Parlament de Catalunya a donar explicacions de la seva feina. La pròpia consellera estava d'acord amb això. Ens mantenim en aquesta posició i esperem trobar el moment i l'oportunitat perquè això es pugui produir.

Ens abstindrem en el tema de la web de transparència per una raó, perquè pensem que no fa falta crear una nova web de transparència; ja en tenim una, que no acaba de funcionar i que el que hem de fer és que funcioni, aquesta web, i no crear-ne d'altres, perquè ja tenim els nostres sistemes de transparència, que, efectivament, en algun cas, no acaben de funcionar. I, bé, a la resta de punts també hi votaríem a favor.

Les declaracions de la senyora Erika Casajoana són intolerables –són intolerables. Sap per què? Perquè van en la direcció contrària del que ha dit el president de la Generalitat, en la direcció absolutament contrària. Per tant, una de les representants de la diplomàcia de Catalunya no pot dir tot el contrari del que diuen el president de la Generalitat o els seus consellers. I, per això, aquestes declaracions sobre la relació entre Espanya i Rússia són inadmissibles, no es poden admetre. I algú li hauria de dir a aquesta persona que les ha de rectificar, que no es pot fer, que no es pot dir. I més, hi insisteixo, quan el president de la Generalitat ja ha marcat clarament quina és l'estratègia del Govern de Catalunya respecte, en aquest cas, al tema d'Ucraïna.

És evident que l'entorn del senyor Carles Puigdemont ha mantingut contactes amb el règim del president Putin i, per tant, ha de donar explicacions clares. Ja ho vam dir el primer dia: nosaltres confiem en el Parlament Europeu, que ja ha demanat i que ja s'ha posat en marxa, i que això funcioni. Hi confiem. Però, si el Parlament de Catalunya decidís demanar aquestes explicacions, per nosaltres no serà. I, per tant, també hi votarem a favor.

I, per acabar, consellera –aprofito que hi és vostè, eh?, em disculpa–, ja ho vam dir l'altra vegada: el Consell per la República no pot agafar les competències del Govern de la Generalitat en matèria d'exteriors. No ho pot fer, de cap de les maneres, perquè aquesta competència li correspon a vostè, no al Consell per la República, l'organisme aquest d'exteriors del Consell per la República. No, li corresponen a vostè. I que una entitat que no sabem on està ni quina és la seva comptabilitat, ni quina és la seva democràcia interna, ni quins són els seus mecanismes de control, tingui la possibilitat de fer la feina de la conselleria d'exteriors, vaja, nosaltres ho veiem absolutament intolerable. Però és que vostè també ho hauria de fer, perquè li estan traient la feina. N'hi ha un altre que està fent la feina d'exteriors, quan ho hauria de fer vostè. Aquest consell..., Ministeri Lliure d'Exteriors –el Ministeri Lliure d'Exteriors. Clar, perquè tot això li dona arguments a escoltar el que acabem d'escoltar. Totes aquestes coses donen arguments a escoltar el que acabem d'escoltar. Nosaltres pensem que hi ha d'haver oficines a l'exterior, però, si es dediquen a aquestes coses, tot això es complica moltíssim.

Per tant, en definitiva, senyora presidenta, amb el seu permís, demanarem votació separada dels punts 4 i 6, que podríem votar conjuntament, i a la resta de temes, doncs, votaríem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyora presidenta, senyora consellera, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, volem començar aquesta intervenció mostrant el nostre suport i la nostra solidaritat amb les companyes de la missió Sàhara Dempeus, detingudes per la policia marroquina en el mateix dia en què Pedro Sánchez visita oficialment el Marroc per refermar la seva traïció al poble sahrauí i el seu dret a l'autodeterminació.

Les companyes de Sàhara Dempeus ens deien literalment avui al matí –l'Oriol Puig i el David Melero–: «Estàvem camí dels territoris ocupats del Sàhara Occidental per trobar l'activista Sultana Khaya, represaliada pel Marroc, i la policia marroquina ens ha retingut i ens ha pujat a un vehicle contra la nostra voluntat. Trenta persones al voltant nostre, entre policia i persones que no s'han identificat. Als afores de la ciutat, on ha passat, han vingut dos vehicles, ens han tret del cotxe i ens han agredit. Estem en un cotxe al mig del desert que, presumptament, ens porta a Agadir, una ciutat marroquina, a vuit hores de carretera.» Avui a les set de la tarda les podem rebre i donar-los tot el nostre suport a l'aeroport del Prat.

Bé, aquestes són algunes de les primeres conseqüències d'aquesta genial decisió que han pres el PSOE i el Govern espanyol. Felicitats i gràcies per aquesta gran, en fi, aportació a la diplomàcia pública, a la política internacional i a la resolució del conflicte del Sàhara, que no es resoldrà carregant-se les resolucions de Nacions Unides, sinó, en tot cas, aplicant-les de tal manera que el Sàhara pugui exercir el dret a l'autodeterminació.

Bé, i en referència a la moció de Ciutadans que ens ocupa, miri, nosaltres ja entenem que vostès no tinguin millors coses a fer que perdre el temps amb especulacions sobre suposades relacions de l'independentisme amb Rússia. Nosaltres, que certament tenim altres prioritats, entenem que més serioses, com ja vàrem expressar en el proppassat Ple del Parlament, sobre la guerra a Ucraïna, refermarem avui aquí una altra vegada que rebutgem la invasió militar russa d'Ucraïna; que denunciem les responsabilitats directes dels Estats Units i de l'OTAN en la generació d'aquest conflicte pel seu sistemàtic incompliment dels pactes i acords sobre la desmilitarització.

zació de la regió; que defensem la sobirania d'Ucraïna, que només serà possible fora del control de Rússia i fora del control de l'OTAN; que rebutgem l'escalada bel·licista i militar; que reclamem el compliment dels acords de Minsk; que reivindicuem el desenvolupament i aplicació dels acords i pactes de neutralitat, desmilitarització, desnuclearització i de control i reducció d'armes ofensives i estratègiques a la regió i en el conjunt d'Europa en base al principi de la seguretat compartida; que ens solidaritzem amb les iniciatives de l'ajuda humanitària en la zona de guerra i amb les d'acollida de persones refugiades provinents del conflicte; que denunciem també la doble moral que a la vegada no presta la mateixa atenció i acollida a persones provinents d'altres conflictes, especialment en aquells provocats o amb participació de l'OTAN i la UE, dels quals vostès, majoritàriament, són còmplices polítics. Reivindicuem, doncs, els mateixos drets d'asil i de refugi per a totes les persones provinents de crisis humanitàries.

Reclamem una ràpida resolució diplomàtica i política del conflicte, que acabi immediatament amb la guerra i la seva destrucció. I denunciem, finalment, que en el marc d'un relat militarista i bel·licista es pretengui justificar que les classes populars d'arreu del món, i també d'aquest país, hagin de pagar amb el seu empobriment el cost de la crisi agreujada per la guerra i l'especulació amb els béns i subministraments bàsics per part del capital.

I sí, denunciem els milers de persones mortes i ferides, així com els milions de persones desplaçades per la invasió russa d'Ucraïna, com també denunciem els més de 2 milions de persones mortes, les incomptables ferides i els milions de desplaçades per les agressions militars i invasions sobre l'Iraq i Afganistan, entre d'altres, amb la participació dels Estats Units, l'OTAN, la Unió Europea i l'Estat espanyol, que vostès no han denunciat i de les que han estat còmplices polítics, com ho són també de l'apartheid de l'Estat d'Israel sobre el poble palestí.

Vostès, certament, no tenen res millor a fer que perdre el temps amb especulacions de pel·lícules de sèrie B. Nosaltres, que tenim altres prioritats, continuarem denunciant les vulneracions dels drets col·lectius dels pobles i lluitant pel seu reconeixement i respecte a tot arreu, i lluitant també pels drets col·lectius del nostre poble, malgrat les seves pel·lícules de sèrie B. I ho farem –i ho farem– amb tots els recursos de la diplomàcia pública que estiguin al nostre abast en cada moment.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... Jo també voldria començar mostrant la nostra solidaritat amb els companys de Sàhara Dempeus que han estat retinguts i maltractats per les forces de seguretat del Govern del Marroc.

Sí que voldria dir que, malauradament, no és que sigui un fet nou ni provocat per l'incomprensible gir en la política exterior en aquest tema del Partit Socialista, perquè ja fa molt de temps que això està passant, ja fa molt de temps que el Govern del Marroc impedeix que hi hagin visites als territoris ocupats perquè es puguin constatar les vulneracions de drets humans per part d'observadors internacionals. De fet, vull recordar que, fa ara aproximadament dos anys, una delegació d'aquest Parlament va intentar accedir també a una agenda per trobar-nos amb organitzacions i entitats de drets humans al Sàhara Occidental, i també el Govern del Marroc ens va impedir baixar de l'avió i ens va impedir fer aquesta feina.

I també vull aprofitar per esmentar la proposta no legislativa que aquest matí s'ha debatut i s'ha aprovat al Congrés dels Diputats, on s'ha aprovat que Espanya ha de tornar a respectar el marc de les resolucions de Nacions Unides respecte al que fa a

la resolució del conflicte del Sàhara, una resolució que ha posat en evidència l'enorme error estratègic que, en aquest cas, ha comès el Partit Socialista.

I, ara sí, centrant-nos en el que és el tema d'avui, que és..., ja ho vèiem a venir, ja fa quinze dies vam tenir una moció subsegüent a una interpellació, vam fer una altra interpellació, i tornem a aquesta obsessió que té el Grup de Ciutadans de continuar barrejant tots els temes amb el procés per veure si així, amb una mica de sort, no desapareixen dels escons en els quals estem avui asseguts.

Els hi haig de dir que massa bon resultat no els està donant si ens atenem al que ha sortit avui al CEO, perquè sembla ser que, finalment, sí, a la propera legislatura no tindrem el plaer de compartir escons amb els companys i les companyes de Ciutadans. I segurament ens estalviarem moltes d'aquestes interpellacions i aquestes barreges absolutament barroeres que fan de qualsevol temàtica amb el procés. (*Remor de veus.*) Perquè no sé si se n'adonen, que no els hi està funcionant gaire. Potser val la pena que en algun moment reflexionin que seguir atiant un conflicte que ja no existeix potser ja no els hi dona els rèdits electorals que els hi va donar en un moment.

I per què ho dic, això, també? Perquè aquesta moció és que no va d'Ucraïna, no va d'això. Aquesta moció va de blanquejar l'extrema dreta, perquè vostès insisteixen a parlar de les relacions de les forces polítiques, en aquest cas de les relacions del partit polític del senyor Puigdemont amb sectors propers al president Putin, però es neguen rotundament a esmentar quines són les relacions que té el partit de VOX amb sectors propers i amb oligarques propers al president Putin, però també amb el senyor Orbán i amb altres polítics que són el braç d'entrada de Putin a la Unió Europea. Vostès es neguen a parlar de les relacions de VOX amb el Kremlin. Per què? La pregunta és: per què? Per què no els hi preocupa de la mateixa manera això, quan està més que contrastat, com poden llegir investigacions com les de l'investigador i historiador Steven Forti? Vostès se'n refien, del que surt en els mitjans, però no volen llegir-ho tot. Només volen llegir el que els hi serveix per instrumentalitzar-ho políticament aquí.

Qui els hi ha presentat esmenes a aquesta moció? VOX. Qui se sent còmode amb aquesta moció? VOX. Perquè els hi estan donant l'oportunitat de blanquejar els que diuen que a Guernica potser els que van ser bombardejats no eren tan dolents i potser els que bombardejaven tampoc eren..., perdó, no eren tan bons, i els que bombardejaven no eren tan dolents. I amb aquests són amb els que vostès arriben a acords en punts d'aquesta moció i amb els que comparteixen l'estratègia de descrèdit de l'acció exterior de Catalunya, que té moltes coses a millorar. I ens deuen haver sentit moltes vegades: «Més transparència, més prioritització, més enfocament a la cooperació al desenvolupament, en l'ajut oficial al desenvolupament.» Que han de venir a comparèixer? Sí. També tenen una cosa que es diu «sol·licitud de compareixença», que poden registrar i, si aconseguissin els suports necessaris, vindrien a fer-ho.

El que tampoc entenem és per què hem de posar aquest focus específic en els delegats del Govern i no en d'altres funcionaris. Perquè també els hi dic: si hi ha una àrea de la Generalitat de Catalunya que ha estat fiscalitzada fins a l'extrem de la intervenció del Tribunal de Cuentas i que els hi ha demanat unes fiances estratosfèriques, és justament el Departament d'Acció Exterior.

Per tant, transparència i rendició de comptes, totes les que vulguin. Barreges, intents de blanquejar l'extrema dreta amb la seva relació amb Putin, no, en això no ens hi trobaran.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Rius.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, presidenta. Consellera... Bé, amb aquesta moció, que ja els hi anuncio que hi votarem en contra, lògicament, estem davant l'enèsim intent de Ciutadans i d'altres partits de pretendre vincular el president Puigdemont i el seu entorn amb Rússia. I aprofiten també per posar pel mig el Consell per la República i el Departament d'Acció Exterior. Ho fan aprofitant, a més, la invasió russa a Ucraïna i els crims de guerra que hi està perpetrant Putin.

No és la primera vegada que els hi dic, i ho repetiré tantes vegades com faci falta, però no juguïn ni amb els morts ni amb els ferits a Ucraïna. No utilitzin un drama humanitari per fer nacionalisme espanyol. Ahir els ho deia també el conseller Comín al Parlament Europeu: són uns immorals.

En la seva moció afirmen que han existit contactes entre el president Puigdemont i el seu entorn i amb el Kremlin, i per sustentar-los diuen que han estat acreditats per fidedignes informacions periodístiques. A banda d'immorals, també són uns in-documentats. Si estiguessin atents i s'informessin bé, sabrien que aquestes informacions publicades es basen totes a partir d'un suposat informe de la intel·ligència europea. I sabrien també que la mateixa Comissió Europea, per escrit i per boca del mateix senyor Josep Borrell, que jo crec que no és independentista, ha negat que existeixi cap informe de la intel·ligència europea.

Per tant, senyors de Ciutadans, basen aquesta moció en *fake news*. De fet, el que avui presenten és una *fake* moció. I, de fet, també veient la seva acció política probablement vostès el que són és una *fake* formació política. Per què, en lloc d'utilitzar barroerament aquestes *fake news* creades per les clavegueres de l'Estat, no fan mai referència a informes reals, solvents i signats com el d'Amnistia Internacional, com el d'International Trail Watch, com l'informe Cilevics del Consell d'Europa, com també els informes del Grup de Detencions Arbitràries de les Nacions Unides? Que no els hi agrada que afirmïn i que denunciïn que existeix persecució política contra independentistes catalans? No els hi agrada? O que a l'Estat espanyol hi ha presos polítics tampoc els hi agrada? Per què no fan mai referència a les sentències d'Alemanya i de Bèlgica? Són sentències que qüestionen que els fets d'octubre del 2017 puguin ser titllats sota el delictes de sedició. També qüestionen o, més ben dit, afirmen que no està assegurat que els exiliats puguin tenir un judici just al Regne d'Espanya. No els encaixa, no? Això els molesta, suposo –aquests informes. Suposo que tampoc, com ja els hi han dit, no els sorprèn que *The Economist* digui que són una democràcia defectuosa. Si volen, els hi diré més veritats.

Mirin, ahir també ho deia el president Puigdemont: mentre a Catalunya milions de catalans el 2016 es manifestaven pacíficament pels carrers de Catalunya, saben què feien les autoritats espanyoles? «Repostar» als seus ports vaixells de guerra russos, i ho van fer el 16, el 17, el 18, el 19.

Més veritats. Les reunions i les encaixades de mà entre M. Rajoy, Pedro Sánchez, Alfonso Dastis, Josep Borrell, amb Putin o amb membres del seu Govern. Això sí que són fets provats. O les felicitacions de Nadal que rep el rei Felip VI del mateix Putin.

De fet, si estan interessats en trames russes, per què no han fet com ha fet el Grup Parlamentari de Junts a Madrid i demanen les relacions que han tingut les autoritats espanyoles amb interessos polítics i econòmics russos? Usin les veritats, senyors de Ciutadans, i siguin conseqüents.

Primer, demanen una compareixença del president Puigdemont; després, la posposen, i després la retiren. Que els fa por? Que no s'hi veuen amb cor? No s'hi amoïnïn, que ja l'hem demanada nosaltres mateixos.

I un apunt respecte al Consell per la República i la seva relació amb el Departament d'Acció Exterior. Aquest mateix Parlament ha aprovat una moció que reconeix la tasca que duu, entre d'altres, el Consell per la República en l'àmbit internacional.

Aquesta moció és ben vigent. El Parlament de Catalunya és la seu de la representació democràtica de la voluntat dels catalans. O en això tampoc hi estan d'acord?

Acabo. La feina que hem fet i que fem cada dia amb el president Puigdemont és el que dona sentit a fer política. Això és el que fem els independentistes: política. No permetrem que ningú taqui la nostra reputació. La història s'escriurà en català i de la mà del president Puigdemont, i sempre –sempre– ens trobarà al seu costat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Meritxell Serret.

Meritxell Serret i Aleu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera... Des d'aquí també tot el suport als atacs sexistes, masclistes i xenòfobs que a vegades, per part de l'extrema dreta, toca aguantar, no?, per part de moltes membres, no només del Govern, sinó també d'aquest Parlament. I, per tant, tota la solidaritat. (*Aplaudiments.*)

Com també tot el suport i tota la solidaritat als activistes també de Sàhara Dempeus, que han estat detinguts per part del Govern marroquí. I també reiterar sempre la demanda de que es compleixen les resolucions de Nacions Unides i que al Sàhara hi pugui haver també un referèndum d'autodeterminació com es mereix i tenen reconegut.

Sobre la moció que ens ha presentat Ciutadans, des d'Esquerra Republicana anunciem també el nostre vot en contra, perquè, malauradament, veiem, un cop més, com s'instrumentalitzen idees tan nobles com l'europeisme, la defensa de la democràcia i els drets humans, l'acollida de refugiats o la transparència i el bon govern per llançar missatges de confrontació, sembrar acusacions i dubtes en base a falses idees i manipulacions. I massa cops, per desgràcia, també ens han mostrat a moltes i a molts que sembla que no ho sàpiguen fer d'una altra manera i acaben donant ales a l'extrema dreta, com hem vist avui aquí, al feixisme, a la xenofòbia o al masclisme, i dividint i trencant la convivència i la cohesió de la nostra societat.

Aquesta moció entenem que torna a menystenir i a perseguir l'independentisme, ara amb l'excusa de la guerra d'Ucraïna i de Putin. I no ens sembla honest ni digne instrumentalitzar una situació tan greu com és la guerra d'Ucraïna per fer partidisme i politiqueria.

El president Aragonès ho ha deixat sempre molt clar –sempre–: Catalunya és i serà al costat dels demòcrates. La consellera Alsina ha parlat clar, defensant la diplomàcia i el multilateralisme al costat de les institucions europees per trobar la pau i fer front a l'autoritarisme. En aquest Parlament, en el passat Ple, amb els companys de Junts per Catalunya i amb esmenes d'Esquerra i de comuns, vam falcar la condemna a l'agressió russa defensant la democràcia i la cultura de la pau per resoldre el conflicte.

També ho va dir clar el company Ernest Maragall: «L'independentisme té un compromís democràtic i rebutja sempre qualsevol connivència amb règims autoritaris.» I, de fet, aquest Parlament s'ha pronunciat que l'agressió de la Federació Russa és un atac frontal al dret internacional i a la democràcia, que la resposta de totes les institucions, també les europees, marcarà el futur de la nostra societat i que aquí no tenim cap marge de dubte. Només podem respondre a un conflicte entre democràcies i autoritarisme reforçant les democràcies i la cultura de la pau.

Per això, no donarem suport al seu intent, amb aquesta moció, de sembrar divisió i trencar aquest consens. Refermem avui la vocació europeïsta de la societat catalana i de totes les seves institucions, que el sobiranisme està i estarà sempre al costat de les democràcies i en contra dels autoritarismes.

I reiterem que, malauradament, el perill, el perill de debò, és el nacionalisme d'estat i que malauradament a Espanya hem vist aquesta rebellia contra l'estat de dret i l'ordenament jurídic europeu amb un poder judicial massa vegades colonitzat per la dreta i la ultradreta i, a vegades, també de la mà del Govern espanyol, quan s'han menystingut i s'han ignorat les resolucions del Consell d'Europa, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, i quan estan instrumentalitzant les euroordres per perseguir i criminalitzar independentistes, com hem vist també aquesta setmana a Luxemburg.

Tampoc donarem cap suport a la seva obsessió de criminalitzar i destruir l'acció exterior de la Generalitat i de la societat catalana. Una acció exterior que és legítima, és constitucional i es desenvolupa amb rigor i transparència. I l'acció exterior catalana ha tingut i tindrà sempre vocació d'obertura, positiva, buscant respecte mutu, benestar compartit amb tots els socis i sòcies d'arreu del món, amb qui sempre actuem i hem actuat sota la guia dels principis democràtics.

I des d'aquí també expressar tot el suport i la confiança als treballadors i treballadores, grans professionals, que des de fa anys estan teixint aliances, construint cooperació, obertura de la nostra societat i que estan, tant a la Generalitat com a la societat civil, amb les entitats i ONGs, també amb estructures publicoprivades, com va ser en el seu dia el Patronat Català Pro Europa o el que és el Diplocat. Generem confiança. I aquesta acció exterior genera prosperitat i riquesa al nostre país, econòmica, social i cultural.

Per tant, deixin de criminalitzar tota aquesta feina, deixin de pretendre criminalitzar l'independentisme. Les urnes són tossudes, el que no guanyen a les urnes ho volen guanyar en altres bandes. Però tenim un president de la Generalitat republicà i independentista, amb un projecte polític legítim, democràtic i que contribueix a fer avançar. I sí, malauradament, tenim un conflicte polític encara viu i que només es resoldrà amb amnistia i autodeterminació.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Muy brevemente. Nos decía el señor David Pérez, del Partido Socialista, que ya existía una suficiente transparencia en la web. Bueno, usted recordará –usted recordará– la de veces que, como miembro de la Mesa, ha habido que denunciar la falta de transparencia de la *conselleria* de Acció Exterior y transparencia. Y también recordará un informe de Borrell sobre la ilegalidad de las embajadas, que está desaparecido en algún cajón.

En cuanto al señor Riera, de la CUP, nos ha dicho que somos cómplices de no sé cuántas cosas, pero la verdad es que aquí nos estamos pronunciando sobre una guerra que ha iniciado un tirano que se llama Putin. Esto..., la Unión Europea es un espacio de libertad y de democracia, y ustedes no tienen muy claro el concepto de democracia, y por eso será quizás que se abrazan a totalitarios, a asesinos, a secuestradores y a terroristas.

Y, en cuanto a los comunes, les diría: señora Segovia, ustedes, pues, van a votar que no a todo, como hace la CUP. Ustedes constituyen uno de los principales problemas de nuestra sociedad, que es el populismo de izquierdas unido al nacionalismo populista, y son la tormenta perfecta para las sociedades, quienes radicalizan, quienes cierran los espacios a la democracia. Y con ustedes, desde luego, como grandes desestabilizadores y tensionadores de la política en los países y en las democracias liberales, Putin estará encantado. A ustedes les preocupa si VOX cobra de Putin; a nosotros también, pero también nos importa si Podemos cobra de Venezuela y de

Irán. Y a ustedes lo que no les preocupa es de quién cobra Puigdemont o con quién se reúne Puigdemont. El señor Alay, señor portavoz de Junts per Catalunya, reconoció en la tele que tenía contactos, ¿eh? Entonces, no me diga..., no trate ahora de rebajarlos.

Y, por último, aceptamos las enmiendas 4, 5 y 8 de VOX. El resto no mejoraban el texto o eran el marco político de su partido y no del nuestro.

Gracias.

La presidenta

Bé, moltes gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda un cop acabat el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les necessitats de l'escola pública

302-00125/13

Passem ara al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les necessitats de l'escola pública, que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Nogay Ndiaye.

Nogay Ndiaye i Mir

Moltes gràcies, presidenta. Bé, aquesta moció que defenso avui és una moció de mínims, de mínims i de màxims. De mínims, perquè el mínim que podem fer per la comunitat educativa, pels i les nostres joves, pels i les docents del nostre sistema educatiu, per la població que ens ha escollit democràticament per a representar-los i que siguem la seva veu a les institucions, és..., el mínim que podem fer és demanar la dimissió del conseller Cambray. I, per tant, fent ús dels mecanismes que ens proporciona aquesta institució, instem el Govern a cessar el conseller i instem els grups parlamentaris, aquí en seu parlamentària, a aprovar la seva reprovació.

Però, com he dit, aquesta és també una moció de màxims, perquè és fruit del màxim consens, donat que recull les principals reivindicacions del comitè de vaga, que, aquest cop i per primera vegada, des de fa molts anys, és un comitè unitari que aplega tots els sindicats de l'àmbit educatiu i, per tant, mitjançant els quals tota la comunitat educativa sindicada hi està representada.

De mínims també, perquè el mínim que hauríem de garantir a la comunitat educativa i als seus i les seves treballadores és l'estabilitat laboral, sense una temporalitat fraudulenta ni un decret de plantilles que posa en perill el seu lloc de feina, any rere any; l'accés de tots els infants i joves a l'educació, sense cap barrera discriminatòria, garantint l'equitat i la igualtat d'oportunitats; el mateix sou pel desenvolupament de la mateixa feina, i amb això em refereixo al personal d'FP, que hauria d'estar ja incorporat al personal d'educació secundària.

També de mínims, perquè el que hem de garantir és un lloc de treball que garanteixi el temps adient per a la programació del curs, l'organització dels grups, de les programacions, i que permeti la coordinació entre matèries i departaments per a l'elaboració de projectes més competencials, i no dependre d'un calendari improvisat, sense consens i que no té gens en compte el personal docent.

De mínims també, perquè el mínim que podem garantir és la democràcia als centres, perquè els equips directius, dèspotes, com el nostre conseller, que ens ha fet el favor d'acompanyar-nos, no puguin decidir (*alguns aplaudiments*) per i en lloc de les docents.

De mínims també, perquè hem de garantir la recuperació del poder adquisitiu dels i les docents, previ a les retallades, i que es reconegui la seva antiguitat, que els

sexennis tornin a ser als sis anys i no canviïn de categoria ni de nom, per dir-se «estadis», per poder passar-se a cobrar als nou anys.

I també de mínims, perquè el mínim que podem garantir a la nostra escola, l'escola catalana, és que sigui pública i en català.

I de màxims, perquè l'educació és un dels pilars més fonamentals de la nostra societat. Per això, per al nostre sistema educatiu, hem de garantir la màxima inversió, i, per tant, com a mínim, la inversió del sis per cent del nostre PIB. No podem emmirallar-nos en sistemes educatius d'altres països europeus i no arribar ni a la meitat de la inversió que ells fan en educació.

Aquests dies, en aquesta mateixa cambra, els diferents grups parlamentaris heu anat sortint demanant, d'una banda, la desobturació de la situació i, de l'altra, directament el cessament o la dimissió del conseller.

Per tant, senyors i senyores diputades, ara, avui, aquí, en els propers minuts, vos-tès tindran l'oportunitat de votar i aprovar la reprovació del conseller. I espero i desitjo que siguin conseqüents amb els discursos i peticions que han realitzat durant aquests dies i votin amb responsabilitat. Demostrin que no només han estat paraules, que no només ho han demanat perquè ara és el tema de moda. Demostrin que ho volen de veritat, demostrin a la comunitat educativa que estan al seu costat. Perquè la reprovació pels diferents grups parlamentaris provocarà que realment el Govern decideixi si vol jugar o no al joc amb les nostres regles. Aquesta reprovació posarà les cartes a sobre de la taula, i serà decisió del Govern decidir què farà a partir d'ara. Per tant, votin a favor de la seva reprovació.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té ara la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Conseller, miri, fa setmanes que arrosseguem una crisi educativa sense precedents a les darreres dècades, una crisi provocada per les formes d'un conseller que no ha entès que els canvis educatius, que la política educativa s'ha de desplegar amb la complicitat de la comunitat educativa, especialment amb les direccions, amb els claustres dels centres educatius; amb diàleg, aquest diàleg que tant exigeixen, però que no practiquen, i cercant l'acord, i, evidentment, mai en contra seva ni amb l'oposició contrària de les famílies.

Costaria a dia d'avui trobar un sector satisfet amb la gestió del conseller: ni els sindicats, ni les direccions, ni les famílies, ni la concertada, ni els ajuntaments, ni els moviments de renovació pedagògica; ningú.

I ens preguntem com pot ser que això sigui així en un context pressupostari que no és el de les retallades del 12, sinó que és de creixement, degut a l'arribada de recursos del Govern estatal i de la Unió Europea, i veient, com es veu, el final de la pandèmia. L'hi dèiem ahir al conseller: per la seva actitud inflexible, fins a cert punt arrogant, que no ha cercat les complicitats necessàries per assolir un acord social. I han passat, com deia, moltes setmanes: hi ha hagut mobilitzacions, que poden continuar el tercer trimestre; tancaments; revolta dintre del Consell Escolar de Catalunya; una vaga de cinc dies, i a dia d'avui no està garantit que el proper curs comenci amb la tranquil·litat i normalitat necessàries. I al Grup Socialistes i Units per Avançar això ens preocupa, i molt.

Ahir el nostre grup feia una proposta al Govern, una proposta sincera, per abordar una situació de crisi que viu Catalunya. Proposàvem un pla de xoc, una modificació pressupostària, per recuperar el proper curs les condicions laborals del professorat, anteriors a les retallades, essent com som l'única comunitat autònoma que encara no ho ha fet; per desplegar de manera immediata el sistema educatiu inclusiu.

Vull recordar que tenim un decret de 2017 que Esquerra va posar en un calaix. Urgeix fer-ne el desplegament, però també aportar els recursos docents i no docents necessaris de suport a totes les etapes educatives i a tots els centres educatius de Catalunya. Això és un dret i ja no pot esperar més.

I també per oferir una formació professional moderna i puntera, a l'alçada del nostre model productiu, dotant-la dels recursos necessaris, amb un servei d'orientació que no tenim; amb una prospecció de necessitats formatives sectorials i territorials que no s'ha fet, que sigui dual, que sigui gratuïta.

I, evidentment, pel finançament necessari per al sosteniment de l'etapa educativa zero-tres i el compromís d'avançar cap a la universalització per garantir, precisament, aquest accés universal.

Doncs, bé, la nostra mà estesa no va ser massa escoltada. No es va recollir el guant, potser perquè ja va bé l'excusa de que no hi ha recursos en l'actual pressupost. Però s'equivoquen. Si a alguns..., a nosaltres no ens va bé el conflicte educatiu; a alguns els hi pot anar bé que es cronifiqui aquest malestar, però res més lluny del que voldria el PSC.

Venim de molts anys difícils, d'abandonament de l'educació, i avui en paguem les conseqüències. Falta equitat, resultats educatius millorables i malestar del conjunt del professorat.

I el meu grup vol contribuir a resoldre la situació, perquè l'educació és una prioritat del país: sense oportunitats educatives, no hi ha futur. I hem de fer el que estigui a les nostres mans per donar tranquil·litat a la comunitat educativa per fer la seva feina, aportant recursos de manera immediata de cara al proper curs, que són necessaris, i impulsar els canvis amb acord, amb diàleg.

Però el conseller ho posa difícil, cada dia i cada minut ho posa més difícil: ni fa re ni es deixa ajudar. I, sincerament, entenem un debat sobre si s'ha de demanar o no la destitució del conseller, però sobre la reprovació? Si aquest conseller ja ha estat reprovat, la ciutadania i el sector educatiu l'han reprovat en el seu conjunt de manera unànime; totes les associacions de famílies també han demanat la seva dimissió.

Per tant, què diem? Busquem solucions; escoltem la comunitat educativa. Vol avançar el curs? D'acord. Fem-ho amb garanties d'equitat. I s'ha de reconèixer que a dia d'avui no hi ha hagut capacitat d'explicar quina serà l'oferta a les tardes de setembre: si seran extraescolars, si serà un servei de menjador ampliat, quan ja sabem els conflictes que passen en aquest espai, si serà la mateixa oferta a tot arreu, si tindrem diferències... Ens preocupa, i molt.

I, molt important, reverteixi les retallades en les condicions laborals del professorat: garantim el retorn a les divuit hores a secundària i vint-i-tres a primària, més les sis hores de coordinació, el proper curs. El pressupost no serà un problema si hi ha voluntat política del Govern: recolzarem una modificació pressupostària per fer-ho possible el proper curs.

I, evidentment, reprenguin immediatament la negociació amb el comitè de vaga per voluntat de..., per trobar i arribar realment a acords.

I, pel que fa a la resta de punts, votarem a favor de garantir l'equiparació salarial entre el professorat de secundària i el tècnic d'FP. No donarem suport a la transitorietat de tres anys per a l'aplicació dels currículums, perquè el que volem és que s'impulsi i que es donin els recursos formatius necessaris per a un bon desplegament d'aquests currículums. I no votarem tampoc a favor de la supressió del decret de plantilles, perquè el que volem és revisar-lo; entenem que el que caldria fer és revisar-lo i millorar-lo.

Pel que fa a la llengua, nosaltres pensem que el català ha de continuar sent, evidentment, llengua vehicular, que és una llengua que requereix una especial protecció, però que el castellà, com a llengua oficial, també ha de tenir el reconeixement de llengua d'aprenentatge per garantir aquest ple domini de les llengües que volem

per als nostres joves. Per tant, no votarem cap punt que plantegi l'incompliment de cap sentència judicial o que el català sigui l'única llengua vehicular a l'escola.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Anna Erra.

Anna Maria Erra i Solà

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Davant d'aquesta moció de la CUP, m'agradaria remarcar que nosaltres com a Junts volem un sistema educatiu de qualitat, inclusiu i equitatiu per tal d'aconseguir l'èxit educatiu i la formació integral de tots –tots– els alumnes. I el nostre model es basa en un sistema de dos pilars fonamentals: la immersió lingüística i el Servei d'Educació de Catalunya.

En aquest sentit, volem superar la dicotomia entre centres públics i concertats per avançar cap a una integració social real i efectiva dins d'un projecte comú. Per això, avui que la CUP ens porta una moció sobre les necessitats de l'escola pública, m'agradaria puntualitzar que per nosaltres com a Junts ens falta la visió conjunta de tot el sistema educatiu del nostre país. Les millores, la defensa de la no implantació de la sentència, la immersió lingüística, el currículum, el calendari..., molts dels temes que parreu a la vostra moció afecten el conjunt del sistema. Nosaltres no som excloents; treballem, escoltem i defensem a tot el sector educatiu del país.

Dit això, també els hi diré que nosaltres no demanarem el cessament ni la reprovaçió del conseller, però sí que li demanarem al conseller..., que la realitat i el mal-estar del món educatiu ho demostren, que alguna cosa ha fallat; caldrà revisar la comunicació i millorar la relació amb la comunitat educativa. Sabem que per part de la conselleria ja s'està fent, però sí que li demanem al conseller: diàleg, diàleg i diàleg, que no es deixi de dialogar i que es treballi per aconseguir el màxim consens i acords possibles.

També voldria comentar el punt de la moció que tracta sobretot de la llengua. Nosaltres demanem no aplicar la sentència del TSJ que ens obliga al vint-i-cinc per cent del castellà a les aules. Nosaltres en aquest punt de la moció hi estem totalment d'acord i hi votem a favor. No volem que s'apliqui. Per aquest motiu i amb la voluntat de protegir els centres, el Parlament va prendre la iniciativa davant de quatre grups polítics de treballar per fer una modificació de la llei de la política lingüística per tal de fer una normativa legal per protegir-nos de les ingerències judicials. Un acord que sobretot ha posat, per davant de tot, el país, la llengua, les escoles, abans que el partit, per així poder evitar el compliment de la sentència; proposta que, després d'aquest acord polític en el Parlament, com a Junts estem treballant també per aconseguir el consens amb tota la comunitat educativa i amb les entitats socials en favor de la llengua.

També els hi diem, al Grup de la CUP, que, per davant de tot, cal protegir els centres, ja que no volem que caigui sobre ells cap tipus de responsabilitat jurídica. Per això, els hi demanem que se sumin a aquesta proposta: la proposta nostra és no aplicar, però protegir. Si fem només la seva proposta, és només aplicar, i això ens preocupa, perquè ens quedem a mitges.

Cal recordar que nosaltres ja vam avisar del perill que ens portava la nova llei Celaá, que no blindava el català, i ens vam quedar sols, perquè vostès tampoc ens van creure i van votar-hi a favor. I ara ho estem veient: encara es vol i es pot aplicar aquesta sentència.

També en aquesta moció volem reafirmar el nostre compromís i preservació de la immersió lingüística. La immersió lingüística està garantida; la LEC no s'ha tocat, la immersió està intacta. El català com a llengua vehicular a tot el sistema educatiu no es qüestiona. Forma part de l'ADN de Junts. És una línia vermella. Ara, sí

que cal que a partir del decret i dels recursos que el departament elabori reforcem, avaluem el compliment d'aquesta immersió a les escoles.

I m'agradaria dir-los, per acabar, que ser professor o professora és una tasca laboriosa, difícil i de vegades esgotadora –ho conec bé, m'hi he dedicat més de vint-i-dos anys–, molt més del que la gent es creu. A vegades es pensa que treballar amb nens i nenes, amb adolescents, és fàcil, i sovint només es parla de les seves festes o de les seves vacances, com si només la queixa fos per arribar a la seva millora de la seva comoditat professional. I els hi he de dir que fer de professor i bon professor és una feina ingent, que cal molta vocació. I tots els professors que hi treballen –tots, en conec prou– segur que treballen i treballen per millorar les capacitats dels joves, perquè sabem que aquests són els joves del nostre futur. Ara bé, això sí, és clau escoltar la seva veu. Però també sabem –i el món educatiu ho sap– que també hi han de posar de la seva part. Els professors i les professores saben que estan en constant canvi i renovació i que la incertesa forma part del seu temps i del seu entorn professional. Canviar constantment en la professió d'ensenyar és necessari. El sistema educatiu ha d'accelerar si no vol perdre el pas o quedar-se obsolet, i això, que és inevitable, també és bo i necessari. Però, això sí, cal que sigui amb ells i no sense ells; cal tenir-los al costat i sumar junts per enfrontar tots els canvis que ens venen i que ens calen, per tal de fer amb aquest benestar que pugui tenir finalment la comunitat educativa tots aquells canvis per portar-nos a una millor educació per al segle XXI.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller, diputades, diputats. Impecables i implacables en la defensa del català, del model d'escola catalana i de la cohesió social que suposa; ni un dubte, ni una lliçó, ni desgast polític amb la llengua i l'escola. No ens trobareu, a la gent d'Esquerra Republicana, utilitzant-ho, perquè és un tresor social. I si una cosa fem i farem és buscar eines per protegir la llengua catalana, fomentar-la i millorar-ne l'aprenentatge en un model que volem de país, no de part de país. (*Alguns aplaudiments.*)

De fet, l'estratègia de desgast és tan clara en aquesta moció que avui ens presenten que, per intentar aconseguir la reprovació del conseller, han decidit renunciar explícitament a la referència de la immersió lingüística que duïen en aquest punt. Si tira endavant la reprovació és perquè avui la CUP busca el suport del PSC i de la dreta de l'arc parlamentari a costa de la immersió, només per desgast. (*Aplaudiments.*) I ens dol profundament, perquè no va d'això. Necessitem l'esperit de consens dels anys vuitanta que va tirar endavant la llei de normalització lingüística i no deixar que qualli la idea de que el català és només la llengua dels independentistes. Volem buscar eines per avançar i protegir la llengua que recula a l'escola, i a nosaltres no ens serveix encallar-nos en el desgast.

Com en la llengua, volem buscar respostes també al malestar que hem sentit aquests dies al carrer –en recollim les demandes dins i fora de les mocions–, però sobretot també demanem responsabilitat a tothom per negociar, també en el marc de les meses sectorials, i mantenir la negociació oberta per fer-la reeixir, sobretot perquè a vegades no veïem altres coses.

Mirin, Educació ha assumit el setanta per cent de les reivindicacions dels sindicats de l'ensenyament per a un acord; deu de les catorze mesures s'han desencallat: una hora menys de classe a la setmana, menys alumnes per aula, reducció de ràtios, no fer terços de jornada sinó mitges jornades, incrementar el personal d'atenció di-

recta a l'alumnat, equiparar els salaris a l'FP, estabilitzar el personal interí i pacte d'estabilitat –serà menys de deu per cent l'any 24–, es podrà aplicar el nou currículum en una transitorietat de tres anys –aquí hem presentat la transacció amb la diputada–, defensar la immersió i assumir la responsabilitat des del departament, les dues hores de reducció per a majors de cinquanta-cinc anys seran hores lectives. Negociació real: deu de catorze.

I, d'acord amb això –i concretant amb els punts de la seva moció–, dèiem: responsabilitat del departament en l'aplicació de la immersió –tota i més–, tal com ho determina l'article 15 de la LEC, que es manté la immersió lingüística perquè volem el nostre model i protegir-lo. I és evident que el departament assumeix responsabilitats com presentar acord de govern sobre la defensa del català, les declaracions del propi conseller i elaborar un decret de desplegament del règim lingüístic del sistema educatiu.

El seu no al currículum. Agraïxo la transacció de nou, perquè saben que el departament s'ha mogut amb la transitorietat dels tres anys. També la transacció a què hem arribat de la formació professional per a l'equiparació del professorat.

I, després, demanen el restabliment de l'horari lectiu per a tot el personal per al curs 22-23. L'acord o la proposta d'acord del departament és fer primària el curs 23 i secundària el curs 24 –una inversió, per cert, de 170 milions, equivalent a quaranta instituts.

Pel que fa al calendari escolar, miri, per nosaltres avançar-ho és un criteri pedagògic, substancial per a la igualtat d'oportunitats. Ja ens sorprèn que el Partit Socialista s'hi oposi, perquè és una mesura bona per als alumnes i la conciliació familiar, i ho saben perquè ho van intentar el 2009. Tenen l'oportunitat de tornar-hi, encara que l'Ernest Maragall, conseller aleshores, ara sigui d'Esquerra Republicana, però en tenen de nou l'oportunitat. (*Alguns aplaudiments.*)

En resum, sumarem on podem sumar amb criteris pedagògics i de consens –no jugarem al desgast. Avui demanen reprovar el conseller que ha posat fi al finançament públic a les escoles que segreguen per sexe; avui demanen reprovar el primer conseller que planifica la baixada de ràtios; avui demanen reprovar a qui accepta el setanta per cent de les reclamacions de la comunitat educativa, malgrat les dificultats per negociar. Nosaltres demanem mirada llarga, tornar a centrar el debat en la necessitat de posar l'alumne al centre i entomar conjuntament una transformació educativa.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyors diputats, molt bona tarda. Que existe en el seno de la comunidad educativa un clamor apabullante en contra del *conseller* González-Cambray es tan obvio que ni los mismos socios del Govern pueden disimularlo.

Borrador unilateral del currículum, conocido gracias a una filtración en prensa, que fulmina el esfuerzo y el conocimiento; desastrosa gestión de las plazas de formación profesional; falta de equiparación salarial del profesorado de formación profesional; acoso a la escuela concertada y persecución de la diferenciada y la especial; adoctrinamiento sexual en las aulas; desacato de la sentencia del Tribunal Superior de Justicia del veinticinco por ciento de las enseñanzas de español en las aulas, en las escuelas; imposición del nivel C2 de catalán para todos los profesores; falta de determinación firme y clara, inmediata, para acabar con los barracones, con la lacra de los barracones escolares y con la inestabilidad, de manera inmediata, de

los profesores interinos; desastrosa gestión de la crisis de la sexta ola del covid, que ha dejado miles de plazas de profesores sin cubrir, y, finalmente, el anuncio por el señor Aragonès y su *conseller* de Educació del adelanto del curso escolar sin consensuar absolutamente con nadie, *porque yo lo valgo*.

Esta lista de agravios la venimos denunciando desde VOX desde toda la legislatura. Son anomalías provocadas y enquistadas por la falta de circunspección del *conseller* González-Cambray, por su manera de proceder caciquil, tan alejada de la realidad como del consenso y del contraste de pareceres. Por ese motivo en los dos últimos plenos y también en la última comparecencia en comisión le hemos pedido al señor González-Cambray su dimisión.

Vemos que en la presente moción de la CUP se han sumado, los señores de la CUP, a nuestra demanda de reprobar y cesar al señor González-Cambray. Bienvenidos. Y los señores del PSC, ¿se suman a la reprobación? Es que no lo he entendido muy bien cuando ha hablado la diputada Niubó. Me ha parecido entender que no, pero a lo mejor no estoy en lo cierto, porque, si fuera que no, menudo papelón después de tanta queja.

Por otro lado, aunque en su moción solo hablan de la escuela pública, mal que les pese, cientos de miles de ciudadanos catalanes han elegido el modelo de escuela concertada en virtud de su libertad y del artículo 27.3 de la Constitución española, porque les ha parecido así conveniente. Y en esa escuela concertada trabajan miles de profesionales, igual –igual– de excelentes que los de la pública y que sufren las mismas disfunciones, los mismos problemas que en la escuela pública. Haciendo extensivas a la escuela concertada ciertas reclamaciones que proponen ustedes solo para la pública, secundaremos algunos de los puntos de esta moción, puesto que son peticiones que en VOX venimos exigiendo sin fisuras a lo largo de toda la legislatura, como he dicho anteriormente.

En lo que sí que no estamos de acuerdo en absoluto es en su plan totalitario de imponer el monolingüismo a través de la mal llamada «inmersión lingüística», saltándose a la torera la realidad sociolingüística de Cataluña, la sentencia del veinticinco por ciento del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, y silenciando el ridículo seguimiento que ha tenido la huelga que han promovido ustedes, el día 23 de marzo, y que ha tenido un seguimiento ínfimo –un seis por ciento en la pública y un tres por ciento en la concertada.

No obstante, tengo que decirle, señora Ndiaye, que esta moción, incluso en los puntos en los que coincidimos, es papel mojado, está deslegitimada, a pesar de su vehemencia en defenderla, totalmente por la incoherencia existencial de la CUP. Me explicaré. En 1335 don Juan Manuel escribió *El Conde Lucanor* y puso en boca de Patronio el siguiente apólogo o fábula. En el ejemplo 5 lo encontrará, si quiere leerlo. Un negro cuervo capturó con su pico un pedazo de queso y se enfiló por un árbol con la intención de comérselo para que nadie le molestase. Pasó por allí un zorro, y al verlo le halagó diciendo: «¡Qué plumas más bellas tienes!, ¡qué ojos!, ¡qué pico!, ¡qué vuelo tan extraordinario! Todo en ti es fabuloso. ¿Me podrías decir si también tu canto es así de maravilloso?» El cuervo, lo que hizo es: en medio de ese halago constante, abrió el pico para entonar su canto, le cayó el pedazo de queso, el zorro pasó por allí, lo cogió y, evidentemente, era ese su propósito y salió ganando con su perspicacia. (*Alguns aplaudiments.*)

La CUP ha dado soporte al Govern. Votó a favor de la investidura del señor Aragonès, recibiendo esos halagos, ¿eh?, y prebendas. Ahora sus lamentos no sirven de nada, que lo sepan; son estériles, son lágrimas de cocodrilo.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Després d'aquesta interpretació d'*El Conde Lucanor (rialles)*, dono la paraula al senyor Joan Carles Gallego, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bona tarda. Hi havia malestar a l'educació catalana, ho sabíem –hi havia malestar. Malauradament, el malestar s'ha convertit en conflicte. Clar, algú deu ser responsable de convertir el que és malestar en conflicte. Algú deu ser responsable de no haver detectat que en el sistema educatiu català hi havia un malestar latent. Entre els professionals de l'educació? Certament. També entre el conjunt de la comunitat educativa. Alguna cosa no rutllava. No era només la gestió de la pandèmia feta pel Departament d'Educació sota improvisacions continuades i demandes contradictòries als centres. No era només aquest, el malestar; el malestar s'arrossegava ja d'abans de la pandèmia.

El malestar s'arrossegava aproximadament des de l'any 2012, quan de manera unilateral es van imposar unes retallades. Sí, no només unes retallades pressupostàries; es va imposar l'incompliment unilateral dels acords subscrits en les meses de negociació legalment establertes. Acords subscrits l'any 1993, 2005, 2007..., 1995, també –me n'he descuidat alguns. Acords establerts que havien establert les jornades laborals dels docents, la gestió de les bosses d'interins, la gestió de les condicions de treball del personal substitut, la sisena hora, en el seu cas, qüestions retributives amb relació al personal. Es van anar incomplint un darrere l'altre aquells acords que s'havien subscrit.

Aquells acords que s'anaven retallant, retallant i retallant acabaven generant un malestar real en el sistema educatiu, que entomaven els professionals de l'educació, que el sofrien, aquest malestar directe, però que el contrarestàvem amb el voluntarisme sempre de posar l'alumnat en el centre del procés educatiu i atendre'l. I aquest malestar estava..., s'agreuja, evidentment, amb la pandèmia, per la mala gestió que es fa, amb aquestes demandes contradictòries i burocratitzades que es fan als centres. Però, malauradament, aquest malestar es converteix en conflicte, perquè el responsable de detectar aquest malestar i convertir-lo donant-li la volta, intentant-lo solucionar, l'agreuja amb noves imposicions unilaterals de canvis en un sector que ja estava molt tensionat.

I aquí tenim un problema. Qui no ha estat capaç d'entendre que al sistema educatiu hi havia malestar i, per tant, ha convertit el malestar en conflicte i que després no ha sigut capaç de gestionar aquest conflicte, difícilment ara, que el conflicte, malauradament, està instal·lat i radicalitzat, està en capacitat de poder trobar la sortida normal, necessària, en aquest conflicte per la via d'un acord, d'un consens amb la comunitat educativa i amb els representants legals dels treballadors i treballadores de l'educació. Aquest jo crec que és un dels elements pel qual nosaltres donarem suport a la moció presentada, a tots els punts de la moció presentada.

Quan es planteja la reprovació o el cessament del conseller no és mera retòrica, és el reconeixement de la incapacitat per gestionar un conflicte d'aquell que no ha sigut capaç de detectar que hi havia un malestar real en el sistema educatiu i no ha pogut liderar la sortida d'aquest malestar. Perquè aquesta és la responsabilitat que ha d'entomar un conseller si vol liderar, precisament, el funcionament del sistema educatiu català per a la millor atenció educativa dels infants. Si no ho ha fet, difícilment avui està en condicions de fer-ho.

Podria estar en condicions de fer-ho si és capaç també de complir les demandes que avui hi han sobre la taula, que són, fonamentalment, diàleg i negociació, consens, construir acords, que és també posar els recursos i els compromisos necessaris per revertir aquestes retallades i dotar de les bases materials necessàries perquè el sistema educatiu funcioni. I és també entendre que hi han determinats canvis que necessiten de temps per ser transitats, perquè els canvis sempre generen resistències

—ho sabem. Però, si volem que els canvis siguin possibles, hem de vèncer les resistències a través del diàleg, del consens i del temps per a la planificació i perquè els canvis puguin ser efectius. Si no, els canvis fracassen.

Per això, nosaltres votarem, evidentment, totes les propostes que se situen en la moció presentada per la CUP, perquè entenem que situen quin és el conflicte i posen vies de sortida en aquest conflicte.

Res més, i gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados... Bien, señor González-Cambray, consejero de Educación, de entrada debo decir que no puedo evitar que, por mi propia naturaleza, me sepa relativamente mal ver la situación que usted atraviesa, porque, efectivamente, ha conseguido usted concitar prácticamente la unanimidad de esta cámara en relación con la necesidad de que usted abandone su cargo como consejero de Educación, y la exigencia al presidente de la Generalitat de que le cese por su falta de diálogo con la comunidad educativa y por su falta de pericia a la hora de liderar esta consejería, este departamento tan importante para el Gobierno de la Generalitat.

Admito, sinceramente, que no me gustaría estar en su piel, porque, ciertamente, ha conseguido usted algo difícil de conseguir en este hemicycle: poner de acuerdo a todo el arco parlamentario, desde la CUP hasta VOX, sin excepción. Admiten que lo mejor para la educación en Cataluña sería que usted abandonase el cargo o que el presidente de la Generalitat le cesara.

Desde este punto de vista, yo sí que creo que a usted se le ha de afeer algo muy importante, que es su falta de diálogo en cuestiones tan importantes como la introducción del nuevo calendario escolar de cara al curso que viene. En este sentido, nosotros ya manifestamos el otro día en comisión que no es tanto el fondo de la cuestión. El fondo de la cuestión nos parece, cuando menos, atendible, no nos parece un disparate. Pero nos parece que es incomprensible que usted haya tomado esa decisión de forma unilateral, desatendiendo por completo las indicaciones del Consejo Escolar. Y creemos que, a este respecto, lo normal sería que se atendiera la reivindicación de ese Consejo Escolar en cuanto a una moratoria de un año para la entrada en vigor o no de ese nuevo calendario escolar.

Por lo demás, en estas intervenciones que me han precedido yo he oído toda esa retahíla de lugares comunes, de falsedades, de falacias que rodean el debate sobre la lengua en Cataluña. El debate sobre la lengua en Cataluña es un debate, digamos, de líneas rojas, es un debate vetado al debate racional, al debate de las ideas, a un debate abierto, sereno, tranquilo, exento de maximalismos identitarios. Y por eso, de hecho, las propias palabras que se utilizan están vacías de contenido. La propia palabra «inmersión» no significa lo que muchos catalanes creen. La inmersión lingüística es, sencillamente, el modelo que pretende..., o que hemos tenido hasta ahora en Cataluña, que es el de hacer todas y cada una de las horas lectivas en catalán.

Es evidente que, en una sociedad bilingüe, la pretensión de que todos los niños, nuestros hijos, se eduquen en una sola lengua, cuando la sociedad catalana es naturalmente bilingüe, es absolutamente contra natura. No tiene ningún sentido, en una sociedad bilingüe, introducir un sistema o imponer, implantar un sistema absolutamente monolingüe. Por eso nosotros no podemos votar a favor de los puntos que hablan de la cuestión lingüística.

Y, sobre todo, nos gustaría, desde el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, que hubiese un debate abierto a este respecto. Yo hace mucho tiempo que, desde esta tribuna,

y mis compañeros de Ciudadanos lo han hecho repetidamente..., que reivindicamos la necesidad de ese debate, porque estamos convencidos de que la sociedad catalana, si tuviese una información verdaderamente rigurosa, verdaderamente completa, sobre lo que supone ese sistema de inmersión lingüística, podría tener la capacidad de decidir sobre un modelo lingüístico, el modelo educativo que mejor se ajustase, se adecuase, a la naturaleza, a la textura de la sociedad catalana.

Y, en ese sentido, pues, yo creo que es evidente que la escasa presencia de castellano no se justifica por ningún lado. El problema, insisto, es que aquí hay líneas rojas: la línea roja de la inmersión lingüística, la inmersión lingüística no se toca. Bien, yo creo que eso nos perjudica como sociedad. Yo creo que eso perjudica, además, paradójicamente, a la lengua catalana, genera una sensación de alejamiento sentimental de muchos catalanes con relación a la otra lengua de los catalanes, al catalán en este caso, y creo que, desde ese punto de vista, el nacionalismo le está haciendo un flaco favor a la propia lengua catalana.

En cuanto a esta moción, es verdad que tiene puntos que son razonables, que nosotros vamos a votar a favor de ellos en aquello que nos parezca asumible. Nos parece increíble y surrealista que se le pida al Govern..., no hace falta que se le pida, porque el Govern ya lo hace *motu proprio*, pero, en todo caso, que se le pida al Gobierno, al Govern, que incumpla la sentencia del veinticinco por ciento de castellano en las aulas. Pero, en todo caso, sí hay puntos que nos parecen asumibles. Y, por tanto, en todo aquello que nos parezca bueno para la comunidad educativa y para nuestros niños, votaremos a favor.

Gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Nogay Ndiaye.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. Bé, m'agradaria començar amb la senyora Niubó. Vostè ha dit que no val la pena, no?, reprovar el conseller, perquè ja ha estat reprovat per la comunitat educativa, però acabo de ser coneixedora que el seu partit ha retirat l'esmena. M'agradaria saber si és així. *(Pausa.)* És així. Doncs, si realment està tan convençuda de que no cal perquè ja tota la comunitat educativa l'ha reprovat, voti a favor del nostre punt 2, que diu: «Cessar el conseller d'Educació perquè no ha estat capaç de dialogar i arribar a acords amb la comunitat educativa.»

Bé, com hi feia referència la senyora Palacín, deia que nosaltres hem estat disposades a retirar el punt que parla de la llengua, i no és cert. És a dir, el nostre punt 7 diu: «Reprovar el conseller d'Educació per la seva manca de resposta a les demandes de diàleg i negociació de la comunitat educativa, per la seva manca d'atenció a les seves propostes i per no garantir el model.» Però és que nosaltres defensem aquest model i el tenim inclòs a la resta de punts. Per tant, seria un aspecte reiteratiu al que..., no és que hi hem renunciat; simplement, seria una qüestió de redactat.

Tot i així, la senyora Niubó ha decidit no posicionar-se. Tot i haver presentat una única esmena, només en aquest aspecte, i haver decidit acceptar-la des del nostre grup parlamentari, vostès s'han tirat enrere. I potser el que hauríem de reconèixer és que estan duent a terme un tripartit encobert, o té alguns interessos amb els partits de govern pels quals no vol reprovar el conseller, perquè jo l'he sentit en aquesta cambra i en les diferents comissions demanar la seva dimissió. Per tant, aquesta passa enrere és, com a mínim, qüestionable.

Quant a la companya de Junts, que deia que acataven la sentència i que estaven a favor de la llengua. Repeteixo les paraules de la meua companya aquest matí: s'han venut la llengua, i, si no, llegeixin la proposta que va presentar el Síndic de Greuges.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquest punt, d'aquesta moció, es farà aquesta tarda un cop substanciat el proper punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'educació

302-00126/13

La moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'educació, que ha presentat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bona tarda, de nou. Agrair les esmenes presentades, agrair també a qui ha fet l'esforç per transaccionar. Maleir també no haver arribat ahir a temps a registrar una darrera transaccional, però espero que no hagi malmès, això, el treball fet al voltant d'una proposta inicial que entenc que és assumible.

Manca de diàleg, manca d'autocrítica, manca d'empatia amb els representants legals dels professionals de l'educació, per un cantó; unilateralitat per imposar canvis, embolicar-se en la posició inicial, intent de confrontar el col·lectiu docent amb la societat, aquest és el rerefons de la moció que hem presentat.

I el que reclamem és un marc de diàleg efectiu i permanent amb la comunitat educativa, perquè els canvis no s'imposen, perquè la unilateralitat mai consolida cap procés, més aviat els malmet, els perverteix. Canviar el calendari, canviar el currículum, canviar el model de finançament de zero-tres requereix diàleg, requereix consens, implicació dels diferents sectors afectats per fer-los possibles i efectius. Del contrari, els canvis generen, com estem veient, conflicte. Les resistències pròpies al canvi el poden fer fracassar si no has generat dinàmiques d'implicació de tots i totes.

Per això demanem la moratòria del calendari, que permeti construir un nou consens amb la comunitat educativa per fer-lo efectiu. Per això demanem negociació i acord amb els representants legals dels treballadors, per fer efectiva la reversió de les retallades que tant malestar docent estan generant. Per això demanem diàleg i consens i lleialtat institucional amb les administracions locals pel que fa a l'educació infantil, per fer efectiva la seva generalització i la seva gratuïtat.

La moratòria del calendari escolar és una demanda del Consell Escolar de Catalunya. És una demanda, per tant, del conjunt de la comunitat educativa, de les famílies, dels professionals de l'educació, de les administracions locals. Perquè si volem canviar el calendari necessitem consensos, i necessitem temps per planificar el canvi. Entossudir-se en no parlar de la moratòria, en no assegurar-se amb la comunitat educativa per concretar la moratòria, és voler fer fracassar el canvi. El que cal és entendre que amb la comunitat educativa a través d'una moratòria podem construir un calendari efectiu que serveixi per als nois i les noies poder estar més ben escolaritzats, però també perquè es puguin dotar de tots els recursos necessaris per donar l'atenció integral en el seu procés d'aprenentatge.

Les imposicions unilaterals hem dit que duen el conflicte. No estem davant d'un simple malestar fruit de la mala gestió que el departament ha fet de la pandèmia en el funcionament escolar –improvisant, canviant criteris, sobrecarregant burocràcies, no dotant de recursos...–, que també. La mala gestió el que ha fet és posar en evidència les retallades, les imposicions unilaterals del 2012, l'incompliment unilateral dels acords subscrits en mesos de negociació legalment establertes els anys 93, 97, 2005, 2007 i 2010, entre el departament i la representació legal dels treballadors –els sindicats. Una imposició unilateral sense negociació de modificacions en la jornada docent, en els complements retributius, en el pacte d'estabilitat del personal in-

terí, en la gestió de les bosses d'interinatge, en la gestió de les condicions laborals de les substitucions, en la sisena hora, en els ajuts a les colònies extraescolars, etcètera.

Per això la moció insisteix en la necessitat de dotar dels recursos suficients per revertir aquestes retallades, aquestes imposicions unilaterals, reprendre aquells acords, aquelles condicions de treball que tenen a veure, i molt, amb la qualitat educativa, amb el temps necessari per a l'atenció individualitzada a l'alumnat, per a la coordinació dels equips, per a la relació amb les famílies i per a la dignificació professional.

Sense negociació efectiva, sense recursos compromesos i calendaris de reversió creïbles i justos, el conflicte seguirà viu, i un conflicte enquistat no és bo per a ningú, ni per als professionals de l'educació ni per a l'alumnat, ni per al Govern ni per al país.

I, per últim, la moció proposa una via de solució possible, realista, justa, amb el problema existent al conflicte que avui es viu a l'Hospitalet de Llobregat, on la comunitat educativa d'un centre, l'Acadèmia Cultura, que alguns dels seus representants estan aquí amb nosaltres, un centre fortament arrelat al barri de la Torrassa, en una zona d'alta densitat demogràfica, sense espais disponibles per a nous equips, amb necessitats clares d'escolarització, reclama a l'Administració educativa una solució per la via de la integració a la xarxa pública.

Estem davant d'un problema d'escolarització real, i és un clam de famílies i docents, la voluntat de solucionar-ho. Estem davant d'un centre amb voluntat de ser públic, arrelat al territori, que satisfà clarament les necessitats d'escolarització. No fer-ho és abocar els infants a sobreràtios, a desplaçaments innecessaris, a la pèrdua de referencialitat educativa de l'alumnat i potser al fracàs i a l'abandó escolar. Hi ha una solució possible, i hem situat que hi ha un consens polític per abordar els canvis necessaris per fer possible la solució a aquest conflicte real que avui existeix i que afecta moltes famílies de l'Hospitalet.

Aquestes són, a grans trets, les línies de la nostra moció. Cal superar la manca de diàleg; cal que el conseller assumeixi la necessitat d'autocrítica, i cal sortir d'aquest plantejament de *mantenella y no enmendalla* en què està instal·lat. I cal entendre que abordar una moratòria en el calendari escolar és una demanda de famílies, de professorat i també de les administracions locals.

La presidenta

Seguidament, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Conseller... S'han dit ja moltes coses a la moció anterior, però volem també posar en valor la moció de comuns, perquè ens sembla que és una moció molt completa. També agrair que se'ns hagin acceptat la majoria d'esmenes.

Però voldria començar pel final. Urgeix que aquest Govern, si creu en l'educació com a pilar de la nostra societat de l'estat del benestar, destini els esforços que facin falta per cercar un acord amb la comunitat educativa. Necessitem un acord imminent en els propers dies i en les properes hores. No perpetuïn el conflicte ni el malestar, perquè, a qui convé el conflicte educatiu? Convé a algú una vaga indefinida? Convé a algú començar l'inici de curs amb una vaga? No els convé ni a les famílies ni als alumnes ni als docents. Per això és urgent que a les properes hores repreneu un diàleg efectiu i permanent amb la comunitat educativa, essent necessari com és refer confiança per sortir de l'actual atzucac.

I ho torno a dir: el meu grup parlamentari està disposat a arremangar-se, a mantenir les reunions amb qui convingui, a l'hora que sigui, per intentar ajudar. Recupereu la pau social a les escoles. Garantim un bon curs escolar 22-23.

I això va molt lligat a la necessitat de superar d'una vegada per totes aquest marc d'infrafinançament educatiu en què ens trobem. No pot ser que continuem invertint en educació menys del tres per cent, quan no és ni la meitat del que fixa la LEC, quan està molt per sota del que fan els països del nostre entorn, fins i tot del que inverteix el Govern espanyol.

I no sorprèn que tinguem els problemes educatius que tenim, tan enquistats, amb la inversió educativa que s'hi destina. Per tant, hem d'incrementar progressivament aquest pressupost. I, a més, torno a dir-ho: hi ha una majoria en aquest Parlament per fer-ho. Per tant, disposin.

Pel que fa al calendari –ho hem dit en altres ocasions–, això s'ha fet molt malament. Ha començat molt malament, i a dia d'avui té molt difícil solució, quan estem d'acord que un avançament podria ser una mesura positiva si s'hagués acordat, si no es vinculés amb una compactada el mes de setembre que portarà més desigualtats, si s'hagués parlat amb les direccions, amb els sindicats, amb el lleure, amb els ajuntaments.

I per això el que sembla més raonable i sensat sigui repensar-ho, fer-ho ben fet, tenir en compte totes les mesures i els recursos que siguin necessaris. I, per tant, també assegurar la gratuïtat de les activitats extraescolars en horari no lectiu a les tardes de setembre per tal que aquest canvi no reverteixi en noves desigualtats entre centres i alumnat. I, per tant, això és el que estableix la moció, i ens sembla un punt positiu.

Ara bé, des del meu grup no som partidaris d'aturar el canvi curricular, un canvi que ens sembla que és positiu, en la línia dels països educativament més avançats. El que s'ha de fer és acompanyar aquest canvi, fer la formació necessària, estar al costat dels claustres, de les direccions. I, per tant, entenem que el que ha de fer el Govern és impulsar i acompanyar. No ens ha de deixar, com l'única comunitat autònoma, mantenir el currículum verd.

I tampoc podem compartir el punt 6, que permet un finançament diferenciat de les escoles bressol per territori. Entenem que els comuns es van equivocar acceptant un finançament a la llei d'acompanyament de pressupostos de 1.600 euros i no de 1.800 per plaça, com es va establir fa dotze anys amb un gran acord amb els municipis. Per tant, es va acceptar un import a la baixa, i ara demanen un finançament diferent per a algunes ciutats. I no ens sembla just. És com si els concerts fossin diferents segons la realitat territorial i permetessin mòduls diferents segons el territori. I, per tant, això no ho podem compartir. Entenem que s'ha de fixar un cost mitjà o, si no, quin sentit té que en dos carrers paral·lels, un de Barcelona, l'altre de l'Hospitalet, les dues escoles bressol rebin un finançament diferenciat?

Pel que fa a l'estabilització del personal interí, nosaltres donarem suport a aquesta reducció de la temporalitat, que és necessària, amb un calendari de concurs de mèrits i d'oposicions acordat.

I, pel que fa a la formació professional, efectivament, cal un pla com el que vam proposar en el marc del govern alternatiu, que hauria de permetre la creació de 38.000 noves places públiques en sectors punters de futur, que, a banda, són els que requereixen els sectors econòmics de país, perquè entenem que falta formació mitjana en molts àmbits sectorials i també falta talent per a moltes empreses. I, evidentment, un pla de xoc per al sistema educatiu inclusiu. Ho dèiem abans: ja no pot esperar més, parlem d'un dret.

Pel que fa a l'educació zero-tres, és molt important que el Govern es comprometi al finançament necessari i al retorn del deute dels ajuntaments, per descomptat, però també avançar cap a la universalització, perquè fins que no garantim aquest accés universal a aquesta etapa educativa no hi haurà gratuïtat real.

I, finalment, l'Acadèmia Cultura –vull saludar els membres de la comunitat educativa que ens acompanyen: sindicats, regidors de l'Ajuntament de l'Hospitalet–, en un barri com la Torrassa, amb moltíssimes necessitats d'escolarització. No es pot dir que es tanca un centre històric sense més. L'Acadèmia Cultura no es pot tancar.

I, escoltin, si hi ha voluntat política i el problema és de normativa, modifiquem, modifiquin el decret d'integració de centres a la xarxa de titularitat de la Generalitat per garantir aquestes necessitats d'escolarització allà on manca sòl públic, on hi ha problemes amb els edificis. Busquin una solució a la integració de centres com aquests, que pot suposar una sobreràtio a l'entorn, i mantinguin projectes educatius que són necessaris, com aquest de l'acadèmia. Si hi ha voluntat política, trobin solucions, perquè hi són. I, per tant, només volia dir això.

A la senyora Nogay, ja sé que no toca ara, però nosaltres mai hem demanat la dimissió del conseller. Ho volia dir perquè, bé, últimament s'estan dient moltes coses. Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, expressar que ens manifestem, en general, bastant d'acord amb la proposta del partit dels comuns. Des del punt de vista de les propostes que fa, creiem que és una moció realment completa, que aborda qüestions que són fonamentals per a l'educació de la nostra comunitat, com ara, precisament, l'educació de zero a tres i aspectes que tenen a veure també amb l'aplicació del nou currículum escolar, també amb el calendari, pel que fa a l'aplicació del nou calendari escolar previst pel Govern.

I, en aquest sentit, doncs, nosaltres manifestem que votarem a favor de diversos dels punts d'aquesta moció, entre d'altres, precisament, el que demana l'aplicació d'una moratòria d'almenys un any per a l'entrada en vigor d'aquest calendari escolar.

Creiem, sobretot –i ho comentava abans–, que no és tant pel fons de la qüestió com pel fet que no hi hagi hagut un diàleg efectiu amb la comunitat educativa i que no s'hagi atès el que diu el Consell Escolar en aquest sentit. Per tant, hi ha aspectes també que tenen a veure amb l'estabilització del professorat interí i que són conduents a reduir la temporalitat amb un calendari clar del concurs de mèrits i oposicions; hi ha aspectes que tenen a veure amb la qualitat, precisament, de les prestacions que tenen els professors en el conjunt del sistema educatiu, i hi ha altres aspectes més concrets.

Aquesta moció, concretament, té un aspecte que vull agrair especialment al grup dels comuns que hagi portat en aquests termes a aquest Ple, perquè crec que ho fa amb tota la voluntat que realment els problemes tinguin una solució. I és, precisament, en la línia del que deia la senyora Niubó, tot el que té a veure amb l'Acadèmia Cultura. Jo vaig tenir l'oportunitat, convidat pel Grup Municipal de Ciutadans a l'Hospitalet, de reunir-me amb pares i representants de l'escola, de l'Acadèmia Cultura. I vaig conèixer una comunitat educativa realment angoixada pels centenars d'alumnes que quedaven sense resposta per part del Govern amb la falta de decisió governamental a l'hora d'integrar l'Acadèmia Cultura en la xarxa pública d'escoles de Catalunya.

Moltes vegades el prejudici contra les escoles concertades que presideix el nostre debat públic fa que es tingui una visió de les escoles concertades com una cosa elitista. I, més enllà que a mi em sembla absolutament forassenyat el fet de considerar el conjunt de les escoles concertades com un fenomen elitista, el que és evident és que hi ha escoles que, lluny de ser un exemple d'elitisme, com és el cas de l'escola Acadèmia Cultura..., és un cas, precisament, paradigmàtic de fins a quin punt una escola pot fer una tasca social absolutament impagable en un determinat entorn. I, en aquest cas, visitar les famílies de l'Acadèmia Cultura et fa veure la gran pluralitat de casos que hi ha en el món de l'escola concertada.

La nostra posició és una defensa general de la importància de l'escola concertada per al nostre sistema educatiu. Però, en aquest cas concret de l'Acadèmia Cultura, ens sembla absolutament fonamental, absolutament imprescindible, que el Govern entomi la qüestió amb responsabilitat, sense defugir els seus compromisos, i d'una vegada per totes doni resposta a la integració de l'Acadèmia Cultura a la xarxa pública d'escoles de la nostra comunitat; que facin per manera, amb els mitjans que calguin, òbviament sempre dintre del que és el nostre marc legal..., però, òbviament, jo crec que és imprescindible que l'Acadèmia Cultura tingui una resposta, que, a més, se'ls va prometre des del Govern de la Generalitat en unes reunions que van tenir lloc fa un temps. Per això nosaltres, des de la nostra posició, no només donarem suport a aquest punt de la moció, sinó que, a més, considerem que és absolutament de justícia fer-ho.

Hi ha molts casos com el de..., o hi ha altres casos com el de l'Acadèmia Cultura, i creiem que el precedent ha de servir també perquè el capteniment del Govern en aquesta qüestió sigui sempre d'intentar, en la mesura del possible, salvaguardar aquestes comunitats educatives que representen un element de cohesió –aquesta sí-social en els seus barris, en les seves poblacions.

Per tant, nosaltres, en general, en la moció dels comuns ja hem comentat que hi ha molts aspectes amb els quals estem molt d'acord. De fet, fins i tot s'han retirat alguns punts que no vèiem tan clars, i nosaltres valorem molt la voluntat de consens en aquest sentit. I votarem a favor de punts com, per exemple, el de «destinar els esforços necessaris per cercar un acord de manera immediata amb la comunitat educativa que permeti recuperar» –acabo ja, presidenta– «la pau social als centres educatius i garantir un bon curs escolar 2022-2023». Perquè com a societat crec que ens ho mereixem i no tenim per què tolerar una inestabilitat com la que hem patit en els últims mesos per la falta de diàleg del conseller.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats... Avui ens trobem amb una moció que..., si en llegim tots els punts, en el fons també venen a exposar una mica quin és el model educatiu de la formació que la presenta, dels comuns.

I potser aprofitarem també, doncs, des de Junts per Catalunya, per explicar una mica quin és el nostre model, el model que forma part d'aquesta Catalunya del sí, que il·lusiona, de progrés, de futur i que crec que agrada a molts de vostès, perquè hem vist cartells vermells, del Partit Socialista de Catalunya, que posen: «Barcelona pel sí.» És a dir, que aquesta Catalunya també els il·lusiona a vostès.

Per tant, començarem pels nostres sí. Per un sí a la gratuïtat de l'escola, de l'educació zero-dos. Un sí al diàleg; sempre diàleg: amb la comunitat educativa, amb els mestres, amb els pares, per afrontar tots els canvis, tot el que ve. Sí a l'autonomia de la gestió de centres per adaptar-se millor a la realitat i a les necessitats dels alumnes. Sí a una formació professional que avanci cap a un model dual, per millorar la inserció laboral. Sí a l'escola del segle XXI, a formar ciutadans amb esperit crític i adaptats al nou model de societat –digital, oberta i avançada. I, per descomptat, sí al català com a llengua vehicular a l'escola; no hi renunciarem mai.

La Catalunya del sí no és un eslògan; vol un país que ha de ser pioner, un país que, si fos lliure, estem segurs que tindria l'educació al centre de tot, com és i ha de ser a les societats més avançades. Per això, des de Junts per Catalunya, treballem i seguirem treballant per una educació pionera i de qualitat, perquè un país que s'estima prioritza la seva qualitat educativa per sobre de tot.

I, si comencem per les dels sí, parlarem d'aquesta gratuïtat del zero als dos, que ja venia al nostre programa electoral i també a l'acord de govern amb Esquerra Republicana. I, per tant, agraiïm que s'hagi arribat a un acord també amb totes les entitats municipalistes, perquè realment és una etapa on ens veiem obligats moltes vegades, perquè les famílies treballen, a portar els fills a l'escola, i a vegades no podem triar. Perquè jo mateixa, a l'escola del districte..., no hi havia una escola pública i quan arriba aquesta llar d'infants, fins i tot sent família nombrosa, ens trobàvem que havíem d'anar a sorteig per accedir-hi. Aquesta seria una de les raons. I l'altra raó seria pel model d'escola que nosaltres prioritzem, que és el sistema educatiu de Catalunya, que no distingeix per titularitat. I, per tant, si bé han ajudat també ajuts per a aquesta privada, nosaltres seguirem treballant perquè la gratuïtat arribi també al cent per cent a les llars d'infants de tot tipus de titularitats.

I també un sí a les modificacions curriculars, perquè és evident que la societat ha evolucionat i que els currículums han d'avançar tal com evoluciona aquesta societat, la que necessiten..., l'educació que necessiten els nostres fills per afrontar aquest futur. Les modificacions curriculars no les hem inventat nosaltres. Venen recomanades per la majoria d'experts del món educatiu arreu del món, pels informes de l'OCDE, pels informes de la UNESCO.

Però és cert que els canvis costen i, com que costen, com ja va dir també el conseller l'altre dia, aquesta comunitat s'ha d'acompanyar. I, com també jo li deia al conseller l'altre dia, no només s'ha d'acompanyar els mestres, sinó també les famílies, perquè aquests canvis costen a tothom. I, com a mare d'una escola que s'ha avançat en l'escola del segle XXI en aquest projecte, li dic que també necessiten comprensió per part dels pares.

I, com dèiem abans, un país que s'estima inverteix molt en la formació dels seus ciutadans. La base del benestar dels països nòrdics és la formació i l'educació en general. Quan tinguem un estat, estem segurs que podrem invertir, com fan els països nòrdics, per crear una veritable societat del coneixement. I per això ens cal finançament. I, per tant, endavant i d'acord amb aquest sis per cent del PIB, però no volem que desviïn el focus. Nosaltres estem disposats a arribar a aquesta inversió, però també creiem que cal recordar, una vegada i una altra, aquest infrafinançament que pateix Catalunya i que estem segurs que, si s'arribés al nivell que necessitem nosaltres de finançament en educació, nosaltres estariem donant un sistema educatiu com el dels més avançats d'Europa.

Per tant, continuarem amb aquests sí. Un altre sí, a la formació professional. Entenem que cal impulsar la formació professional, perquè és essencial per a la incorporació dels nostres joves a aquest mercat. I perquè –ho hem dit moltíssimes vegades i en moltes intervencions– hi ha una mancança de personal tècnic qualificat a les empreses; la cambra de Barcelona ho diu: un setanta-nou per cent. I l'àrea clau per arribar a això és la formació professional. És un repte pendent que tenim com a país. Per situar-nos en situacions similars a les que gaudeixen al nord d'Europa, hem de dignificar i potenciar la formació professional. La pública sí, però també la pública-privada, de la mà dels sectors i de les pròpies empreses, que saben millor que ningú quina formació és necessària en els seus sectors.

Per acabar, fem referència també a l'estabilització de plantilles –crec que ja es va anunciar–; més de tretze mil places que ens acostaran a aquest deu per cent sol·licitat. I vull acabar fent un esment de l'escola Acadèmia Cultura, de l'Hospitalet, per comunicar tot el nostre suport a la continuïtat d'aquesta escola, a tota la seva comunitat educativa.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, en aquest bloc de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Companys regidors de l'Hospitalet, comunitat educativa de l'Acadèmia Cultura, benvinguts. Aquesta és la vostra casa, és la casa del poble de Catalunya.

Company Gallego, abans de començar, voldria tenir un recordatori per al company Jordi Jordan, que és qui va fer la interpellació que ha donat motiu a aquesta moció i que, malauradament, en aquests dies no ens pot acompanyar per malaltia. Però, des d'aquí, li desitgem una ràpida recuperació, perquè és bo que es recuperi i que torni a estar un altre cop aquí en la lluita dins l'arc parlamentari. Així que, Jordi, recupera't aviat.

Entrem en matèria. La moció toca diverses qüestions. I avui, abans, hem tingut una moció de la CUP; ara tenim aquesta moció dels comuns, que més o menys pivoten sobre els mateixos aspectes, però en tons molt diferents –en tons molt diferents. Nosaltres agraïm aquest to que ha tingut el grup parlamentari dels comuns, que crec que és propositiu. En efecte, el diàleg, sempre –diàleg, sempre. Sense diàleg, no s'avança. Sense acord, no s'avança. I això és la política. La política també és diàleg. La política és acord. Quan no arribem als acords, no estem fent bé la nostra feina. Quan tanquem les portes al diàleg, sense cap mena de dubte que no tindrem cap oportunitat d'arribar a cap acord.

I crec que és important que també, en el nostre ADN, quedi molt ben reflectit això. Crec, diputats i diputades, que una de les nostres obligacions és no situar tantes línies vermelles i ser més capaços d'acordar, de dialogar i, finalment, de fer política, de fer bona política. I crec que en aquesta moció hem pogut dialogar, hem pogut acordar, se'ns han acceptat un parell de transaccions i també se'ns han acceptat un parell d'esmenes. Entrarem a poc a poc en detall.

El primer tema del que volia parlar és del zero-tres. En efecte, amb el zero-tres, amb la implementació de l'I2, amb aquest acord marc al qual s'ha arribat amb les entitats municipalistes i, per tant, amb els ajuntaments de tot el país, doncs, hi haurà una implementació i una corresponsabilitat en aquesta aplicació, però sobretot la Generalitat assumirà aquests recursos per tal de que les famílies no hagin de pagar per l'escolarització dels seus fills en l'I2. Però no només assumeix aquesta responsabilitat, sinó que també assumirà, en relació amb l'avançament escolar i la jornada del mes de setembre en horari lectiu, les extraescolars que també s'hagin d'executar, s'hagin de fer per tal de que les famílies puguin conciliar molt millor l'àmbit laboral amb l'àmbit educatiu. Això és un element important. També té una afectació clarament pressupostària, i aquí hi ha un compromís claríssim per part d'aquest Govern i d'aquest conseller.

Però no només hi ha un compromís en aquesta línia. Aquest conseller, en reiterades ocasions, ha manifestat la necessitat d'arribar al sis per cent del PIB, un sis per cent que només nou països, segons un informe de l'OCDE, actualment compleixen. Només nou països, segons un informe de l'OCDE, compleixen amb el sis per cent. Tant de bo fóssim un país amb tots els ets i uts, tant de bo fóssim un país amb tots els drets, perquè segurament arribaríem a aquest nivell del sis per cent. Però, tot i no ser-ho, els esforços continuen sent-hi i continuem avançant cap a aquest horitzó. El compromís hi és i es manté.

L'FP. L'FP és essencial. Ho saben perfectament els diputats i les diputades que han tingut l'oportunitat de compartir amb mi espai a les comissions i també en aquest plenari. Ho saben perfectament. L'FP és essencial per al nostre país, és el motor de canvi per al nostre país, és la palanca més potent de transformació que te-

nim en el nostre país. Per tant, compromís absolut amb l'FP. Aquí també ens hi trobarem.

I, finalment, Acadèmia Cultura. Amb l'Acadèmia Cultura, Esquerra Republicana hi té un compromís. Té un compromís per aportar-hi la solució; té un compromís per resoldre la problemàtica; té un compromís, en efecte, per donar resposta a les reivindicacions que ens provenen per part de la comunitat educativa. Perquè al barri de la Torrassa manca oferta d'escolarització, perquè al barri de la Torrassa manquen places, perquè en som plenament conscients. I, per tant, per la lluita contra les desigualtats, a favor de l'equitat i a favor de l'Hospitalet, sense cap mena de dubte, hi serem la gent d'Esquerra Republicana, en defensa, sempre, de l'escola pública.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyors diputats, bona tarda, novament. Parafraseando al universal historiador catalán Jaume Vicens Vives, la historia es la vida en toda su diversa complejidad. No nos sentimos, por lo tanto, atados por ninguna prevención apriorística ni de método, ni de funcionamiento, ni de especulación, ni de finalidad. Intentamos captar la realidad viva del pasado y, en primer lugar, los intereses y las pasiones del hombre común.

Bien, este axioma básico, que tendría que ser fundamental para cualquier historiador que se preciara, especialmente en lo relativo a eliminar todo tipo de prejuicios y estereotipos en la toma de decisiones, conviene tenerlo en cuenta también al analizar esta moción que nos presenta En Comú Podem. Así pues, como la mayoría de los puntos que nos proponen ustedes en esta moción son reivindicaciones propias del Grupo Parlamentario de VOX a lo largo de toda la legislatura, votaremos a favor, como no puede ser de otro modo, superando cualquier apriorismo, cualquier prejuicio político.

¿Pueden ustedes decir lo mismo? ¿Pueden ustedes ser capaces de superar su cerrazón ideológica y política? A la vista está que no, porque todas, todas y cada una de las iniciativas parlamentarias que ha presentado VOX en el ámbito de educación han sido votadas en contra sistemáticamente por ustedes: sobre la neutralidad de la inspección educativa, sobre la solicitud de comparecencia de personas expertas en el acoso escolar para intentar erradicarlo, sobre nuestros puntos de debate de política general para acabar con los barracones y mejorar la financiación en la educación.

Bien, como ya he denunciado en la intervención anterior, el listado de agravios que ha provocado el Departament d'Educació, cuyo máximo responsable es el señor González-Cambray... Solo me centraré en comentar cuatro de las cuestiones que nos plantean ustedes en su moción. Se han quejado ustedes amargamente, en los anteriores plenos y en las comisiones también, de la confección del currículum de enseñanzas, que el señor González ha realizado unilateralmente, sin la participación de la comunidad educativa, y del anuncio –también se han quejado– del adelanto del curso escolar por parte del Govern sin contar con el consenso de la comunidad educativa.

Especialmente, han criticado la desaparición de la filosofía y la mengua de las humanidades, así como la improvisación en el encaje del personal del *lleure* en el comedor escolar y las actividades extraescolares en el adelanto del curso que se va a producir. Pero, vamos a ver, si ustedes son socios del Gobierno de Pedro Sánchez, que ha aprobado la LOMLOE, que fulmina filosofía. *(Alguns aplaudiments.)* Pero si, además, ustedes sostienen al Govern de la Generalitat, porque han aprobado sus presupuestos, esos presupuestos en donde el seis por ciento del PIB en educación no

se contempla. Y, sin embargo, ustedes, en su punto 2 de esta moción, hablan de ello. ¡Qué incoherencia!

Bien, sobre la desobediencia de la sentencia del veinticinco por ciento de enseñanza en español en las escuelas, que ustedes también promueven, bueno, pues, demuestran que se creen también por encima de la ley y que se creen ciudadanos de primera.

Y, bien, llegamos quizás al punto más importante por la imperiosa urgencia. Quiero aprovechar para saludar y agradecer la presencia hoy aquí en el hemicycle de las familias y de los representantes de los trabajadores de la Academia Cultura, de Hospitalet. Especialmente, Sara, Beatriz, Francisco y todos los demás miembros de la Academia Cultura, bienvenidos. (*Alguns aplaudiments.*)

Academia Cultura está amenazada de cierre por culpa del incumplimiento del señor González-Cambray de los acuerdos alcanzados el 14 de mayo de 2021 para incorporarla a la red de centros públicos. Han condenado a los niños que estaban estudiando en precarias condiciones en la Academia Cultura, de Hospitalet, a estudiar en condiciones todavía peores: en barracones.

Este es el *model d'èxit d'escola catalana* del Govern, que nos vende cada dos por tres, y del que ustedes, señores de En Comú Podem, son colaboradores necesarios. En fin, a toda la comunidad educativa, profesores, familias, personal del PAS y estudiantes de la Academia Cultura, de Hospitalet, estamos con vosotros, no os abandonaremos. Mucho ánimo.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Nogay Ndiaye.

Nogay Ndiaye i Mir

Bé; moltes gràcies, presidenta. M'ha estranyat que quan la diputada de Junts ha fet la seva intervenció parlant de la Catalunya del sí, fent totes aquestes referències al sí, no ha posat de retruc la Catalunya del no, ficant a l'altra banda els comuns, perquè acostuma a ser un mantra: Junts, els del sí, i comuns..., perdó, la CUP, els del no.

Nosaltres hem presentat també una moció. Òbviament, estem a favor de la pràcticament totalitat dels punts de la moció de Junts. A la gran majoria hi votarem a favor, perquè, precisament, defensen els mateixos aspectes que nosaltres defensem. Nosaltres defensem una escola pública i de qualitat i, sí, també en català, un aspecte que no recull la moció de comuns.

Tot i així, nosaltres sí que considerem que l'escola concertada és una escola elitista. Perquè no oblidem que l'escola concertada, tot i rebre més del setanta per cent dels seus ingressos de fons públics –i això vol dir diners que surten de les nostres butxaques, de les de totes, de les de totes d'aquesta cambra i de les de totes les persones d'aquesta societat–..., són escoles a les que només poden accedir unes quantes, perquè les quotes d'accés –un altre aspecte rellevant–, quotes voluntàries que cap escola concertada anuncia –sí?–, són quotes que no es poden permetre la gran majoria de la població.

Les escoles concertades tenen una quota mínima de dos-cents euros en el gran nombre d'escoles, però és que poden anar fins a més de cinc-cents, sis-cents, set-cents i fins a vuit-cents euros. Vostès consideren que quotes d'aquesta magnitud no comporten una segregació per qüestions econòmiques i socials?

Bé, nosaltres, al punt d'iniciar un diàleg real i efectiu amb la comunitat educativa, per descomptat que hi votem a favor. El diputat d'Esquerra feia referència a la nostra moció com l'oposat a la moció dels comuns, perquè la nostra contundència no donava pas al diàleg. Doncs, com li dirien alguns companys de la dreta d'aquesta cambra..., consejos vendo que para mí no tengo. Perquè, precisament, el diàleg és

una de les reivindicacions de la comunitat educativa i és el principal problema pel qual avui ens trobem en aquesta situació. La manca de diàleg i les decisions unilaterals d'un conseller dèspota ens han portat a més de cinc dies de vaga i a un empresament monumental per part de la comunitat educativa.

Nosaltres considerem que una moratòria d'un únic curs per a l'aplicació del currículum no és suficient, i creiem, com així hem reflectit a la nostra moció, que hauria de ser d'un mínim de tres cursos escolars per donar temps a tots els claustres, a tots els centres i a tota la comunitat educativa a poder aplicar aquests canvis de forma efectiva, perquè l'alumnat no es converteixi una altra vegada en conills d'índies amb els que nosaltres provem i fem els nostres experiments.

Quant a l'FP, òbviament, estem totalment a favor i coincidim en aquest aspecte amb el diputat d'Esquerra. Considerem que és un pilar bàsic de la nostra societat i és un aspecte de la nostra educació que durant molts anys ha estat menystingut, perquè sempre hi ha hagut el mantra d'«el que val que vagi cap a batxillerat i universitat, i el que no val que se'n vagi cap a cicles formatius». I aquest és un error. És un error que hem de combatre. I per això, per aquest motiu, hem de treballar per garantir una FP pública i de qualitat. I això vol dir incrementar l'oferta i garantir la incorporació del professorat tècnic dintre del cos de secundària.

I, per acabar, en referència a algunes de les esmenes que heu acceptat, com el retorn del deute que la Generalitat té amb els ajuntaments, a proposta de Ciutadans, també hi estem a favor perquè considerem que és responsabilitat de la Generalitat garantir la gratuïtat de l'oferta formativa de l'etapa zero-tres.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bona tarda. Començaré amb una poesia dedicada al conseller González-Cambray. És una poesia d'un asturià, Ángel González: «Si tuviésemos la fuerza suficiente / para apretar como es debido un trozo de madera, / solo nos quedaría entre las manos / un poco de tierra. / Y si tuviésemos más fuerza todavía / para presionar con toda la dureza / esa tierra, solo nos quedaría / entre las manos un poco de agua. / Y si fuese posible aún / oprimir el agua, / ya no nos quedaría entre las manos / nada.»

Miri, el problema que tenim és aquest: si creiem que podem canviar les coses sense negociar, sense dialogar i sense consensuar, ens equivoquem. No canviarem, ens instal·larem en el conflicte. I aquesta és l'arrel de la nostra moció: deixar clar i net que cal diàleg, que cal negociar i que cal consensuar. Sense diàleg, sense negociació i sense consensuar, els canvis no seran possibles. En el conflicte amb els docents calen recursos; no només recursos, cal voluntat política, calen compromisos, però cal construir l'acord en la mesa de negociació. Si no hi ha acord en la mesa de negociació, l'acord no serà possible.

En el tema del calendari escolar, que tots podem entendre que té elements positius, només seran positius si els construïm des del consens amb la comunitat educativa. Per això, demanem una moratòria que permeti consensuar i acordar els mecanismes necessaris per fer-lo efectiu i possible, per fer-lo efectiu per als nois i les noies, per al conjunt del sistema educatiu. Una imposició no ens servirà de res; ens instal·larà en el malestar i no ens en sortirem.

I, en tot cas, estic content de veure que hi ha unanimitat en aquesta cambra per abordar el conflicte de l'Acadèmia Cultura. Un conflicte, malauradament, que ha portat molta tensió a les famílies, molta preocupació a les famílies dels infants. M'agrada veure que tots i cadascun dels grups s'han posicionat clarament en la vo-

luntat de solucionar-ho. Ho haguessin pogut fer fa més de dos i de tres mesos. Llàstima que a vegades algú vol oprimir l'aigua per quedar-se *en nada*.

La presidenta

Acabat, doncs, el debat, els faig avinent que procedirem, tot seguit, a les votacions de les mocions que hem substanciat aquesta tarda, que són els punts 21 a 23 de l'ordre del dia. Començarem... (*Pausa.*) M'espero que el senyor Fernández pugui arribar. (*Rialles.*) No vull que prengui mal i... (*Veus de fons i rialles.*)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els eventuais contactes entre l'Administració de la Generalitat i l'entorn del president de la Federació Russa (continuació)

302-00124/13

Ara sí, procedirem a la votació de la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els eventuais contactes entre l'Administració de la Generalitat i l'entorn del president de la Federació Russa. Començarem votant el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 no ha estat aprovat amb 57 vots a favor i 74 vots en contra.

Votem ara els punts 4 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts no han quedat aprovats amb 17 vots a favor, 81 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció tampoc han quedat aprovats amb 50 vots a favor i 80 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les necessitats de l'escola pública (continuació)

302-00125/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les necessitats de l'escola pública. Abans de votar aquesta moció, els faig avinent que el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar ha retirat la seva esmena. Per tant, votem ara el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 116 vots a favor, 10 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 no ha quedat aprovat amb 33 vots a favor, 65 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 16 vots a favor, 75 vots en contra i 40 abstencions.

Votem ara els punts 4, 5 i 6.1.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 81 vots a favor i 50 vots en contra.

Votem ara l'encapçalament del punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt no ha estat aprovat amb 49 vots a favor, 75 vots en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt 6.2.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 81 vots a favor, 12 vots en contra i 38 abstencions.

Votem el punt 6.3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 129 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el punt 6.4.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 63 vots a favor, 65 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 6.5.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 26 vots a favor, 70 vots en contra i 34 abstencions.

Votem ara el punt 6.6.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 64 vots a favor, 65 vots en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 6.7.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 129 vots a favor i 2 abstencions.

I, finalment, votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 24 vots a favor, 67 vots en contra i 40 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'educació (continuació)

302-00126/13

I, finalment, votem la darrera moció, subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'educació. I també el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar ha retirat l'esmena número 2. Sí, senyor Cid, per què em demana la paraula?

David Cid Colomer

Sí, bàsicament perquè al punt 3 hem tingut un ball d'esmena retirada, no esmena retirada. Finalment, nosaltres, en el punt 3, voldríem fer una esmena *in voce*. Ens la trasllada em sembla que el Grup Parlamentari Socialistes i que acceptaríem, que és retirar del punt 3 la paraula «mínima». I, per tant, demanaríem que es llegís el punt tal com quedaria, que, si no vaig errat, és: «Establir, tal com proposa el Consell Escolar de Catalunya, una moratòria d'un curs del nou calendari escolar anunciat pel Departament d'Educació.» Per tant, acceptaríem l'esmena, si no vaig errat, que ens fa *in voce* o ens trasllada en aquest moment el Partit Socialista i, per tant, eliminaríem la paraula «mínima».

La presidenta

D'acord. Un moment. Demanem la lectura, però no hi surt, ens sembla, no?

(Pausa llarga.)

El Grup Socialistes accepta l'esmena *in voce*? (Veus de fons.) Ah, mantenen l'esmena.

(Pausa llarga.)

Ja està. Ja ho tenim. Li demano, doncs, al secretari que llegeixi com quedaria el punt que, finalment, votarem. (*Ignacio Martín Blanco demana per parlar.*) Sí, senyor Martín Blanco?

Ignacio Martín Blanco

Sí, presidenta, no, només per recordar que, d'acord amb el Reglament, perquè es tramiti una esmena *in voce* s'ha de fer a través de la unanimitat del conjunt de les forces del Parlament.

La presidenta

És una transacció que ara se'ns proposa *in voce*. Demano si els grups parlamentaris hi estan d'acord. (*Veus de fons.*) Ho ha anunciat el diputat quan ha fet l'exposició. Ara el diputat portaveu demana que aquesta transacció..., si es pot fer abans de votar. Les esmenes *in voce* es poden fer just abans de votar. Demano al Ple si es pot votar aquesta esmena transaccionada.

(*Pausa llarga i remor de veus.*)

D'acord. Sí, senyor García, llegirem el text original i es votarà amb el text original. Ja està, gràcies. Per què em demana la paraula?

Joan García González

Per aclarir aquest punt. S'ha d'admetre primer a tràmit per tots els grups per unanimitat.

La presidenta

Sí, però ja està. Com que no ha estat així, perquè hi ha un grup que m'ho ha indicat, els grups afectats ja han pres la decisió de mantenir l'esmena. La llegirà igualment el secretari. (*Veus de fons.*) El punt 3 original havent retirat l'esmena. Han retirat l'esmena. Llegeixi, si us plau, secretari, el punt original com queda, el que votarem.

El secretari primer

Procedeixo a la lectura esperant que sigui el text que... «Establir una moratòria mínima d'un curs del nou calendari escolar anunciat pel Departament d'Educació amb la finalitat de poder realitzar el debat necessari amb la comunitat educativa.»

La presidenta

D'acord. Procedim a la votació d'aquesta moció. Votem, en primer lloc, els punts 1 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 126 vots a favor i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, després de totes les maniobres que hem fet: 57 vots a favor i 74 vots en contra.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 83 vots a favor, 10 vots en contra i 38 abstencions.

(*Remor de veus.*)

Ja acabem, de veritat. Una mica de concentració i acabem. Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 96 vots a favor i 35 vots en contra. (*Veus de fons.*) Ai, 35 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 123 vots a favor i 8 vots en contra.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 129 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 100 vots a favor i 31 abstencions.

Votem ara el punt 11 bis, lletres *a* i *b*, i 11 ter.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 66 vots a favor i 65 vots en contra.

I, finalment, votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció han quedat aprovats amb 131 vots a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i deu minuts.